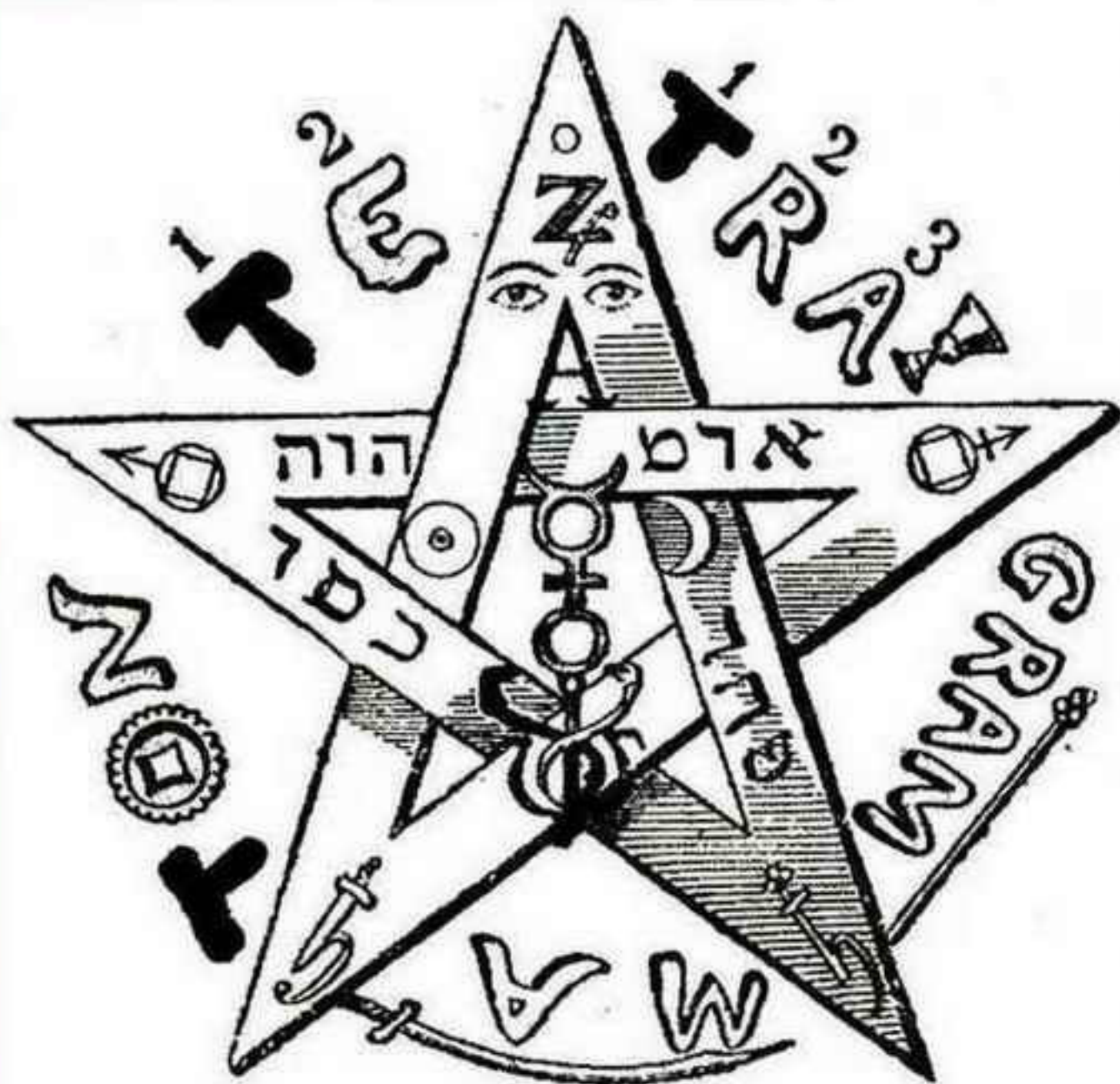

ÉLIPHAS LÉVI

**CURS
DE
FILOSOFIE OCULTA**

editura antet

**Există oameni care Înțeleg sensul forței asupra materiei și
spiritului, aceștia se numesc novici.**

**Există oameni care Doresc să-și folosească
forța în lumea materiei și spiritului, aceștia se numesc
inițiați.**

**Există oameni care Pot influența prin har
materia și spiritul, ei se numesc magi.**

**Și, în sfârșit există oameni care Nu Dezvăluie tainele
puterilor universului ci doar pregătesc
pe alții pentru descoperirea lor, aceștia sunt
Marii Maeștri.**

**A ȘTI, A DORI, A PUTEA, A TĂCEA — iată calea ocultă
spre cel primordial**

**Prin lucrarea Marelui Maestru Eliphas Lévi Devenirea
dumneavoastră începe...**

ÉLIPHAS LÉVI

**CURS
DE
FILOSOFIE OCULTĂ**

Traducere din limba franceză
de
MARIA IVĂNESCU

EDITURA ANTET
București, 1994

CUPRINS

PARTEA ÎNTĂI

- Despre utilitatea claviculelor lui Solomon în studiul științelor oculte
Răspunsuri la diverse întrebări. 1) asupra tablelor turnante 2) asupra
ierarhiei spiritelor. Ce reprezintă regalitatea umanității? Iisus.
Prin ce este El diferit de Moise, Eli și Enoch
Ce este Desbarrolles, pericolele experiențelor fluidice. Ce este
Anichristul?
Pericolul mediumului
Fenomenele luminii astrale
Răspunsuri la diverse întrebări despre Cezar, Louis-Philippe, Napoleon
Științele oculte, definiții, Tarotul, literele, numerele, Sepher Jesirah
Prima literă, primul număr
Răspunsuri la întrebări diverse asupra spiritului divin, asupra infernului,
continuarea legăturilor omenești după moarte, cea mai bună
medicină
Urmarea primei litere și a numărului 1
Planul Edenului, planul Tebei
Unitatea supremă și indivizibilă
Filosofia Hermetică. Marea Operă, absolutul
Cel de-al doilea număr, binarul
Spiritele, ierarhia lor, lumina astrală
Răspuns la două întrebări: 1) Spiritele pot acționa asupra corpurilor
materiale? 2) Spiritele pot reveni pe pământ sub o formă mate-
rială. după moarte?

Explicații teologice, căderea dîm Rai, îngerii dogmei, clerul, religia,
Biserica viitorului
Marianismul
Cea de-a doua literă (urmare)
„Osiris este un zeu negru“
Întrebări teologice privind divinitatea lui Iisus
Litera „Beth“ (urmare)
Răspunsul lui Iisus întrebant asupra epocii domniei sale: Ce este
Mesianismul
Binarul (urmare)
Cine erau Agrippa, Trithême, Paracelsus, Guillaume, Postel?
Filosofie Hermetică: Se poate face aur?
Despre divinitatea lui Iisus
Operele lui Towiański și Wronski
Talismane, pantaclul lui Eliphas Levi
Vintras, cartea sa, capacitățile sale fluidice
Lionograma pantaclului lui Eliphas
Binarul (urmare)
Ternarul
Ternarul (urmare)
Cuaternarul
Cartea fabulelor și simbolurilor
Cuaternarul (urmare)
Cele douăsprezece combinații ale numelui divin
Cuaternarul (urmare)
Pantaclul grădinii Edenului
Numele divin
Maria, mama divină
Cuaternarul (urmare)
Numărul cinci, pentagrama
Scheol, spaimă a spaimelor
Pentagrama (urmare)
Cinciul malefic

Parabola celor 10 fecioare, cu sfârșitul ei neașteptat

Numărul 10

Vechi locuitori ai țării Chanaan

Pentagrama perfecțiunii și îngerii care o apără

Legenda nu este istorie (diverse alegorii)

Explicația cuvântului Bereschiht

Dénarul (urmare)

Cele 32 de căi și 50 de porți, Sefiroții

Pantaclul celor 50 de uși

Pantaclul decadelor și decadele analitice

Al zece-lea simbol al Tarotului. Roata norocului

Soarta copiilor morți fără botez

Botezul prin dorință

PREFATĂ

Atât în cadrul general al gândirii umane, cât și în cadrul, mai restrâns, al istoriei filozofiei și religiei se observă periodic o tendință de reîntoarcere spre ceea ce Paul Christian numea „prefața istoriei universale”, spre ocultism, spre magie. Asemenea oscilațiilor, observate de Bergson, între virtute și hedonism, ființa umană se simte atrasă de partea nevăzută a lucrurilor, de ordinea și armonia dintre macro și micro. În același timp, omul se cantonează în material, uitând adesea de îndemnul de pe frontispiciul templului din Delphi — „Maree te ipsum!”.

În alegoriile hieratice și mistice ale dogmelor, sub sigiliul vechilor scrieri sacre, printre ruinele templelor Greciei, la adăpostul piramidelor, în tradițiile și imaginile indiene, incașe, ebraice, sub teroarea Evului Mediu, în inițierea francmasonică, pentru a ajunge la marile sisteme filozofice, regăsim pretutindeni vestigiile unei doctrine ascunse cu grijă. Filozofia ocultă, aflată la hotarul dintre știință și religie, apare și dispare la intervale regulate, marcând întotdeauna sfârșitul unei epoci.

Magia (sau știința ocultă, arta sacerdotală etc.) a domnit în Persia odată cu magii, a oferit Indiei cele mai frumoase tradiții și o religie impregnată de înțelepciune, a civilizat Grecia cu lira lui Orpheu, pentru a se traduce în numerele marelui Pitagora.

Orice încercare de discreditare, din orice direcție, sociologică, filozofică, științifică, se izbește de un zid impenetrabil, căci magia ține de sufletul omului, de inconsistența colectivă.

Din punct de vedere profan, nu poate fi atacat sacrul, pentru a folosi termeni deja consacrați de Mircea Eliade. Creștinismul, religie ce a condamnat întotdeauna filozofia ocultă, nu este decât o mlădiță, poate cea mai viguroasă a acesteia, căci pentru orice minte aplecată

spre reflecție, este clar că o religie nu se naște din nimic. Miturile, arhetipurile sunt unice și eterne. Creștinismul nu e decât masca filozofiei oculte, accesibil și esențialmente popular. Să ne oprim asupra alegoriilor sale. Ce reprezintă cei trei magi veniți cu daruri simbolice la cel care va salva lumea? Filozofia ocultă răspunde: ei reprezintă tradiția preexistentă, formele mitice ce investesc cu puterea lor pe cel care avea să le conducă mai departe.

Magia se împarte, ca orice știință (este știință căci are legi și reguli fixe, ipoteze și demonstrații) în magie rituală practică și dogmă teoretică. Nu este locul să intrăm în amănunte, pomenind în trecut numai magia albă și magia neagră, magia divinatorie (sorții, etc.). În ceea ce privește dogma, orice cercetare în acest domeniu începe și se termină cu Eliphas Lévi Zahed, pe numele său adevărat Jean-Louis Constant. Lectura acestor scrisori adresate baronului Spédaïen (un mare erudit, cu rol de Mecena, al ocultiștilor, discipol al lui Eliphas Lévi), vă va dezvălui un caracter, o personalitate cu totul ieșite din comun. Rupt între un romantism vizionar și o mare forță analitică, între credința creștină și comunism, adept al unui platonism simbolic, concepea răul ca reflex, umbră a binelui, întunericul, umbra luminii. Nu afirmă inferioritatea răului, însă susține victoria veșnică a binelui, susținând ideea conform căreia, dacă Verbul crează Totul, iar Verb înseamnă concepție clară, ce-și oferă sieși formă (a nu se confunda cu cuvântul, sunetul), cea mai bună metodă de combatere a răului este eliminarea sa conștientă din gândire și, astfel din viață.

Pentru a ilustra mai bine dogma, precum și interpretarea dată de Eliphas Lévi, vom cita câteva dintre principiile cifrei 22 (ea simbolizează ansamblul ocultismului): „1. Analogia este ultimul cuvânt al științei și primul cuvânt al religiei”; 2. „Armonia este în echilibru, echilibru înseamnă analogia contrariilor”; 3. „Rațiunea și credința se exclud prin natura lor, dar se unesc prin analogie” (rațiunea și credința ne conduc spre același adevăr unic); 4. „Diavolul este moartea care îmbracă formele vieții” (moartea nu e decât o transformare, asemenea trecerii copilărie-adolescență).

Filozof de mare profunzime, curioscător al limbii ebraice, Eliphas Lévi Zahed a fost primul profesor de kabală din Franța. Opera sa se caracterizează prin vizionarism și, ceea ce poate părea paradoxal,

printr-un pătrunzător spirit cartezian. I-a cunoscut îndeaproape pe marii săi contemporani H. de Balzac și Victor Hugo.

Discipolii săi proveneau din toate mediile sociale, căci avea un talent extraordinar de a cuceri omul. Operele sale, de o incontestabilă calitate literară („Cheia marilor mistere“, „Istoria magiei“, „Dogma și ritualul Înaltei Magii“) au rămas subiecte de referință în acest domeniu. Este recunoscut ca fondatorul cuvântului literar al ocultismului modern (Alexandrian).

Concepută sub formă de scrisori, această lucrare prezintă, într-o formă succintă și accesibilă, bazele filozofiei oculte, plecând de la tetragrama sacră IOD-HE-VAU-HE (Iehova), aprofundând arta talismanelor. La prima vedere, stilul epistolar poate părea dezagreabil, atragem însă atenția cititorului că este vorba de un curs în toată regula. Forma aceasta obligând la concizie și claritate, face lucrarea accesibilă și o definește ca bază a oricărei inițieri. În plus, legătura spirituală dintre baronul Spédalieri și Eliphas Lévi poate fi cu ușurință transferată spre orice cititor, dând o notă de familiaritate, de simpatie, unui text relativ abstract, legând peste decenii sufletul maestrului de cel al ucenicilor săi.

În concluzie, recomandăm cu căldură această carte de o mare valoare teoretică, o expunere magistrală a unei dogme ce leagă omul de tot ceea ce se numește Dumnezeu și dezaprobam orice încercare de a condamna fie inițiativa casei noastre editoriale, fie valoarea cunoașterii oferite, imperios necesară unei culturi umaniste. În încheiere, îl vom cita pe Friedrich Nietzsche, ale cărui cuvinte pot rezuma foarte bine îndemnul și sfatul unui învățăcel în faptul mistic și în gândirea umană: cel care nu posedă o „a doua pereche de urechi“ să închidă această carte, căci va fi dezamăgit, nimic din ceea ce cunoaște el nu se află aici. Ar mai fi de adăugat că uneori și nimicul se confundă cu totul. Dacă veți regăsi intuițiile dumneavoastră despre ordinea lucrurilor în această lucrare, să nu vă mirați, omul cunoaște Totul, însă are capacitatea de a uita, implicit de a-și reaminti.

EDITURA

Citatele au fost extrase din „Istoria filozofiei oculte“, Alexandrian și „Dogma și ritualul Înaltei Magii“, Eliphas Lévi — lucrare în curs de apariție la editura noastră.

SCRISORILE LUI ELIPHAS LEVI CĂTRE BARONUL SPEDĂLIERI

PARTEA I

I

Domnule Baron,

Trebuie să-mi cer iertare că scriu atât de rar prietenilor mei; muncesc și scriu atât de mult pentru binele tuturor încât două vieți abia dacă mi-ar ajunge.

Pentru a înțelege în profunzime misterele Științei și, în principal, pe cele ale spiritismului, sunt indispensabile cheile lui Solomon adică lucrarea *Clefs majeurs et les Clavicules*. Le-am descoperit într-o ediție integrală, dar nu le voi publica; am făcut însă câteva copii pentru aceia dintre discipolii mei pe care-i cred demni de ele.

Aceste copii sunt împodobite cu un mare număr de desene.

Veți găsi în ele cele șaptezeci și două de amprente ale celor treizeci și șase de talismane, precum și marele alfabet hieroglific al Kabalei, însoțit de explicații complete.

Primiți, domnule Baron, expresia recunoștinței mele pentru laudele pe care mi le aduceți, precum și al întregului meu devotament.

Joi, 24 octombrie 1861

II

Domnule Baron,

Am primit plicul de la domnia voastră și urmează să-l primiți pe al meu. V-am expediat astăzi prin poștă copia după Sfintele Clavicule¹.

¹ Această copie a fost cedată în 1868 de baronul Spédalieri unui alt discipol al lui Eliphas Lévi, lienezul J. Charrot și editată de Chamuel în 1895. O nouă ediție a apărut în 1926. (Chacornac frères, éditeurs.)

Talismanele, 36 la număr, corespund celor nouă ierarhii sau, mai degrabă, celor nouă ordine ale îngerilor, împărțite în patru trepte ierarhice, reprezentate de bastoane, cupe, săbii și cercuri, ca hieroglife ale tarotului.

Cele șaptezeci și două de nume care le corespund sunt razele ternare ale celor douăzeci și patru de perle care formează literele tetragramei sacre; acestea sunt podoabele coroanei apocaliptice ale celor douăzeci și patru de bătrâni.

Sensul acestor nume indică virtutea figurilor. Fiecare talisman exprimă o sinteză relativă și poate folosi pentru fixarea gândirii și întărirea voinței.

Cum adevăărurile exprimate de aceste semne sunt absolute, prin ele se comunică cu toate spiritele luminii, care pot fi invocate prin mijloacele indicate în textul care însoțește figurile.

În privința vârtejurilor fluidice care mișcă mesele, trebuie să înțelegeți că ele nu au nimic comun cu lumina nimbului și că acestea se supun oarbilor fatalități ale luminii astrale.

Îmi cereți lecții în scris. Îmi va face mare plăcere să vă ofer toate lămuririle de care veți avea nevoie, urmând ca domnia voastră să-mi trimiteți din când în când, câte ceva din ceea ce veți voi și veți putea, pentru ca lampa bietului mag bătrân să nu se stingă din lipsa uleiului.

Al dumneavoastră cu toată devoțiunea.

Azi, 11 noiembrie 1861.

III

Domnule și iubit discipol,

E o mare fericire pentru domnia voastră că sunteți flămând și însetat de orbitoarea lumină care duce spre adevăr, pentru că ea vă va copleși. Dar numai cel ce caută găsește: v-am dat cheile, străduiți-vă să deschideți.

Fiecare talisman are o față și un revers; pe fiecare talisman sunt două nume; 72 de nume dau 36 de talismane.

Pentru a înțelege cele 21 de chei ale literelor și cele 4 serii de numere figurate, trebuie să vă procurați un tarot italian vechi; îl veți găsi cu ușurință la Marsilia. Când veți avea un asemenea tarot, scrieți-mi ca să vă învăț cum să-l folosiți¹.

Până atunci, recitiți ceea ce am scris în cărțile mele și vedeți dacă n-am reprodus câteva figuri analoage cu cele ale cheilor majore ale claviculelor. Răbdare și perseverență, totul vi se va lămuri.

Vreau să răspund acum la întrebările dumneavoastră:

1. Diversele grade de puritate a spiritelor corespund meritelor și trudei lor pentru a-și susține grația. Păcatul originar a constituit o corupție morală a întregii spețe umane.

2. Spiritele se ridică din treaptă în treaptă prin sacrificiul voluntar și complet al plăcerilor egoiste de pe treapta inferioară.

3. Regatul umanității, adică al rasei umane militante, este realizarea într-un singur om a deplinei perfecțiuni umane.

4. Moise va reveni alături de Elie când se va realiza misterul transfigurării lui Hristos.

5. Iisus este diferit de Moise și Enoch ca sinteza de analiză. Dar învățământul catolic fiind ezoteric, majoritatea creștinilor își fac o falsă idee despre divinitate care este divinitatea verbului perfect.

7 și 9. Desbarolls nu este un magist serios; e un om de spirit care se joacă, mânuind aspectele exterioare ale științei, fără să pătrundă în adâncurile ei.

8. Te poți expune halucinațiilor și bolilor nervoase.

10. Anticristul este o doctrină. Dar o doctrină este întotdeauna rezumată de un om.

11. Noua creație va fi perfecționarea și complementul creației actuale.

Îl iubesc pe Saint-Martin și-l privesc ca pe un adept al adevăratei științe, prea aplecat însă spre abstracții și misticism.

Străduiți-vă să vă procurați și să citiți cărțuia consilierului d'Eckartshausen intitulată: *Norul de deasupra sanctuarului sau ceva despre care filozofii din zilele noastre nu știu nimic*².

---

¹ Tarotul indicat de Eliphas Lévi baronului Spédalieri a fost reeditat (1932), sub titlul: *Ancien Tarot de Marseille*.

² Prima traducere franceză a acestei cărți a fost făcută în 1819, (Paris, Maradan, in 12), de F. G. Coessin, viitorul fondator al „Familiei Spirituale”. O nouă ediție a apărut prin 1913. A treia ediție este sub presă.

Al dumneavoastră întru sfântul Adevăr.

Duminică, 17 noiembrie.

IV

Frate al meu și prieten,

Mă voi interesa să vă procur un tarot și să vi-l trimit.

Laudă lui Dumnezeu pentru ceea ce ați căutat și ați găsit deja! Cărtea sfântă despre *Schema Hamphorach* vorbește inimii voastre: curând vă va lumina inteligența cu adorata lumină a nimbului.

Vă răspund la cele două întrebări pe care mi le-ați pus pentru a doua oară.

1. O stea fixă poate deveni rătăcitoare dacă ea se lasă lovită sau sfărâmată de un astru rătăcitor; la fel se întâmplă și cu spiritele.

2. Reîncarnările care nu sunt misiuni pot fi obținute de anumite spirite cu titlul de penitență sau de încercare.

Acum câte ceva despre primejdia mediummanici. Sunt periculoase eforturile susținute pentru a schimba în lumină spectrală o parte a luminii vitale? Evident, da.

E ca și cum ați încerca să învățați sângele să circule în afara venelor, acesta n-ar putea reîntra fără o teribilă trudă.

E ca și cum ați cere bețici și vârtejurilor provocate de ea o luciditate deosebită.

Paracelsus a folosit această invocație periculoasă a luminii astrale și a pierit prin trăznit. Și era un maestru desăvârșit.

Să ne întoarcem la lecțiile noastre. — Eu ofer discipolilor mei, urmând nevoia inteligenței lor, ceea ce mintea mea descoperă pentru ei.

În primele mele scrisori, ca și în cele viitoare, voi întocmi un plan al cursului nostru.

Îmi veți răspunde din când în când pentru a-mi spune ce ați înțeles, și ce noi explicații doriți privind lucrurile despre care v-am scris.

Vă voi indica titlurile cărților pe care trebuie să le citiți și pe cât îmi stă în putință, voi încerca să vă ajut să le găsiți.

Voi începe, așa cum v-am spus, prin a vă procura un tarot. Primiți caldă și fraternă mea prietenie.

V

30 noiembrie ..

Frate al meu și prieten,

Am pus astăzi la poștă un colet pe adresa domniei voastre. Acesta conține:

1. Un tarot italian corectat și rectificat (veți vedea că a fost tipărit la Marsilia).

2. Prețioasa colecție a kabaliștilor, aparținând lui *Pistorius*, o ediție completă într-un singur volum, singura care a apărut, cu toate că editorul a mai anunțat și altele¹.

3. *Cheia cauzelor secunde* de Trithemus, cu un manuscris intercalat, un comentariu ocult al Claviculelor lui Solomon².

4. Un exemplar dintr-o carte al cărei autor sunt și pe care am scris-o înainte de inițiere. Veți vedea de unde am pornit pentru a ajunge la Sfântul Munte³.

Veți fi surprins de darul limbilor pe care pare să-l aibă lumina astrală. Dar, cum ea este oglinda comună a imaginațiilor și a reminiscențelor, nu trebuie să vi se pară ciudat că un isteric a putut citi în ea răspunsurile la care înșivă v-ați gândit. Am fost martorul unui fenomen absolut asemănător, când mediumul a scris în latină un răspuns futil la care mă gândeam și eu în momentul în care am pus întrebarea.

Reîncarnarea ca o penitență este o grație a iertării și presupune întotdeauna o acceptare anterioară. Memoria trecutului este atunci inutilă și face mai puțin meritorie răbdarea în sacrificiu.

---

¹ Pistorius. *Arta Cabalisticae*. Bâle 1587, in-fo.

² Trithemus. *De Septem Secundeis*. Cologne, 1567, in-12. Ediția a II-a, cu figuri pe lemn. Exemplarul lui Eliphàs are marginile foarte late. Manuscrisul este intitulat: *le Rituel Magique des Clavicules de Salomon*. O ediție engleză a acestei opere a apărut la Londra în 1896, sub titlul: *The Magical Rituel of the Sanctum Regnum*.

³ Abbé A. Constant: *La Mère de Dieu*. Epopee religioasă și umanitară. Paris, Gosselin, 1844, in-18.

Dați-mi mai multe detalii în legătură cu bolnavul despre care mi-ați vorbit — nu cumva s-a cutremurat de o mare spaimă? Nu are cumva obiceiuri secrete și solitare? Este foarte important de știut cât mai degrabă.

Dacă nu e vorba în cazul lui decât de o vrajă fluidică, sunt sigur că se va vindeca. Spuneți-mi ce-l doare și care este starea lui mentală. Ține de vreo credință și cum o înțelege? Îi plac sau se teme de persoanele aparținând celuilalt sex? Are viziuni în somn sau în alte stări?

Vă recomand lectura din *Sepher Jezirah* pe care o veți găsi în colecția lui *Pistorius*¹. Este, între toate cărțile sacre ale filozofiei oculte, cea mai importantă.

Pe curând, începutul conversațiilor noastre ordonate și consecvente.

VI

ה ז נ

Frate al meu și prieten,

Societatea mea este aceea a celor șapte mii despre care se vorbește în Biblie: *Reliqui mihi septem millia virorum qui non curvaverunt genua ante Baal*. D'Eckartshausen vorbește savant despre ea în frumoasa lui lucrare: *Norul de deasupra Sanctuarului* și, firește, că veți face parte din ea, pentru că ați venit către mine.

Vă las câteva zile să căutați și să găsiți. Sunteți aproape de izvor și sunteți însetat, e sigur că veți bea. Gândul meu vă însoțește și vă îndrumă pașii, cuvântul va veni să activeze opera începută în spirit.

Mi-ați scris: *fac ut videam* și eu v-am răspuns mental: vedeți. Înainte de a începe cursul regulat, pentru că de fapt lecțiile reale au început de când ne scriem, faceți-mi, vă rog, o mare plăcere: lăsați-vă fotografiat pe hârtie sau pe pânză și trimiteți-mi fotografia în scrisoarea următoare: vă voi trimite și eu una, drept răspuns. Astfel, în clipa în care vă voi scrie, voi avea sub ochi această evocare solară: dacă veți

¹ Abrahams. *Sepher Jezirah*, al șaselea tratat din culegerea lui Pistorius.

proceda la fel citindu-mă, vom fi prezenți unul pentru altul, chiar la modul fizic. Ne vom vorbi și ne vom vedea.

Vă răspund acum la ultimele întrebări.

Cezar era un mare om și în același timp un depravat; era mândru de viciile sale pe care și le iubea. Dacă nu s-ar fi lăsat prins în mrejele disprețului nimeni n-ar fi îndrăznit să-l lovească.

Dacă Louis Philippe ar fi avut mai multă măreție de caracter și obiceiuri mai puțin meschine și burgheze, n-ar fi căzut lovit de revoluția disprețului.

Dacă Napoleon ar fi pozat mai puțin într-un erou nebulos și fatal, după exemplul eroilor lui Osian, nu și-ar fi încredințat norocul lui atât de poetic teribilului și înghețatului pozitivism englez.

Bunul pastor Vianney nu este un adept, ci un vizionar natural ale cărui facultăți au fost exaltate de credință.

Am avut astăzi onoarea să primesc vizita unui învățat englez, venit într-adins de la Londra să mă vadă¹.

Joi seara.

VII

Universalitas	Mutatio	Unitas	
∩	∩	⋈	<i>Ameth pax</i>
finis	medium	principium	<i>et Veritas</i>

Frate al meu și prieten,

Truda voastră e încununată de succes și-mi cereți soluții pe care înșivă le puteți găsi. Calmați nerăbdarea minții voastre și procedați în ordine: vă veți ajunge astfel scopul.

Înalta Știință cuprinde două lucruri: cuvântul sau verbul și operele care sunt ultima formă sau complementul verbului.

Știința semnelor și corespondența lor inițiază în știința cuvântului: știința luminii și a focului, acesta este secretul operelor.

¹ P. Chacornac. *Eliphas Lévi, sa vie d'après ses écrits et sa correspondance inédite.*

Paris, Charconac frères, 1926, in-8, pp. 201 și următoarele.

Știința semnelor și a corespondențelor lor este Kabala.

Știința luminii este magia: știința focului este hermetismul.

Știința semnelor începe cu știința literelor.

Literele sunt idei absolute.

Ideile absolute sunt numere.

Numerele sunt semne perfecte.

Unind ideile cu numerele, se poate opera cu ideile cum se operează cu numerele, ajungându-se la matematica adevărului.

Tarotul este cheia literelor și a numerelor: cele treizeci și șase de talismane sunt cheia tarotului.

Textul explicativ al talismanelor, literelor, numerelor, tarotului este Sepher Jezirah.

Totul va fi demonstrat.

Mulțumesc pentru imaginea severului și nobilului vostru cap. Vă voi trimite și amprenta capului meu pentru ca de-acum încolo să ne putem vedea.

Metoda despre care mă întrebați este aceasta: nu cercetați totul deodată, fiți răbdător ca și cum ați fi etern.

Începeți prin numărul 1 și litera Aleph, scamatorul tarotului, asul bastonului sau varga lui Moise, primul capitol al cărții mele *Dogme et Rituel*¹, primul capitol din cartea lui Saint-Martin: *Tableau naturel des rapports*, etc.², cu prima sephirotă sau Kether-ul, și trimiteți-mi un rezumat, vă voi aduce pe calea cea bună dacă se va întâmpla să vă rătăciți. Vom proceda la fel și pentru celelalte numere.

Bolnavul de care mi-ați vorbit este un simplu idiot epileptic. A fost, bănuiesc, cutremurat de o mare spaimă determinată de extrema sensibilitate a sistemului nervos. Această sensibilitate excesivă este adesea provocată de vicii premature și secrete sau de stupidele obiceiuri ale dădacelor de a adormi copiii gâdilându-le organele genitale; dar nu văd în tot ce mi-ați scris nici urmă de vrajă.

Nu am nimic de spus în plus despre miracolul Sfântului Ianuarie decât ceea ce ați spus dumneavoastră; este un miracol electro-biologic și de simpatie entuziastă și fluidică.

¹ Eliphas Lévi. *Dogme et Rituel de la Haute Magie*. Paris. Chacornac frères, 1930, 2 volume, in-8.

² L. Cl. de St. Martin. *Tableau naturel des rapports qui existent entre Dieu, l'Homme et l'Univers*. Lyon, 1782, in-8. Reimprimat în 1900.

Voi revedea și voi corecta cu grijă traducerea dumneavoastră din Sepher Jezirah¹. Zoharul este de-a dreptul de negăsit, altfel vi l-aș fi cumpărat. Dar cum eu am un exemplar și mă străduiesc să-l traduc, vă voi comunica pasajele cele mai importante².

Al dumneavoastră întru Sfânta Chocmah.

VIII

Adevăr Justiție Pace

𐤀   𐤁   𐤂

Frate al meu și prieten,

Străduiți-vă să faceți din fiecare literă o concepție universală și absolută, guvernată numai de numărul reprezentat de literă.

Astfel, considerați litera Aleph tot ceea ce este unul — ființa concepută în universalitatea ei — spiritul lui Dumnezeu — spiritul omului — principiul gândirii — acela al armoniilor etc.

Literele sunt hieroglife geometrice.

Literele alfabetului ebraic sunt extrase dintr-un pantaclu numit planul paradisului terestru și care reprezintă patru cercuri înscrise în tot atâtea pătrate concentrice și unele în altele.

Observați că Aleph reprezintă în același timp diametrul și circumferința cu o mișcare circulară în două sensuri, ascendent și descendent, pentru a indica unitatea ființei, a mișcării și a echilibrului. Nu e minunată precizia acestei figuri? Vi le voi arăta succesiv pe toate celelalte.

¹ Nu știm nimic despre această lucrare a baronului Spédalieri.

² Knorr de Rosenroth *Kabbala Denudata*. Subaci et Francofurti, 1677—1684. 2 volume, în-4.

În Aleph se găsește unul.....	1
Se găsește doi.....	2
Se găsește trei.....	3
și, în sfârșit, patru.....	4

În consecință zece, adică toate numerele.

Scrieți acum numele literei cu cheile tarotului.

1 2 3 4

Aveți Dumnezeu 1 4 și natura 1

Aveți ființa 1

Mișcarea perfectă 12 și viața completă 17.

Scamatorul sau πανουργος, *panurgos*, omul cunoașterii universale.

Spânzuratul sau sacrificiul și steaua strălucitoare sau inteligența naturii, și veți înțelege simbolismul acestui cap cu trei fețe care se găsește printre figurile din *Enchiridionul* lui Leon al III-lea¹ cu această triplă legendă:

Formare

Reformare

Transformare

Căutați acum în Psaltire, psalmii alfabetici: sunt patru și meditați la cele patru versete care încep prin Aleph.

Știți că cele trei mame sunt: Aleph, Mem, Schin, sau Aleph, Mem, Thau pentru că Schin și Thau sunt două litere contrare și analoge care reprezintă ființa și viața, cum vom vedea mai jos. Astfel se formează cuvântul Ameth care se află în capul acestei litere și care înseamnă: pace, dreptate și adevăr.

¹ *Enchiridion du pape Léon*, trimis ca un dar de preț împăratului Carol cel Mare, Lyon 1584; a cunoscut un mare număr de ediții ulterioare.

Vedeți, prietene, câte lucruri pot să încapă în patru pagini mici, scrise în rânduri nu prea dese; meditați la toate acestea și pe curând.

Al vostru frate.

IX

Frate al meu și prieten,

Ultima mea scrisoare era pusă la poștă când am primit-o pe a voastră. Răspund la întrebările pe care mi le-ați pus.

Spiritul divin care sălășluiește în noi nu face parte din noi sau, mai degrabă, nu ne face parte din el decât în momentul perfecte noastre justificări. Acest spirit ne părăsește când închidem ochii lăuntrului nostru în fața luminii lui și nu revine decât dacă deschidem ochii; el este viața sufletului.

A spune că se întoarce în cer înseamnă a vorbi la modul figurat; e ca și cum ai spune că lumina se întoarce la soare.

Memoria celor vii nu se șterge niciodată, ea dispăre numai la cei morți. Înțelegeți bine acestea: *non landabunt te, Domine, mortui neque omnes qui descendunt in infernum.*

S-a divagat mult în privința infernului, dar există o definiție care conține mai multă oroare și groază decât toate torturile visate de călugării din evul mediu: infernul este uitarea de Dumnezeu!

Mă întrebați dacă legăturile din viața aceasta se vor perpetua și în cea de dincolo. E ca și cum m-ați întreba dacă părăsind niște haine vechi, le mai păstrăm cusăturile.

Ecce facta sunt omnia nova.

Văd, de altfel, cu plăcere că ați presimțit răspunsul meu.

Părerea mea coincide cu a voastră în privința medicinei homeopate: ea vindecă numai dacă crezi în ea, ea acționează asupra imaginației prin numele de forță a leacurilor sale și adaugă acestor avantaje pe cele ale dietei și hidroterapiei. Dar există o medicină superioară acesteia, medicina preventivă, care constă într-o viață perfect

echilibrată și în renunțarea la toate excesele, chiar spirituale și morale: Pace adâncă, frații mei! spuneau predecesorii noștri, vechii roscrucieni.

O mare pace a spiritului, o totală curățenie a corpului, o temperatură întotdeauna egală, mai degrabă mai rece decât prea caldă, o locuință bine aerisită și uscată în care nimic nu e aruncat la întâmplare și nu amintește de nevoile joase ale vieții (dacă în casa mea s-ar zări vreun lighean mi-ar fi la fel de rușine ca și cum aș ieși în stradă gol), mesele regulate și proporționale cu pofta, nu atâtată ci satisfăcută. O hrană simplă și substanțială; lăsați munca înainte de a obosi; faceți un exercițiu moderat și regulat; nu vă înflăcărați și nu vă surexcitați spre seară pentru ca pacea să preceadă somnul. Cu o asemenea viață poți preveni toate bolile care se anunță întotdeauna sub formă unei indispoziții ușor de combătut prin remedii simple și ușoare... o ceașcă de vin cald pentru o stare de slăbiciune sau o răceală — câteva pahare de hidromel ca purgativ — infuzie de limba mielului și lapte pentru răceală — răbdarea și buna dispoziție vor face restul. Iată, dragul meu, toate arcanele medicinei mele și, de mai bine de treizeci de ani, mă simt bine.

Cu totul al dumneavoastră,

X

Frate al meu și prieten,

Există patru modalități de a concepe Unitatea:

1. Unitate universală, producând și cuprinzând toate numerele, neavând în consecință binare nenumărată, de neconceput, infinită, universală, absolut necesară și absolut de neînțeles;

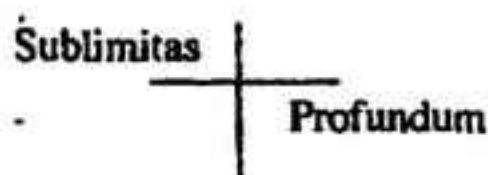
2. Unitate relativă și manifestă, având binar începând numărul și rezumându-l, crescând continuu, ceea ce o face progresiv infinită;

3. Unitate vie, fecundând în sine mișcarea și viața;

4. Unitate vizibilă și revelată prin forma universală.

Aceste patru noțiuni ale Unității sunt reprezentate prin tetragrama divină, a cărei figură hieroglifică este crucea.

Altitudo
Longitudo

Remarcați această figură analogă Aleph-ului nostru

Dar în Aleph înălțimea este înclinată, pentru că Dumnezeu dăruindu-ne literele sfinte s-a înclinat spre noi. Arborele înțelepciunii se apleacă spre om, iar în jurul lui se încolăcește șarpele vieții.

Această dispoziție a figurii Aleph are de asemenea drept scop să indice mișcarea circulară a crucii care este viața sorilor, formând un cerc prin mișcarea perpetuă a pătratului, unica și singura veritabilă cvadratură a cercului.

Unitatea universală este de neconceput, este Dumnezeu.

Unitatea revelată și revelatoare a numerelor este Verbul Său.

Unitatea vie este Duhul Sfânt.

Unitatea vizibilă în armoniile universale este Providența.

Unitatea supremă are drept hieroglifă linia verticală, sceptrul,

bastonul tarotului. —

Unitatea revelată are drept simbol linia orizontală sau

curba

Cupa

Unitatea vie le unește pe cele două precedente formând crucea sau

sabia

Cea de-a patra este reprezentată de cerc

XI

Frate al meu și prieten,

Mulțumesc din suflet pentru cel de al doilea portret al vostru. Să știți vă voi ajunge să mă cred un mare taumaturg și să mă laud că, numai prin acțiunea gândului meu, v-am întinerit cu cel puțin zece ani.

Nu aveți destulă încredere în dumneavoastră și semănați acelor copii care ne asigură că nu vor putea pronunța niciodată convenabil într-o limbă străină cutare sau cutare cuvânt și pe care rostindu-le le pronunță perfect.

Trebuie numai să aveți răbdare și să nu doriți să înțelegeți totul deodată. Nu poți citi o pagină dintr-o singură privire, trebuie citită rând cu rând și cuvânt cu cuvânt.

Suntem încă la unitate și la prima literă, să ne ocupăm de ea până când o vom înțelege bine.

Semnul unității absolute 1, reprezentând numărul 1, se confundă cu prima literă a Alfabetului în limbile:

arabă 	cuphică
siriacă 	runică

În ebraică, unitatea absolută privită ca o sinteză a numerelor nu se află decât în numărul 10, acesta este jod-ul de unde vine J al nostru, absolut asemănător cu prima literă a scriiturii siriace.

În scrierea estranghelo sau chaldeeană veche, Aleph este figurat printr-un segment de cerc care pare să meargă pe două unghiuri drepte, iar jod-ul reprezintă ceva analog lingamului indian, dar cu o mult mai mare extensie a unității pasive.

Trebuie să recitiți în *Sepher Jezirah* referințele la prima și la cea de a doua cale, meditați la ele și străduiți-vă să înțelegeți.

Trebuie, de asemenea, să studiați în *Geneză* lucrarea primei zile.

Acestea sunt cercetările necesare pentru a cunoaște prima literă: nu voi spune *Beth* înainte de a-l fi înțeles perfect pe *Aleph*.

Ați citit *Evangeliiile apocrife* (1 Dictionnaire des Apocryphes. Paris. Migre, 1856, 2 volume. in-folio.)?

Toată prietenia mea și pe curând

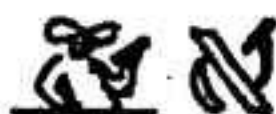
XII

Frate al meu și prieten,

Cele patru unități care nu sunt decât una exprimate prin cele patru litere ale Tetragramei divine și reprezentate hieroglific prin baston, cupă, sabie și dinarul tarotului.

Unitatea numerală sau litera Aleph care se referă la cea de a unsprezecea cale din Sepher Jezirah, este figurată în tarot prin simbolul scamatorului.

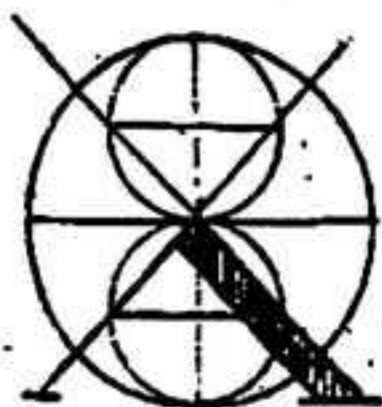
Figura scamatorului este chiar cea a literei Aleph; acesta e încoronat cu un nimb în formă de ∞ răsturnat ca borurile unei mari pălării; în fața lui, pe masă, se află cupa, dinarii, săbiile, iar în mână ține bastonul.

Aceasta este prima înțelegere a simbolului și a numerelor. Nimbul care-l încoronează este lumina vieții, echilibrată, ca șerpii lui Hermes, prin antagonismul armonios al mișcării.

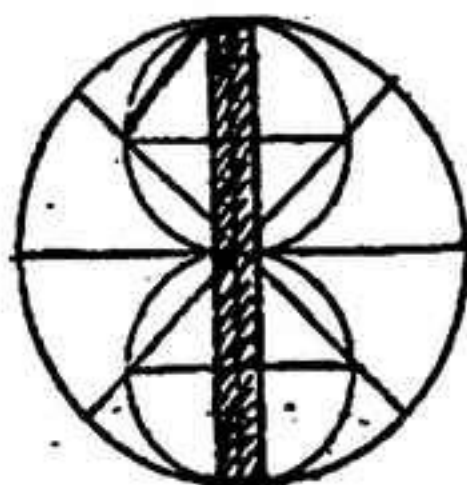
Litera Alpha din limba greacă și litera A din alfabetul nostru nu sunt mai puțin curioase. Este punctul generator al unghiului, cu mișcarea paralelă și echilibrată a două linii ale căror secțiuni proporționale și crescând la infinit sunt reglate dinainte printr-o primă secțiune, litera rămânând astfel obligatoriu deschisă ca spațiul A.

Literele ebraice sunt determinate geometric de un pantaclu numit planul Edenului, a cărui figură v-am arătat-o. Literele grecești și latine se formează și se calculează pe un alt pantaclu care este planul Thebei și a cărui figură o veți găsi în lucrarea mea *Clef des grands Mystères*.

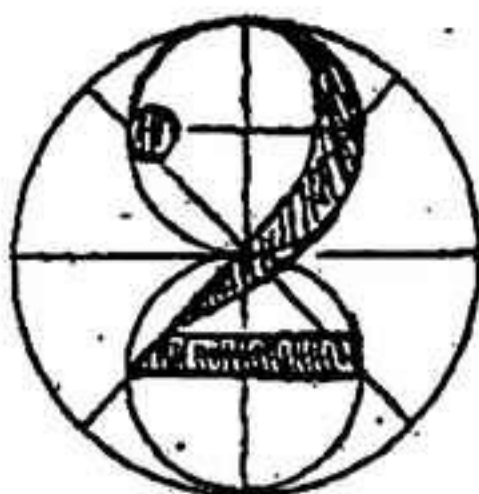

Acest pantaclu vă dezvăluie semnificația în hieroglife geometrice, nu numai a tuturor literelor noastre, ci și a tuturor numerelor noastre.

Veti găsi cu ușurință după aceste specimene toate celelalte figuri fie alfabetice, fie numerale.

Observați că toate numerele și toate literele exprimă idei absolute într-un sens și relative într-altul. Adevărul și certitudinea sunt deci legate așa cum vă voi demonstra curând.

XIII
 7 2 N

25 decembrie 1861

Frate al meu și prieten,*

Marea și indivizibila unitate se prezintă spiritului nostru în două modalități:

* De la Cap. XIII Eliphas Lévi se adresează baronului Spedalieri adăugând însemnele pentru gradul trei masonic, adică F. et A. .

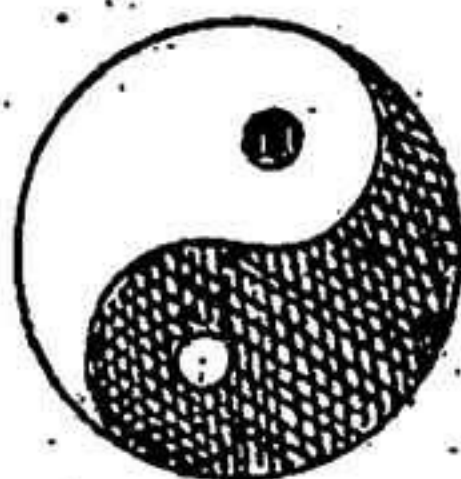
**Unitate spirituală și unitate materială;
Ocultă și manifestă.**

Materia este imensă ca și spațiul, ea nu devine vizibilă și palpabilă decât în agregate și combinații, altfel ea se divizează și se subdivizează la infinit, scăpând, ca și spiritul, îngrădirilor și analizelor noastre.

Există doi Aleph: aleph alb și aleph negru; negrul este umbra albului și albul este lumina negrului. Spiritul se reflectă în materie, iar materia nu se arată decât pentru a revela spiritul. Materia este litera spiritului; spiritul este gândul materiei.

Dacă n-ar fi fost umbra, lumina nu s-ar fi văzut; dacă n-ar fi fost lumina, umbra era inapreciabilă și informă.

Dumnezeu scrie pe pagina neagră a nopții cu splendoarea stelelor și pe pagina albă a zilei cu negrul pământului.

Viața unică șerpuiește între zi și noapte și se menține prin echilibru. Este ceea ce chinezii exprimă prin pantaclul lui Kung-Fu-Tze (Confucius).

Umbra și lumina există și în gândire. — Gândirea indicibilă este umbra — gândirea accesibilă a verbului este lumina.

Puteți acum înțelege că umbra noastră este ziua lui Dumnezeu și că lumina lui Dumnezeu este pentru noi o umbră infinită.

Numele lui Jehovah exprimă aceste două forme intelectuale ale universului invizibil prin 71 9 și cele două forme ale unității vizibile prin 71 1. Aceste din urmă litere sunt mirajul celor dintâi și în cuplul al doilea ca și în cel dintâi, unul este mirajul celuilalt.

Nu există deci în esența tetragramei sacre decât o singură literă, jod-ul, nemanifestat mai întâi apoi manifestat prin mirajul său și chiar în unire cu acest miraj, formând litera conjugală vau.

Numerele nu există decât prin unitate și sunt ele însele nu lucruri ci moduri sau modificări ale unității; unitatea singură există, ea singură se fracționează și se multiplică.

Data fiind unitatea și mișcarea care o forțează să se reproducă, obțineți matematica, ca și toate combinațiile sale.

Acum au început să bată clopotele și se apropie ora nașterii lui Emmanuel.

XIV

Frate al meu și prieten,

Așa cum nu este decât un Dumnezeu, o substanță, un univers, o lege, o viață, nu există decât o religie și o Biserică.

Religia se compune din patru lucruri care sunt una:

1. Obiectul infinit al credinței — 9 jod;
2. Credința infinită ca obiect al ei — 7 he;
3. Cultul care fecundează credința — 1 vau;
4. Poporul credincios și practicant — 7 he;

Biserica este forma exterioară a religiei; religia face Biserica manifestându-se în exterior, așa cum jod-ul produce he-ul.

Biserica face religia manifestând-o. Uniunea celor două se face prin cruce + și puterea crucii este răspândită în caliciu (al doilea he)

Biserica nu rezistă fără patru lucruri indisolubile și inseparabile:

1. Un șef, mereu același, urmând spiritul și, în consecință, misterios și divin — 9

2. Un simbol invariabil — 7

3. Un sacrificiu perpetuu — 1

4. O școală infailibilă de învățătură — 7

Biserica are, asemenea nouă, un spirit și un trup.

Un spirit incoruptibil și un trup coruptibil.

Dar spiritul îi reînnoiește trupul când acesta s-a corupt.

Răul actual din care moare acum trupul vizibil al Bisericii romane este anarhia spirituală: am spus-o de nenumărate ori în lucrările mele.

Dar, dacă mama mea este leproasă și infirmă, nu rămâne oricum mama mea?

Să nu vă temeți că Roma mă va condamna. Am supus aprobării oficialității din Paris lucrările mele, ea va dicta la nevoie deciziile sale Bisericii romane; iată răspunsul:

„Nici nu vă aprobăm, nici nu vă dezaprobam; cărțile dumneavoastră nu sunt nici eretice, nici lipsite de pietate; sunt doar *extravagante*“.

Observați că în limbaj teologic, *extravagant* nu vrea să spună smintit, pentru că un corp întreg de constituții pontificale poartă numele de *extravagante*; ceea ce înseamnă a înainta liber în afara liniei comune *extravagant*. Recitiți lunga introducere la cea de a doua ediție a cărții mele *Dogme et Rituel* și mă veți înțelege mai bine:

Modicae fidei quare dubitavi?

Adevărul este unul; el nu se numește nici Joseph de Maistre, nici Saint-Martin, nici Jacob Boehme. Acești mari oameni n-au fost decât, asemenea mie, niște extravaganti în teologie, *extra-vaganți*.

Ecclesia non extra vagatus, sed regnat intra et extra.

Iată de ce înaintând liber în afară, pentru a explora și a netezi calea, păstrez firul conducător care mă leagă de sanctuar. Oare cum de n-ați înțeles până acum?

Philippe sancto tempore vobiscum sum et non cognovisti me?...

Am uitat că nu e decât o lună de când vă dau lecții. — Dar ce multe lucruri numai într-o lună!

XV

Frate al meu și prieten,

Omul este patru în unul: spirit și suflet, lumină și trup; — sufletul este de asemenea quaternar: gândirea, voința, iubirea, verbul — gândirea activă ♪, voința pasivă și reactivă ♫, iubirea ♪, verbul ♫ — Omul este sinteza vieții în substanță echilibrată. Substanța una are patru forme: activă ♪, pasivă ♫, echilibrată ♪, produsă ♫, devenită elementară, substanțială, caldă, rece, umedă și uscată devine: foc, aer, apă și pământ sau, pentru a vorbi asemeni celor moderni, oxigen, azot,

hidrogen și carbon; dar înainte de toate acestea ea era lumină și va rămâne impregnată și vie de lumina universală.

Lumina este una și quaternară în manifestările ei.

Ea este activă sau pasivă, vizibilă sau latentă.

Ea nu este nici fluid, nici vibrație; ea e substanța dintâi, reală și vie, posedând în ea însăși principiul mișcării sale.

Substanța ale cărei vizibilitate, palpabilitate etc. nu sunt decât accidente condiționale. Substanța ale cărei molecule nu pot fi concepute, chiar ipotetic primitive, decât ca niște agregate și modificări externe pentru că orice corp are particule, pentru că orice particulă este corp și, în consecință, divizibil etc.

Substanța care este rezultatul perpetuu al proprii ei forțe productive.

Șarpe care se devorează ieșind din sine însuși.

Ceea ce Dumnezeu crează etern, din prima zi și chiar dinaintea primei zile.

Pentru că Geneza nu este istoria trecutului, este revelația trudei eterne.

Lumina este pentru că Dumnezeu vrea ca ea să fie și orice lucru începe și se încheie în lumină.

Dumnezeu este rațiunea de a fi a luminii; lumina este manifestarea exterioară a verbului etern al lui Dumnezeu.

Lumina este gravidă de inteligență și ea naște rațiunea pentru că este fecundată de spirit.

Lumina universală este lumină astrală în astre, lumină vitală sau magnetică în ființele pe care le produc astrele.

Ea leagă toate ființele între ele, pentru că toate vin prin ea și trăiesc prin ea.

Ea nu există în ei nici ca fluid particular, nici ca vibrație specială; ea este în fiecare un mod particular al forței vitale universale.

În întregime al domniei voastre întru Sfânta Știință¹.

---

¹ Această este formula cu care autorul își încheie majoritatea scrisorilor. Nu le vom mai transcrie decât în cazul în care ele vor fi subliniate.

Frate al meu și prieten,

Mii de mulțumiri pentru lucrurile frumoase pe care mi le spui și pentru ceea ce mi-ai trimis: nu voi ajunge până acolo încât să vă compar cu fructele uscate pe care le-am primit de la domnia voastră, dar totuși ceva în comun aveți: sunt excelente.

După ce v-am mulțumit și v-am complimentat, trebuie să vă cert. Spiritul domniei voastre o ia mereu înainte ca un tren de poștă și vreți să vedeți totul deodată. Îmi cereți acum să vă explic Sephirotul! Dar așteptați întâi să învățați toate literele și cifrele pentru că de abia am trecut de la A la B.

Deasupra tuturor unităților sau, mai degrabă, deasupra tuturor concepțiilor asupra unității, o ipoteză necesară ne obligă să admitem unitatea absolută și de neconceput, principiul fără principiu, cauza fără cauză. Ceea ce este prin sine, fără să fie nici ființă, nici una dintre ființe. Unitatea fără pereche și, în consecință, fără binar. Aici toate noțiunile se opresc, toate comparațiile blasfemiază, toate imaginile devin idoli. Teribilul necunoscut nu are un nume pe care noi să-l putem silabisi, pentru că tetragrama însăși nu se aplică decât la o imagine convențională și hieroglifică, dar el este Aleph și Tau, Alpha și Omega în toate ființele. Nu putem afirma despre el decât un lucru: el este $\aleph \tau \aleph \kappa$ Ehieh.

Se manifestă printr-o înțelepciune imuabilă și o inteligență mereu activă.

Acordul acestei înțelepciuni și al acestei inteligențe constituie puterea supremă, mai mult decât puterea, cauza chiar rațiunea puterii, coroana spirituală, esența supremei regalități, Ființa-Adevărul-Realitatea-Rațiunea-Dreptatea=Divinitatea.

Or, Divinitatea este una, ea nu poate fi numărată; impersonală pentru că nu poate fi calificată, indicibilă, de neconceput în ea însăși.

Tot ceea ce s-a spus despre ea, s-a spus de fapt despre ideea care există despre ea, după lucrarea ei, idee mărginită ca și noi, idee făcută după chipul și asemănarea noastră, fantoma omului mărită de un microscop solar.

O luce qui mortalibus
Lates inaccessa Deus!

Iată-ne sub teribilul nor — să ne prosternăm în adorație!

2 ianuarie 1862

XVII

Frate al meu și prieten,

Vechii filosofi hermetici spuneau că substanța universală exteriorizându-se se manifestă în trei forme și trei moduri:

1. Forma activă și motrice: Sulful (nu înțelegeau prin el sulful de pe pământ);

2. Forma pasivă și mobilă: Mercurul (nu are nimic comun cu vulgarul argint-viu);

3. Forma echilibrată și mixtă: sarea, substanța stabilă și indestructibilă, care deși compusă din două forțe, nu poate fi descompusă.

În privința modurilor, cum numeau ei cele patru elemente, sunt analoage, așa cum v-am mai spus, oxigenului, hidrogenului, azotului și carbonului. Ei aveau drept principiu substanța una, diversificată de mișcare și înfățișându-se divers urmând angulațiile atracțiilor sale polare (fiecare moleculă a substanței este magnetizată și polarizată asemenea luminilor). Ei cred în mișcarea perpetuă, supremul arcan al fizicii, și consideră pe bună dreptate că, printr-o direcționare artificială a forțelor naturii se poate, într-un anumit cerc și urmând o anumită măsură, grăbi sau încetini mișcarea.

Ori, tocmai acesta este secretul Creației.

Marea Operă nu este deci arta himerică a fabricării aurului; este arta de a dirija focul natural tot așa cum grădinarul își dirijează apa pentru totul plantelor sale. Prin această direcționare nu se crează metalele, ele se maturizează.

Absolutul în fizică și chimie există la fel de imperios ca și în filosofie și religie.

Fiecare din cele trei moduri ale absolutului este cerut de celalalte două.

Înțeleptul d'Eckartshausen n-a visat deci alături de Jacob Boehme când a văzut în dogmele religiei simbolul și imaginea misterelor naturii.

Predecesorii noștri, frații roscrucieni, n-au fost nebuni afirmând că dețineau cheia Marii Opere. Cheia aceasta este medicina universală a sufletelor și a corpurilor.

Este aureola lui Adam și sceptrul lui Solomon.

Este realizarea terestră a lui *Sanctum Regnum*.

Aici se încheie ceea ce aveam să vă spun despre Unitate.

Acum prima literă vă este cunoscută!

XVIII

Frate al meu și prieten,

Sărbătorim astăzi Boboteaza (Epifania).

Epifania este manifestarea luminii, a acelei lumini care crează rațiunea sufletelor și revelează geniul națiunilor.

Lumen ad revelationem gentium.

Această lumină emană de la înțelepciunea divină; de la ea vine știința și ea face să se nască libertatea.

Să abordăm acum teribilul și gloriosul binar, teribil pentru că prin el începe antagonismul, se proiectează umbra, se afirmă carnalul și devine necesar infernul.

Glorios pentru că fața omului se luminează în raza lui Dumnezeu, pentru că om și Dumnezeu stau de vorbă, amical, în deplin acord. Iată-l pe Adam devenit asemeni nouă, spune Dumnezeu în *Geneză*; ceea ce parafraza chaldeică explică astfel: Iată-mă singur în cer cum e și omul pe pământ!

Amintiți-vă cele două chipuri care se privesc și se oglindesc unul în altul: unul negru, celălalt alb; unul drept, celălalt răsturnat și amândoi închiși în cele două triunghiuri care alcătuiesc steaua lui Solomon. Am reprodus de două ori această figură în cărțile mele; ea reprezintă creația binarului.

Siphra Dzenuta, sau *Cartea Misterului*¹, prima carte și cheia Zoharului, începe cu aceste cuvinte:

¹ Eliphas Lévi este primul în Franța care a tradus această carte, pentru că îi anunța apariția pe spatele copertei cărții sale *Fables et Symboles*, apărută în 1868; titlul ei este: *Le Livre du Mystere* sau *Siphra Dzenioutha*, marea carte sacră a Kabalei, tradusă și explicată pentru prima oară.

„Cartea Ocultismului este cea care descrie „echilibrul Balanței universale. Înainte de manifestarea Balanței, cele două chipuri nu se priveau.”

„Regii vechii lumi au pierit pentru că natura refuza să-i hrănească.”

„Și lumea a rămas neajutorată până la apariția venerabilului cap.”

Se află în acest remarcabil pasaj întreaga teorie a celor două forme ale binarului.

Binarul neechilibrat care suportă acțiunile și reacțiunile în care forța lui se risipește în lipsa unui element conservator și binarul echilibrat care oferă un cap guvernator armoniilor membrilor.

Astfel, binarul cel rău nu există decât pentru a prilejui manifestarea celui bun. Impuritatea nu există decât pentru triumful purității.

Iacob, înainte de a se numi Israel, a trebuit să lupte cu îngerul și să rămână șchiop în această bătălie cu care Adonai l-a pedepsit și l-a răsplătit în același timp.

Triumful este prețul curajului; dar curajul se pierde în fața eternei rațiuni, dacă nu se închină învingătorului zicându-i: Binecuvân-tează-mă!

XIX

9 ianuarie

Frate al meu și prieten,

Să lăsăm pe seama Indiei poeticele și obscurele ei ficțiuni reînnoite de gnosticismul disident.

Sfântul Pavel nu vrea ca noi să ne ocupăm de ceea ce el numește *Anites fabulas* cuprinzând genealogia îngerilor.

Nimic din toate acestea, neapartinând științei nici credinței, nu poate fi primit de înțeleapta poezie.

Căderea originală n-a fost decât o decădere morală, asemănătoare iluzoriilor pași ai unui copil care încearcă să meargă; în privința îngerilor, amintiți-vă că regii căzuți nu mai sunt regi și că în statele bine guvernate căpeteniile briganzilor nu sunt tolerate.

Nimeni nu iubește răul pentru rău. Răul e iubit numai când e luat în mod greșit drept bine. Fiii luminii nu îndrăgesc întunericul decât în speranța de a o fecunda și de a o face să nască o nouă lumină. Îngerii rebeli au fost geloși pe Dumnezeu pentru că au dorit și ei să creeze.

Femeia a fost geloasă pe verb pentru că și ea a dorit să știe.

Bărbatul a fost gelos pe Paraclet pentru că a vrut și el să iubească.

Toți au vrut să acționeze pe cont propriu și Dumnezeu și-a luat mâna de pe ei.

Nu din mânie, ci din respect pentru libera voință a creaturilor sale.

Astfel, a luat asupra lui responsabilitatea păcatului prin persoana Fiului său, asumându-și imensitatea ispășirii numai pentru el.

O felix culpa!

Faptul că îngerul nu s-a căit se datorează naturii sale perfecte care nu cuprinde slăbiciunile noastre și alegerii sale irevoabile.

Nu Dumnezeu nu-l iartă pe el, ci el nu-l iartă pe Dumnezeu.

Din dispreț pentru imperfecțiune și din dragoste pentru forță, încearcă să distrugă tot ceea ce este slab.

Dar nu are putere decât pe măsura dreptății lui. Nu poate deci face nimic împotriva binelui, nefăcând deci niciodată rău.

Acesta este Samael exterminatorul și locul lui e marcat în cercul îngerilor!

Adjuit inter eos etiam Sathan.

Acest înger care se mai numește și Legiune pentru că sunt foarte mulți, nu este un personaj, ci un spirit sau, mai degrabă, un fel de a fi al spiritelor. Adevăratul lui nume este orgoliul, geniul anticului Prometeu.

Înainte de a închide scrisoarea în plic, îți mai introduc în el o frunză de *stachys* de Siberia ca să înțelegeți cum sunt purtate de spirite plantele din insula Creta. Am găsit-o între paginile cărților mele și nu știu în nici un fel cine a pus-o acolo. Ce dovedește aceasta?

XX

12 ianuarie

Frate al meu și prieten,

Natura nu are centru; orice punct imaginabil este centrul unor cercuri multiplicabile la infinit.

Lumile se învârt în jurul sorilor, sorii în jurul arhi-sorilor, și tot așa la infinit, fără un centru comun, altfel ar fi existat o circumferință comună și infinitul ar fi fost unitate.

Tot ceea ce trăiește, a trăit și va trăi, iar spiritele sunt ordonate ierarhic asemenea astrelor. Orice viață particulară care încetează, intră în viața universală. Cadavrele nu se descompun decât pentru că sunt vii.

Ceea ce este sus se află și jos.

Spiritele sunt infinite, ca număr și ierarhii, ca și astrele, și în clipa în care mor, alienându-și liberul arbitru, viața spirituală universală le reabsoarbe și le descompune; acesta este adevăratul foc al infernului.

Acest foc este etern și fără milă, pentru că e viață și nu poate intra în compoziția morții.

Numai Dumnezeu este spiritul pur care dispune de toate învelișurile și nu are înveliș.

Spiritul mărginit s-ar anula dacă n-ar avea înveliș. Într-adevăr, ar fi pretutindeni, dar ar însemna mai puțin decât nimic.

Învelișurile spiritelor sunt pe măsura mediilor pe care le locuiesc.

Un spirit degajat de corpul său terestru n-ar putea să trăiască și să respire pe pământ.

Lumina astrală, devenită lumina vitală sau magnetismul celor vii, este un magnet de o mare putere; atrage și respinge obiectele pe care i le indică instinctul, mai degrabă decât voința.

Mediumurile sunt magneți dereglați. Studiind cărțile mele, veți afla și veți înțelege. Acestea sunt legile ierarhice, fără de care nimic n-ar putea subsista o singură clipă în natură.

Demonii, *Dei-monas*, sunt zei izolați, după cum indică și numele lor; ei sunt spirite solitare și nesociabile. Diavolii — Δία sunt spirite aruncate de-a curmezișul armoniilor; ele nu pot exista în atmosferă fără un înveliș grosier. Kabaliștii le numesc ei înșiși învelișuri, scoarțe, *cortices*, pentru că ele nu au o viață interioară.

Ele reprezintă neputința, nu forța.

Justiția eternă le face vânt, le aruncă și le sfărâmă după cum îi e voia.

Vom reveni în scrisoarea următoare asupra binarului.

Frate al meu și prieten,

Oare ce am făcut că merit să mă întrebați dacă scrisorile voastre nu mă importunează? Sunt oare uneori prea repezit în răspunsuri? Dacă e așa, e greșeala mea: va trebui, deci, prietene, să mă ierți. M-ați acceptat de maestru și vorbesc uneori ca un maestru: e greșeala voastră, la urma urmei, și mă pedepsiți, pornit fiind, tot pe mine.

Vă admir pentru onorabila neîncredere cu care îmi dați, fără să știți, înșivă soluțiile pe care le cereți de la mine.

„Din faptul că frunza se afla între foile cărții dumneavoastră fără să știți, rezultă că a fost pusă acolo de un spirit.”

Așa spuneți și e foarte bine. Nu mai am deci nimic să vă spun în privința acelei plante din insula Creta.

Acum, în principiu:

1. Neg că spiritele unui loc ar putea să se amestece cu spiritele altui loc; meditați la parabola bogatului cel rău: *Marele Haos s-a solidificat în așa fel încât cei de aici să nu poată pleca dincolo.*

Studiați mecanismul digestiei și pe cel al circulației; observați cu câtă grijă natura închide porțile în urma substanțelor pe care le împinge înainte și gândiți-vă la analogiile universale care demonstrează atât de bine unitatea Marii Opere. Tot așa trebuie să închidem porțile în urma iluziilor pierdute, pentru ca ele să nu se mai întoarcă niciodată. Avem în fața noastră un infinit de sublime realități care ar trebui să ne împiedice să ne regretăm iluziile.

Misiunea omului în această lume este destul de clar definită de misiunea lui Iisus Hristos însuși, tiparul lumii vii.

Meditați la următoarea frază:

Ego veni ut vitam habeant et abundantius habeant (J. Ch.)

Creșteți și propagați viața completă și, în consecință, diminueați și înfrângeți moartea.

Novissima omnium destruitur inimica mors. (Sfântul Pavel)

E bine că aveți încredere în mine, atât cât înaintez sprijinit pe eterna rațiune și pe știința sigură care o demonstrează căci, în această privință, pot spune că nu sunt un om, ci un principiu care vorbește.

Principium qui et loquor vobis.

Acum, vă rog să fiți răbdător cu setea voastră de adevăr și să credeți că izvorul etern nu va seca niciodată.

Scrieți-mi deci mereu: sunt bucuros să vă citesc scrisorile, dar îndepărtați-vă cât mai puțin de subiectul pe care-l tratăm; altfel, nu vom mai ajunge la capăt niciodată.

Pe curând urmarea literei 3.

XXII

Frate al meu și prieten,

Vă pare rău după ipotezele voastre pe care eu totuși vi le las dacă veți consimți să nu vedeți în ele decât niște alegorii și să nu numiți doctrine decât lucrurile docte, adică pe acelea care sunt confirmate de credință și respectate de știință. În afara științei și a credinței, se întinde domeniul ipotezelor libere, din care unele sunt acceptabile prin analogie, altele absolut improbabile.

Punctul central al credinței este învățătura Bisericii; de acolo, ea luminează și progresează în știință, dar circular și în baza a două forțe analoage cu ale astrelor, forța centripetă și forța centrifugă.

Cercetați atent și studiați cele patru stele pe care le-am litografiat, una pe prima pagină a cărții mele *Histoire de la Magie*, pe celelalte trei în *Clef des grands Mystères*; citiți, plecând din centru și urmând fiecare rază, ceea ce scrie acolo. Acelea sunt doctrinele, cele absolute, pentru că sunt incontestabile și pentru știință și pentru credință.

N-am răspuns la unele dintre întrebările domniei voastre pentru că le-am uitat. — M-ați întrebat dacă am fost mulțumit de vizitatorul meu englez. — Mi s-a părut foarte inteligent, dar un pic prea înclinat spre experiențe magice și magnetice, o caracteristică a națiunii sale, de altfel. Englezii sunt curioși până la puerilitate și înțeleg exclusiv faptele și realizările exterioare.

M-ați întrebat ce vârstă am; am 52 de ani, ceea ce nu mă împiedică să mă simt bătrân ca Matusalem.

Am atât de puțin timp pentru mine că n-am putut să mă interesez de cartea pe care mi-ați semnalat-o. Muncesc mai puțin decât aș vrea, și mai mult poate decât ar trebui. Închipuiți-vă un om care a descoperit o lume subterană și care, neputând invita publicul să coboare, ar fi

constrâns să cerceteze singur și să aducă la suprafață descoperirile lui.

Mi se scrie din toată Europa și din alte părți ale lumii... Încerc să răspund tuturor. Săracii și bolnavii vin la mine și eu nu pot să-i resping.

XXIII

19 ianuarie

Frate al meu și prieten,

O vere necessarium Adae peccatum! spune Biserica în liturghia ei. Într-adevăr, păcatul a fost ca o naștere morală a omului, exteriorizându-i libertatea și despărțindu-l de Dumnezeu, asemenea sectionării cordonului ombilical care desparte pe copil de mamă.

Tot acest mister este magnific explicat în parabola fiului risipitor.

Dumnezeu dându-i drumul omului pe pământ, s-a însărcinat să se ducă după el și astfel omul va urca la cer sprijinit de crucea celui care a coborât de acolo. *O felix culpa quae talem et tantum habere meruit redemptorem! Nemo ascendit in coelum nisi qui de coelo descendit.*

Toți oamenii au păcătuit prin cel dintâi om și toți îngerii ar fi păcătuit prin cel dintâi dintre ei dacă ar fi fost supuși generației carnale. Dar secretul căderii îngerilor și acela, mult mai adânc, al posibilității reîntoarcerii lor, nu sunt la îndemâna înțelegerii noastre. Tot ceea ce putem spune e că avem despre milostivirea lui Dumnezeu idei foarte înșelătoare, pentru că noi credem că el poate ierta un păcat neispășit. Când Dumnezeu iartă, păcatul nu mai există, el s-a transformat în virtute. Îngerii nu pot deveni oameni, tot așa cum aurul nu poate deveni plumb. Racine o pune pe Joad să spună o absurditate atunci când exclamă: „Cum s-a putut schimba aurul curat într-un plumb atât de urât?”

Sfânta Scriptură, tradusă de el foarte prost aici, spune doar atât: *Quomodo obscuratum est aurum? mutatus est color optimus.* Aurul poate fi întunecat, dar tot aur rămâne, chiar dacă și-a pierdut regala lui culoare.

De aceea trebuie respinsă teoria reîncarnării îngerilor, fie ca să iubească pe fiicele omului, fie pentru a se răcori la izvoarele dătătoare

de viață ale răscumpărării prin sânge, tot așa cum trebuie respinse absurditățile metempsihozei, conform căreia oamenii ar fi trimiși să ispășească în trupuri de animale.

Dogma iudaică, completată de dogma catolică, este în religie baza de nezdruncinat a adevărului.

Această dogmă va rămâne un întuneric compact pentru necredincioși ca și pentru credincioșii orbi până la venirea acestui spirit al adevărului, care va reînnoi fața pământului și care se află deja pe lume.

Iată, prietene, ce vă ofer pentru meditație ca să vă consolez pentru pierderea câtorva poetice iluzii.

XXIV

Frate al meu și prieten,

21 ianuarie.

Litera ucide, spiritul reînvie. Dumnezeu este spirit și cei care-l adoră trebuie să-l adore în spirit și în adevăr. Aceste cuvinte, le știți, aparțin Sfintei Scripturi. Ele trebuie să vă facă să înțelegeți că dogma Bisericii universale are partea ei de lumină și de umbră. Mulți catolici urmându-i litera nu sunt decât niște idolatri stupizi, dar noi trebuie să ne alăturăm catolicismului urmând spiritul.

Clerul actual este în general cufundat în obscuritatea literei; și de asemenea ierarhia. Cei mai ignoranți și cei mai legați de litera ei moartă îi sunt șefii; și acești orbi conducători de orbi se aruncă cu turma lor în groapă.

Trebuie, numai pentru atât, să-i despărțim de comunitate? Nu, firește, căci ei sunt paznicii literei care e paznica spiritului. Ei stau în amvonul Sfântului Petru, cum patriarhii stăteau în amvonul lui Moise. Trebuie să ne împărtășim din pâinea lor, dar să ne ferim de drojdia pe care o pun în ea.

Cavete a fermento Pharisaeorum,

Vă scriu toate acestea pentru că vă văd tulburat și aș vrea să vă redau liniștea înainte de a continua explicațiile sfintelor noastre litere.

Va veni o zi în care un papă inspirat de Duhul Sfânt va declara că toate excomunicările au fost anulate, că toate anatemele au fost retractate, că toți creștinii s-au unit în jurul Bisericii, că evreii și musulmanii sunt binecuvântați și chemați la sânul ei. Că, păstrându-și unitatea și inviolabilitatea dogmei sale, ea permite tuturor cultelor de a se apropia treptat, îmbrățișând pe toți oamenii în comuniunea dragostei și a rugăciunilor sale. Atunci nu vor mai exista protestanți. Împotriva cui ar mai protesta? Suveranul Pontif va fi atunci cu adevărat regele lumii religioase și va face ce va vrea cu toate ținuturile pământului.

Trebuie să lucrăm la răspândirea bunătății universale, pregătind venirea acestui mare jubileu, pentru că spiritul națiunilor face geniul prinților.

Curaj, deci, prietene, și nu vă lăsați abătut de greutatea acestei epoci de tranziție. Suferim, dar mergem înainte.

XXV

24 ianuarie

Frate al meu și prieten,

Aproape că am răspuns la ultima voastră scrisoare, înainte de a o fi primit, ghicindu-vă prin simpatie preocupările. Nu am decât puține lucruri de adăugat cu privire la *Marianism* care, după părerea voastră, a înlocuit *Creștinismul*.

A adora providența prin simbolul unei mame; a iubi puritatea dragostei în chipul unei virgine, a ridica până la Dumnezeu femeia, de la al cărei nume s-a format cuvântul *familia*, a declara pe Maria fără prihană, pe ea care a sanctificat căsătoria, înseamnă a fi mai mult decât creștin, înseamnă a fi catolic, pentru că familia este universală.

Citiți cartea mea intitulată *La Mère de Dieu*. Nu este încă primul cuvânt al inițierii, dar este ultimul cuvânt al catolicismului și cum inițierea nu este rezervată decât unui mic număr de oameni, această carte reprezintă religia viitorului: Sunteți protestant fără să bănuți, pentru că sunteți prea legat de litera Scripturii. Recitiți micul ritual din manuscrisul intercalat între paginile imprimate ale lui Thritemus și

vedeți spre final ce spun despre sacramente, veți înțelege că sunt șapte și că trebuie să fie șapte.

Efectul pe care-l aștept ca urmare a scrisorilor mele este înțelegerea cărților mele care conțin toată doctrina, într-o manieră prescurtată și succintă.

Mă întrebați dacă teoriile mele despre îngeri sunt doctrine. Vă rog să vă răspundeți singur, după ce ați cercetat dacă ipotezele mele sunt întemeiate pe analogiile științei și nevoile credinței. Eu nu mă socotesc un inspirat, nici un revelator. Dumnezeu mi-a dat spiritul înțelegerii pe care l-a promis lumii, și acest spirit nu primește credințe oarbe. El atinge, dimpotrivă, ochii orbilor și le spune, ca Mântuitorul: *Eph'pheta!* deschideți-vă!

Răbdare și blândete! Să ne rugăm pentru acei bieți preoți care m-ar arde de-ar putea pe rugul lui Savonarola și al lui Urbain Grandier, în timp ce eu aș spune, odată cu cel mai mare maestru al meu: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac!”

XXVI

26 ianuarie

Frate al meu și prieten,

Litera *beth* 3 se formează din reunirea a două linii, una curbă, cealaltă dreaptă și orizontală. Aceste două linii reprezintă mișcarea și viața,

Linia dreaptă orizontală este imaginea hieroglică a principiului generator pasiv, substratum, a materiei idealizate. Este exteriorația, litera, subiectul verbului.

Adesea litera *beth* mai este reprezentată de două linii drepte orizontale, unite printr-un segment de curbă 3, semnificând că viața și materia se reproduc prin mișcare.

Numele Abba, tata, de unde vine și cuvântul abate, conține misterul complet al marelui binar și este o expresie exterioară, o explicație a tetragramei sacre.

Aleph-Beth explică pe *Jod-he*. Întoarceți cuvântul, oferindu-i mirajul său, umbra lui *Beth-Aleph*, și veți avea cuvântul Abba.

Dacă separați pe Beth de Aleph, veți obține o simplă unitate. Va fi primul număr exterior; și în loc de unitatea principiu veți obține unitatea număr.

Dar e unitatea decapitată, *Truncatio regni*, cum spun kabaliștii, și când nu e raportată la Aleph, se afirmă efectul drept cauză.

Așa se naște binarul cel rău sau cultul naturii fără autor.

Aceasta e crima lui Typhon care o lasă pe Isis văduvă și dispersează membrele lui Osiris.

Natura însăși, Isis, va regăsi membrele soțului ei, în afara organului generator, acel jod inefabil ascuns în leagănul lui Moise și care nu poate fi cunoscut decât prin revelația superioară a naturii.

În hieroglifile sacre ale Egiptului, organul lui Osiris este reprezentat ca un ochi deschis, însoțit de semnele virilității, pentru că jod-ul divin este inteligența și lumina, iar natura care nu-l explică pe Dumnezeu, dă omului un ochi interior care se poate deschide pentru a contempla adevărul.

Iată de ce Osiris nu este nici zeu, nici om, ci o imagine, o umbră.

Iată de ce ultimul cuvânt al vechilor mistere era acesta, aruncat din fugă în urechea neofitului: „*Osiris este un zeu negru*”. Și așa se întâmplă cu toți zeii antropomorfi.

Între divinitate și umanitate, o singură alianță este posibilă. Aceea a unirii ipostatice a adevăratului Dumnezeu cu un om real.

XXVII

1 februarie

Frate al meu și prieten,

În principiu, căsătoria este indisolubilă — *excepta fornicationis causa*. — Acestea sunt cuvintele lui Hristos.

Soția al cărei bărbat iubește alte femei și nu se îndoiește de acest fapt, iar el nu renunță la ele când vrea să se apropie de ea, preacurvește dăruindu-se lui. Mai mult, soția care e și mamă e mai datoare față de copiii ei decât față de un soț nedemn. Trebuie cu orice preț să se evite creșterea copiilor în infernul unei căsnicii nereușite. Dar, femeia

separându-se, trebuie să-și păstreze disponibilitatea de a-l ierta pe soțul ei dacă acesta se corectează.

Acesta este răspunsul meu la întrebarea foarte delicată pe care mi-ați pus-o în legătură cu Doamna care vă este nepoată.

La nelămurirea voastră în privința lui Osiris, vă răspund: Da, Osiris este un zeu negru, pentru că este antropomorf. Da, marii hierofanți ai Egiptului cunoșteau adevărul.

Sunteți un creștin în privința spiritului, un catolic mesianist; și nu vă înțeleg tulburările cauzate de litera Scripturilor. Vă repet că litera ucide și spiritul reînvie. Cartea mea *La Mère de Dieu* are trei părți care corespund pantaclului din *Enchiridionul* lui Leon al III-lea (Îl aveți?) Formare, Reformare, Transformare. Catolicismul așa cum e — revoluția pe care trebuie s-o trăiască — și forma ei viitoare.

De aceea prima parte vă șochează. Aceasta este, ca să zic așa, coconul, apoi vine crisalida și la urmă de tot fluturele.

Citiți și recitiți acesle cărți. Citiți, de asemenea *Dicționarul* meu de literatură creștină. O să vi-l procur dacă nu-l aveți încă. Pentru că Dumnezeu ne-a dăruit o comuniune spirituală, trebuie să cunoașteți tot harul pe care mi l-a dăruit.

Aveți încredere în Dumnezeu care mă luminează și nu raportați nimic la om. Chiar și o biată lumânare de șeu poate lumina; ea nu este lumina, ci instrumentul lumini. Sunt adesea cel dintâi admirator al operei mele. Asta vă poate spune destul asupra faptului că nu raportez nimic la mine.

Harul adevărului să vă dea acea pace profundă a copiilor lui Dumnezeu.

XXVIII

4 februarie

Frate al meu și prieten,

Revelându-vă adevărata doctrină a Bisericii asupra spovedaniei, cred că v-am oferit mijlocul de a împăca perfect obiceiurile cu principiile voastre. Pentru că, așa cum știți, adevărata rațiune nu e niciodată în război cu adevărata credință. Aceasta este semnificația

acelui *rationabile obsequium* al Sfântului Pavel. Aceasta este rațiunea ascultătoare când credinciosul strigă: „Cred tocmai pentru că e absurd“.

Doamna baronă nu are dreptate când mă acuză că aș încerca s-o flatez. Darurile lui Dumnezeu sunt demne de laudă, dar cel mai lăudabil e darul milosteniei. Dacă i-am vorbit deci despre admirația mea, sentimentul meu legitim se adresa acestui har, *mirabilis Deus in sanctis suis*.

Iată, nenorocirile care mă preocupă în acest moment.

Două tinere mame, dintre care una este văduvă, dar ai cărei copii sunt deja înțărcați. Nu este vorba deci de scutece, ci de niște hăinuțe potrivite pentru niște copii de un an, doi.

Un iată, muncitor fără angajament sau, mai degrabă, un artist, căci e un poet eminent, dar necunoscut: are patru fete, toate inteligente ca și el, dar care abia dacă-și câștigă hrana cea de toate zilele din munca mâinilor lor, când mai pot găsi ceva de lucru. Aceste fete sunt gata să moară de foame decât să facă ceva care le-ar putea amenința inocența. Vârsta lor e între cincisprezece și douăzeci de ani.

Le-am dat ce am putut și am invitat ieri la cină toată familia: au uitat pentru moment de sărăcia lor lucie, i-am făcut să râdă, și ei m-au copleșit. O, prietene, nu disprețui prea tare bogățiile acestei lumi. Sufăr adesea că nu sunt bogat și, în afara unor lucruri necinstite, aș face totul ca să pot câștiga bani.

Pe 1 ianuarie, prima vizită am făcut-o unui biet meșteșugar care scrisese unui prieten al meu. Am găsit într-o cocioabă fără foc o femeie bolnavă alăptând un biet copilăș. Am fost gata să-mi scot haina ca să-i învelesc; din fericire, aveam cincisprezece franci în buzunar, i-am dat pe toți, după cum vă închipuiți, apoi am scris și ajutoarele au venit; haine, lenjerie, pâine pentru o lună. Iisus suferind și-a primit darurile!

O, de o mic de ori fericit cel ce a putut alina toate durerile, dând carnea sa hrană omenirii și sângele lui apă însetaților! Merită cu adevărat să fie nemuritor.

Frate al meu și prieten,

Un incredul și o femeie pioasă stăteau de vorbă într-o zi despre Iisus Hristos. A fost un mare om, zicea incredulul. Da, răspundea evlavioasa și un mare Dumnezeu. I-am auzit pe preoți admirându-i replica. Ei, că și femeia, erau niște idolatri. Iisus Hristos este Dumnezeu, nu un Dumnezeu. El este Dumnezeu prin uniunea personală sau ipostatică în unica și indivizibila Divinitate, cu singurul și neclintitul Tată. Dacă-l admiri pe Iisus Hristos ca pe un Dumnezeu distinct și separat, faci din el un zeu antropomorf, un zeu negru ca și Osiris.

Uniunea ipostatică este o adeziune spirituală și perfectă a două naturi, fără fusiune, totuși, și, mai ales fără confuzie, ceea ce face din natura umană un miraj al naturii divine, participând, prin iluminarea și pătrunderea luminii divine pe care și-o dobândește prin deplina identificare a voinței sale cu voința divină. Amândouă rămân perfect distincte, cu toate că perfect unite. Vedeti, deci ce multă lume se înșală vorbind despre divinitatea lui Iisus Hristos. Ca și cum el ar putea avea o altă divinitate decât cea a lui Dumnezeu pe care Iisus îl numea: *Tatăl meu și al vostru, Dumnezeul meu și al vostru.*

Că Iisus Hristos a fost Dumnezeu umanizat și om divinizat, e în afara oricărei discuții; că persoana lui umană era absorbită în persoana lui divină, în așa fel încât să nu se mai recunoască în el decât persoana divină cu două voințe perfect unite, aceasta e sigur. Dar nu este un zeu antropomorf, forma lui umană aparținând exclusiv adevăratului om, așa cum lumina divină aparține adevăratului Dumnezeu.

Toate acestea, prietene, sunt riguros ortodoxe, și noi nu ne îndepărtăm de sfânta teologie catolică, singura autoritate, pentru că este kabalistică, adică tradițională, apostolică și universală. O ignoranță profundă acoperă în acest moment sanctuarul tenebrelor sale. Lampa sfântă e voalată, dar ea arde mereu și cum ar putea să se stingă dacă e lumina lui Dumnezeu!

Frate al meu și prieten,

Litera beth este prima literă din Biblie, cu ea începe cuvântul *Bereschit* care înseamnă Geneză sau generație. Ea reprezintă, deci unitatea care se exteriorizează creând și, printr-un fel de explicație sau parafraza cuvântului *Bereschit* poate prin: *În principiu* sau *prin principiu* sau, și mai imperfect, *La începuturi*, pentru că totul începe în principiu și, de asemenea, pentru că orice generație presupune începutul lucrului creat. *Beth* este deci aici imaginea hieroglifică a acelei mame divine pe care kabaliștii o numesc *Imma*.

— Figura din tarot care corespunde acestei litere reprezintă o mare preoteasă sau divinitatea însăși cu trăsături feminine. Poartă o tiară cu trei coroane, pentru că e regină peste trei lumi; ea ține deschisă o carte ascunsă pe jumătate, pentru că este o divinitate creată după imaginea iubirilor noastre, reprezentând concepția umană despre Providență. Gnosă divină, misterioasă, Isis a egiptenilor, purtându-i coarnele simbolice care se văd răsărind de o parte și de alta a celei dintâi coroane.

Binarul este de asemenea numărul lui Eloim sau al forțelor care constituie echilibrul balanței universale. *Liber occultationis est ille qui describit librationem bilancis*. Aceste cuvinte sunt primele din *Siphra Dzeniutha*, cartea Misterului, Theogonia ocultă a Zoharului. *Antequam enim bilanx esset non respiciebat facies ad faciem*.

Înțelegem ce înseamnă această expresie simbolică: a-l vedea pe Dumnezeu față către față sau, cu alte cuvinte, viziunea intuitivă a lui Dumnezeu. Acesta este sentimentul și conștiința luminată a armoniilor lui Eloim. Este inteligența perfectă a binarului. Este umanitatea luminându-se în raza divină și proiectând ea însăși în umbra ei un miraj de lumină care este ideea divină. Omul oglindindu-se-n Dumnezeu care se oglindește simbolic în el. Acesta este sensul misterioasei fraze care străbate din extazele Sfintei Tereza: „Caută-te în mine și mă vei găsi în tine“. Este ultimul cuvânt din Divina Comedie a lui Dante când tripla lumină iradiind din centrul trandafirului celest se topește într-o singură strălucire care reflectă chipul uman.

Frate al meu și prieten,

Dumnezeu nu este supus nici timpului, nici formei, nici numărului. Noi nu-l cunoaștem. Concepem o anume idee despre el, dar care se referă de fapt numai la noi și această idee a unității supreme se reflectă în binar. Tot ceea ce spunem despre Dumnezeu spunem despre idealul nostru divin. *Videmus eum in enigmatē quasi per speculum*, zice sfântul Pavel. Acestei imagini îi dăm noi trei forme intelectual ipostatice ale Tatălui, Fiului și Sfântului Duh. Această imagine este prima unitate a concepțiilor noastre. Este totuși un binar pentru că este un reflex.

Dumnezeu fecundează gândirea umană ca un soț și această gândire este soția. Tot ceea ce pentru noi poate fi numărat nu începe decât după nenumărat. *Praeter ineffabile*, cum spun kabaliștii, de fiecare dată când vorbesc despre Dumnezeu.

Figurile binarului sunt: fiul care întruchipează splendoarea tatălui, verbul care este forma gândirii sau, pentru a da cuvintelor genul care le convine, cuvântul fecundat de spirit, luna care reflectă lumina soarelui, femeia care reflectă chipul bărbatului, apa care reflectă lumina cerului. Binarul lui Dumnezeu este *Chocmah*, care pentru noi este unitatea având binarul *Binah*. Cu alte cuvinte, Dumnezeu se oglindește în suprema lui înțelepciune și noi îl concepem în mirajul acestui miraj: pentru că *Chocmah* se reflectă în noi. Din noțiunea acestei înțelepciuni emană ideea de inteligență: *In lumine tuo videbimus lumen*.

Chocmah și *Binah* sunt cele două suporturi ale Coroanei supreme care reprezintă pentru noi regatul Invizibilului. Sunt cele două coloane ale tronului, cele două obeliscuri ale lui Solomon, sunt cele două brațe ale îngerului apocaliptic, Eloim. Aceștia sunt cei doi pilăștri care susțin coronamentul sau frontonul templului, și armonia lui Eloim a zis: „Să se facă lumină și lumina s-a făcut: *oïamar Elohin iai aour! ouïiaï aour*”.

Binarul este deci și lumina manifestată, splendoarea Zoharului, strălucirea *Schechinah* (lumina de glorie). Dar dacă această lumină este luată drept unitate, binarul ei va fi umbra și ajungem la binarul negru care este scoarța, umbra, valul, opacitatea, materia, inerția, lipsa de inteligență, stupiditatea, păcatul, infernul. Infernul și cerul își au

geneza lor și rezumă întregul binar: ei sunt Alpha și Omega, — începutul și sfârșitul.

XXXII

14 februarie

Frate al meu și prieten,

Mii de mulțumiri domniei voastre și Doamnei Baroane pentru grațiosul și maternul ei dar. Mă voi întâlni curând cu persoanele cărora le sunt destinate aceste bune și frumoase lucruri, iar bucuria lor va fi o plăcută recompensă pentru Doamna Baroană și pentru mine. Am găsit biata și draga familie a poetului culcată pe paie, fără păături, în frigul pătrunzător al acestor din urmă zile. Le-am oferit o parte din saltelele mele și le-am cumpărat câteva cuverturi. Am fost fericit la vestea ajutorului de patruzeci de franci din partea domniei voastre. Le-am oferit ceva în avans și, alături de alte câteva milostenii pe care le-am primit pentru ei, acesta le va împlini cele mai acute nevoi, cel puțin pentru o lună, timp în care sper să găsească de lucru.

Îmi propun să vă trimit curând câteva cărți: 1. lucrarea savantului Kircher despre iluminatul doctor Raymond Lulle. Este o magnifică introducere la partea practică a kabalei, adică la știința combinațiilor exacte care constituie matematicile gândirii. Cartea mi-a fost foarte utilă și cred că și domnia voastră o veți aprecia; este, de altfel, foarte rară, ca toate lucrările lui Kircher, se intitulează *Ars magna Sciendi* și formează un mare in-folio¹.

2. Dicționarul meu de literatură creștină.

3. *Clef magique de la fiction et du fait*² a lui Vaillant, ultima carte a unui savant care ar fi fost un inițiat dacă n-ar fi un profanator. El vrea să stăpânească vâlul mării Isis. E o nebunie. Dar știe imens de multe lucruri și cartea lui este una dintre cele mai importante pentru noi. Acest scriitor este unul din adversarii noștri. L-am mai citat în lucrările mele, căci,

¹ Athanase Kircher, *Ars Magna Sciendi in XII Libros digesta*. Amsterdam J. Jansson, 1669, in-folio.

² A. Vaillant. *Clef magique de la fiction et du fait*. Introduction a la Science Nouvelle. Paris. Dentu, 1861, in-12, fontisp. si 16 litogr.

lăsând la o parte lipsa lui de înțelegere a ierarhiei, am făcut mare caz de cercetările lui. Cartea lui e împodobită cu niște figuri foarte curioase.

Cât de emoționat sunt de ceea ce-mi spuneți despre satisfacția voastră interioară și despre pacea sufletească pe care ați dobândit-o, ocupându-vă numai de regatul lui Dumnezeu și de dreptatea lui.

Putem acum, în numele lui Emmanuel să ne îmbrățișăm ca niște frați roscrucieni și să ne adresăm acel cuvânt al adevăraților adepți: pace adâncă, fratele meu. Această pace să vă însoțească pe voi și pe demna voastră soție.

XXXIII

16 februarie

Frate al meu și prieten,

Într-o zi, Hristos, întrebat cu privire la epoca domniei sale, a răspuns cu aceste misterioase cuvinte:

„Când doi vor fi unul, când ceea ce este înlăuntrul va fi și afară și când bărbatul și femeia nu vor mai fi bărbat și femeie.”

Acest oracol al Domnului nu se află în Evanghelii; dar ne este dezvăluit de către unul din autorii apostolici: papa Clement.

Astfel, armonia binarului în care se realizează creator echilibrul universal, în care orice idee poate fi exprimată prin orice formă, iar sexele se identifică într-o uniune adevărată și indisolubilă alcătuiesc cu adevărat Mesianismul sau domnia lui Hristos ca Mesia; O domnie a cărei venire o conjurăm în rugăciunile noastre zilnice: *Adveniat regnum tuum!* Mesianismul sau creștinismul desăvârșit va face să dispară antagonismul binarului. Până acum am încercat să ne ținem când pe un picior când pe altul și să mergem așa, numai într-un picior.

Unii vor să se conducă numai după rațiune fără autoritate, alții după autoritate fără rațiune. Știința și credința se exclud și se proscriu reciproc, matematica încearcă să condamne poezia, iar poeziei îi lipsesc regulile matematice. Papa și împăratul sunt întotdeauna două puteri rivale care tind mutual să se absoarbă, fără să înțeleagă că Samson, strângând în brațe cei doi stâlpi ai Templului, a făcut să cadă tot edificiul.

Binarul cel bun este multiplul armonios și echilibrat. Este datorica servind de fundament dreptului, este dreptul garantat de datorie, este legea protectoare a libertății. Este libertatea de bună voie supusă legii. Este femeia, iubirea bărbatului, este bărbatul, inteligența femeii. Atunci doi sunt unul, atunci ceea ce este înăuntrul devine exterior; nu mai există atunci bărbat și femeie, există numai ființa umană, completă și unică, în două jumătăți inseparabile.

E ceea ce natura încearcă să ne facă se înțelegem dându-i bărbatului însemnele femeii, femeii însemnele bărbatului, bărbatului mameloanele rudimentare; femeii semne echivalente mult mai secrete.

XXXIV

18 februarie

Frate al meu și prieten,

Cea mai înaltă expresie a binarului în sens divin este misterul încarnării. Identificarea, fără confuzie și amestec, a divinității cu umanitatea. Dumnezeu revelându-se în om pentru ca omul să se ridice la viața divină. Filiția directă substituită simplei creații. Ideea divină încetând să mai fie vagă și realizându-se în viața muritoare pe care o imortalizează: iată ce este acest mister.

Astfel, Dumnezeu va fi în noi până la identificarea cu noi înșine fără să fie numai noi înșine. Mirajul divin va lumina chipul omului. Dumnezeu și omul se vor privi într-un fel față-n față. Primul dintre oamenii perfecți, Hristos, preot și rege prin excelență, ne va dăruia pentru totdeauna tot sângele și toată viața lui. Noi vom fi el așa cum el este Dumnezeu! și totul fără ca divinitatea să se divizeze, să se derogheze sau să coboare. Soarele coboară de pe cer luminând pământul? Și totuși simbolul nostru spune: *Descendit de Caelis*.

Tot așa, raza solară pare să coboare printre norii pe care-i străbate și-i risipește; dar nucleul central al luminii universale nu luminează mai mult văile decât munții. Pământul este cel care urcă și soarele coboară.

Sfântul Ioan exprima întreg misterul religiei spunând: *Qui solvit christum hic antichristus est*.

Un Dumnezeu fără umanitate și o umanitate fără Dumnezeu nu pot constitui o religie. Cei care vor să aneantizeze verbul uman blasfemiază asemeni celor care neagă verbul divin. Autonomia omului este necesară binomiei sale divine. Pentru a binemeri de la Dumnezeu, trebuie să-l asculți pe Dumnezeu. Dar pentru a-l asculta trebuie să ai o voință independentă. Sclavul nu ascultă, el se supune: Acest binom divin și uman a fost într-un fel descoperit și de Voltaire când și-a rezumat vaga și îndoielnică lui credință prin cele două cuvinte: *Dumnezeu și libertatea*.

Mișcarea revoluționară care frământă lumea este nașterea dreptului uman, singurul capabil să accepte și să confirme dreptul divin. Veți găsi toate acestea mai pe larg comentate în introducerea mea la *Rituel*, adică în discursul preliminar al celei de a doua ediții.

Enigma sfinxului conține două cuvinte care nu se adevăresc decât în cel de al treilea. Primul este Dumnezeu, al doilea este omul și al treilea este omul-Dumnezeu.

XXXV

21 februarie

Frate al meu și prieten,

Mulțumindu-i bunei mele surori, doamna baroană, pentru lucrurile bune și frumoase, am făcut aluzie la pachetul pentru mine: cum credeți că aş putea să socotesc neavenite micile răsfățuri ale prieteniei? Portocalele de Marsilia sunt cu adevărat delicioase și sudul frumoasei noastre Franțe mi se pare a fi o adevărată grădină a Hesperidelor cu minunatele ei mere de aur.

Îl citiți pe Agrippa și-mi spuneți că vă încearcă o decepție; l-ați socotit un maestru? Agrippa n-a fost decât un îndrăzneț profanator din fericire foarte superficial în studiile sale. N-a deținut niciodată cheile *Sepher-ului* și nici ale *Zoharului*. Agrippa era un suflet îndrăzneț, neliniștit și superficial. Cartea lui este totuși cea dintâi care a încercat să răspândească erudiția înaltelor științe. Prea superficial pentru a fi magist, îi plăcea să treacă drept magician și vrăjitor. A fost acuzat chiar de a fi făcut uz de fals sub pretextul științei hermetice; și nici nu putea face altfel necunoscând nici unul din elementele filosofiei naturale

ale lui Hermes. Lucrările sale sunt utile pentru cel care știe mai bine și mai mult decât el¹. Agrippa este asemenea părintelui Kircher, ceva mai șarlatan și mai puțin jenat de prejudecăți pentru că nu era iezuit. Trithemus era mai bun decât Agrippa.

Paracelsus, în momentele lui de luciditate, era un vizionar mai profund decât Trithemus. Bunul și dragul Guillaume Postel, părintele nostru în Sfânta Știință, pentru că-i datorăm descifrarea *Sepher-ului*² și al Zoharului, ar fi fost cel mai mare inițiat al secolului său dacă misticismul și celibatul obligatoriu n-ar fi făcut să i se urce la cap amețitoarele fumuri ale entuziasmului, aducând înalta lui înțelepciune în pragul delirului.

Am găsit un vechi portret al acestui sfânt și savant bărbat care-mi seamănă într-un mod extraordinar, ceea ce nu m-a uimit pentru că el și cu mine suntem, spiritual vorbind, din aceeași familie.

XXXVI

22 februarie

Frate al meu și prieten,

Binarul reprezentat de curba și linia orizontală dreaptă este de asemenea semnul hieroglific al binarului fluidic, aerul și apa, pentru că amintește forma lebedei care este o pasăre și care înoată.

arabă

cufică

mauritanică

Ca literă semnul este savant reprezentat în greacă și latină prin două jumătăți de cerc legate de o linie dreaptă B. În alfabetul runic el reprezintă apa care coboară din cer

¹ Henri Comeille-Agrippa, *La Philosophie Occulte* sau *Magia*, împărțită în trei cărți și completată cu o a patra, apocrifă, atribuită autorului. Prima traducere completă în franceză, Paris, Chacornac frères, 1910—1911, 2 vol. in-8. Ediția din 1727, tradusă de A. Levasseur este incompletă.

² G. Postel, *Abrahami Patriarchae liber Jesirah*, Paris, 1552, in-16.

Semnul mai este reprezentat de coarnele Lunii și de coarnele berbecului lui Ammon. În scrierea estranghelo, vechea chaldeeană,

litera seamăna cu ebraicul beth, dar cu deosebiri care-l fac să semene cu o barcă cu vela ridicată și pânza-n vânt (tot apa și aerul). În siriacă, litera este formată dintr-un unghi compus din două linii curbe, semănând astfel cu un forceps sau cu un clește, instrumentele demiurgului, al celui care provoacă nașterea violând uneori natura.

Expresia fizică a binarului este firmamentul care separă apele de ape, adică punctul de fixitate care reglează mișcările materiei. Punctul este plasat între două forțe contrare. Nu trebuie deci să ne imaginăm că Moise s-a gândit la un cer de cristal. Firmamentul există între toate lumile și între toate părțile lumilor. Nu există nici o moleculă de substanță animată care să nu-și aibă firmamentul ei, tot așa cum toate își au atmosfera lor, *firmamentum*, ceea ce întărește punctul fix de coeziune și echilibru.

Semnul celest al binarului este taurul simbol al substanței vizibile sau al materiei, așa îl vedem în figurile alegorice ale lui Mithra, unde spiritul triumfă imolând materia. Vedem un zeu tânăr, purtând pe cap boneta libertății, înfigând sabia în coapsa unui taur al cărui sânge devine izvorul unei noi fecundități.

XXXVII

23 februarie

.. Frate al meu și prieten,

Generationem ejus quis enarrabit?

Nemo ascendit in caelum nisi qui de caelo descendit

Qui modico quam angeli minoratus est eum videmus propter passionem crucis gloria et honore coronatum. Prin Iisus Hristos, Dumnezeu s-a făcut om și omul s-a făcut Dumnezeu.

Misericordia et severitas obviaverunt tibi; justitia et pax osculatae sunt

Hristos ad caelos ascendens captivam duxit captivatem.

Astfel Dumnezeu a coborât în om și iarăși s-a ridicat ducându-l cu sine, firile rămânând distincte. Dacă Iisus Hristos ar fi fost un înger

el ar fi trebuit să-l angelizeze pe Dumnezeu și să se încarneze într-un înger, dar acest înger deificat ar fi fost atunci un Dumnezeu intermediar, un idol spiritual. Nu! Iisus Hristos este un om, un om adevărat, asemenea nouă, dar divin personificat prin uniunea ipostatică.

Divinitatea pe care o atribuim umanității sale și chiar trupului său este o divinitate de alianță și de participare la care suntem cu toții chemați, în același fel cum Biserica este Hristos, umanitatea Bisericii și națiunea stat. Suntem deci la modul real și adevărat cei care-l poartă pe Iisus, mereu prezent pe pământ prin spiritul și verbul lui.

Nefericirea noastră este că mereu comparăm în lăuntrul nostru lucrurile spirituale cu cele materiale, că mereu visăm să-l clintim pe Dumnezeu, să închidem divinitatea în trup, în sfârșit tot ceea ce revolta cu atâta îndreptățire pe evrei:

Dumnezeu nu se face niciodată carne și sânge,
Nu se întrupează, nu se-mpotmolește,
Dumnezeu murind pentru propria lui alinare,
E absurd, dacă nu blasfematoriu.
Dumnezeu n-a coborât să-l răscumpere pe Adam.
Stăpân al întregului absolut, cui să-l fi vândut?
A admite în Dumnezeu timpul, măsura, numărul,
Înseamnă a întuneca lumina și a denatura umbra,
De ce îl luați pe Dumnezeu drept om! un criminal!
Și beți sângele unui cadavru etern!

Aceste teribile versuri sunt traduse din ebraică și se află într-o carte rabinică pe care o am; ele sunt expresia unei duble erori și al unui mare adevăr.

XXXVIII

26 februarie

Frate al meu și prieten,

Am primit cartea pe care atât de amabil v-ați gândit să mi-o trimiteți. Ea se află deja prinsă în *Bibliothèque des philosophes chimiques*¹.

¹ Bibliothèque des Philosophes chimiques. Noua ediție revăzută și corectată de Jean Maugin de Richebourg, Paris, Cailleau, 1741, 5 părți în 4 volume in-8, cu un atlas (trasă în 150 de exemplare), pe care o posed.

Nu vă mulțumesc mai puțin afectuos, căci, neavând plăcerea să primesc o carte care-mi lipsea, sunt fericit să primesc o nouă dovadă a marii și atentei voastre prietenii.

Tratatul lui Artephius este foarte căutat pentru indicațiile pe care acesta le da cu privire la focul secret sau focul fermentării naturale, atât de tăinuit de alți filosofi hermetici. Tratatul care vine după el, atribuit lui Flamel, trece drept apocrif, iar figurile din cimitirul Inocenților reprezintă pur și simplu un ex-voto al lui Flamel și al soției sale, prezentați lui Iisus Hristos, la judecata de apoi de sfinții Petru și Pavel. Basorelieful există și astăzi la Muzeul Cluny. Posed, cu privire la arta hermetică, manuscrisele cele mai curioase și cunosc toate misterele științei lui Hermes. Am văzut manifestându-se focul secret, am văzut cum se formează cele două sperme metalice, albă, asemănătoare mercurului, roșie, ca un ulei vâscos, asemănător sulfului topit. Știu că se poate obține aurul, dar, credeți-mă, n-am încercat niciodată!

Aurul este semnul muncii și al schimbului între oameni; el nu se fabrică, el se câștigă; cel care folosește un alt aur decât cel din comerț este în ochii mei un falsificator, cu atât mai laș cu cât e sigur că nu va fi pedepsit, pentru că aurul lui, fiind de bună calitate, frauda lui nu poate fi descoperită decât odată cu secretul lui a cărui dezvăluire ar duce la ruina universală.

Se neagă deci pe bună dreptate existența unui asemenea secret, tocmai pentru ca nimeni să nu-l cerceteze. Este necesară o educație morală de suprem pontificat pentru a-l cunoaște și a nu abuza de el.

Acest secret este produsul chimic al binarului în regnul metalic și mineral. Dintr-o substanță se fac două substanțe și din două una care nu seamănă în nici un fel cu cea dintâi. O să am răgazul să vă vorbesc mai îndelung despre acest subiect.

XXXIX

27 februarie

Frate al meu și prieten,

Nu e indicat să-ți obosești mintea printr-o tensiune excesivă. Adevărul este o frumusețe atât de pură încât se sperie de orice mișcare prea înflăcărată a sufletului nostru.

Să-l căutăm fără grabă și fără neliniște și el nu ne va ocoli niciodată.

Mărturisesc că nu înțeleg cum puteți să vă temeți de lipsa de memorie în privința instrucțiunilor scrise pe care le puteți reciti de câte ori vreți. Ar fi bine să încercați pentru brațul vostru bolnav electricitatea și magnetismul prin simpatie; adică, îndreptând spre brațul sănătos o forță mai puternică decât spre brațul debîl, făcând apoi exerciții alternative cu cele două brațe; treceți dintr-o mână în alta o greutate moderată. Practicați-l dimineața și seara; înainte de culcare trageți pe mână o mănușă în care să puneți o pudră foarte fină din cărbuni de lemn de arin, de laur sau de alun și înfășurați-vă tâmpilele cu o legătură ușoară cu săculeți umpluți cu aceeași pudră. Dacă nu aveți lemnul pe care vi l-am recomandat puteți folosi cărbunele de stejar.

Vă voi răspunde acum la întrebările voastre privind Biserica ocultă. Nu există, într-adevăr, decât o Biserică, dar în această Biserică există două ministeriate; ministerul ecleziastic și un minister profetic, tiara lui Aaron și bagheta lui Moise. Știți că Aaron n-a încetat niciodată să fie suveran pontif pentru că a crescut și a adorat Vițelul de aur. Sacerdoțiul oficial a persecutat întotdeauna sacerdoțiul spiritului care a rămas exterior supus sacerdoțiului oficial, neridicând un altar împotriva altuia, ceea ce ar fi fost abominabil în fața lui Dumnezeu.

D'Eckhartshausen aparținea masoneriei oculte de rit Misraim căruia i-a fost și mare maestru. Ritul de Misraim era afiliat Ioaniților sau templierilor al căror mare maestru este astăzi baronul de Szapari. Doctrina lor s-a materializat și s-a corupt după cum am să vă dovedesc, invitându-vă să citiți cartea lor secretă numită *Levitikon*¹.

Spiritus ubi vult spirat

Super quem viderit spiritum sanctum descendentem, ille est qui baptizat.

Cercul profetic actual este Mesianismul. El s-a întemeiat prin polonezii Towianski, Wronski și Adam Mickiewicz.

---

¹ Fabre-Palaprat (B. R.) *Levitikon* sau expozeu al principiilor fundamentale ale doctrinei creștinilor catolici primitivi.

Frate al meu și prieten,

Regii se căsătoresc uneori prin intermediul ambasadorilor. Atunci ambasadorul e îmbrăcat ca un rege pentru că sacramentul pe care-l primește este destinat chiar regelui.

În același fel Iisus Hristos este Dumnezeu. El este Dumnezeu așa cum papa este Iisus Hristos; dacă adori cu acest gând pe papă, pe Iisus Hristos sau sacramentul lui Iisus Hristos, ești creștin și catolic. Altfel, ești un idolatru.

N-a spus Iisus: *Vado ad patrem meum et patrem vestrum. Deum meum et deum vestrum.*

Stă scris că la sfârșitul timpurilor el va depune regatul în mâinile tatălui său. N-ai citit cum explică el însuși divinitatea în Evanghelii? El citează acest pasaj din Psalmii în care David spune vorbind despre regi: Sunteți zei și veți muri ca niște oameni. Și adaugă: dacă David a putut numi zei prinții pământului pentru că ei exercită o parte din puterea divină, de ce spuneți că eu blasfemiez numind fiul lui Dumnezeu pe cel pe care Dumnezeu l-a uns și l-a trimis pe pământ (adică l-a însărcinat cu o misiune)?

N-ai înțeles ce spune apostolul: Trebuie, în numele lui Iisus, ca toți genunchii să se plece în cer, pe pământ și în infern. În numele lui, înțelegeți, de la el și prin mijlocirea lui... Dar în fața unui singur Dumnezeu!

Conservus enim tuus sum, Deum adora.

Iisus Hristos a spus: tot ceea ce-mi veți cere, veți avea de la mine. Iar tot ceea ce veți cere de la Tatăl meu veți avea prin mine.

Dar tot el mai spune: *Pater et ego unum sumus. — Qui videt me videt et patrem.*

Este aici expresia deplinelor puteri ale unui ambasador și mediator. Ambasadorul lui Dumnezeu; avocatul oamenilor, identificat clientelei sale și solidar răspunzând pentru crimele lor.

Iată de ce-l adoră oamenii, iar Dumnezeu îl lasă pradă ultimului supliciu. Nu e admirabil de clar, cum ar mai putea să treacă măcar umbra unei îndoieli peste sufletul vostru?

Acum teribilele versuri ale rabinului cad pe pământ ca niște săgeți inofensive. Fiți deci liniștit, primiți pacea adâncă a copiilor lui Emmanuel. Credeți-mă că neliniștile voastre sufletești mă întristează, dar nu mă offensează niciodată.

XLI

Frate al meu și prieten,

Aș fi foarte fericit să fac o călătorie până la Marsilia și să mă odihnesc alături de voi câteva zile, dar pentru moment e imposibil. Îndatoririle mă leagă de Paris, trebuie să rămân aici cel puțin până la toamna viitoare. Vom vedea atunci ce va dispune Providența.

Mi-ați pus în ultimele voastre scrisori întrebări de copil obosit care vrea să i se spună povești. Toți suntem copii în anumite momente și nu vă consider mai puțin demn de stimă; dar dacă am să încep să vă povestesc aventuri fantastice, nu știu când am să mă pot opri. Să alegem totuși câteva dintre ele.

Mă întrebați insistent dacă n-am fost vizitat, asemenea lui Cazotte, de întunecate persoane inițiate, înfășurate în uriașe mantii.

Declar din capul locului că mantiile nu fac parte din scenariu, dar că am fost vizitat de un mare număr de străini, unul mai ales m-a căutat vreun an și jumătate, cu cartea mea sub braț și cu pumnalul ascuns în mânecă. L-am privit blând, i-am vorbit cu simplitate și a plecat tremurând.

Toate secretele mistice mi-au trimis ambasadori. Marele Orient din Franța mi-a cerut instrucțiuni și cele mai avansate loje masonice m-au primit cu brațele deschise. De ce-mi cereți asemenea detalii? Cum vor întări ele credința voastră dacă nu va ajunge cuvântul lui Dumnezeu pe care el mi l-a dat în dar pentru voi?... Să continuăm deci pentru că am început. — Baronul sau contele de Szapary¹ (nu-mi amintesc titlul său) mi-a trimis un manifest conținând oferta demisiei sale voite și a locului său în adunarea Bisericii oficiale, dar eu nu aveam titlurile necesare ca să pot primi, obligându-mă să las fără răspuns demersul lui. Acum mă întrebați dacă-l cunosc pe cel mai mare profet al timpului

¹ Contele de F. de Szapary este autorul unor lucrări despre magnetism deosebit de originale.

nostru. Nu, prietene, nu-l cunosc. Dacă l-aș cunoaște aș părăsi totul ca să mă duc să-l ascult și i-aș trimite la el pe toți cei care mi se adresează.

XLII

Frate al meu și prieten,

7 martie

Voi căuta și vă voi trimite alături de celelalte cărți traducerea protestantă a micului manual de rugăciuni al lui d'Eckhartshausen¹. Voi adăuga *Levitikon-ul* pe care-l veți putea păstra cât veți dori, eu nu am nevoie de el.

Towianski n-a scris decât câteva broșuri, dintre care una remarcabilă, intitulată *Banchetul*; veți găsi extrase în Dicționarul meu de literatură. Este un entuziast de o mare putere magnetică. Seamănă în multe lucruri cu halucinatul Vintras pe care l-am întâlnit la Londra. Sunt oameni beți de dorințe prost dirijate care văd adevărul în vis, printr-un nor de divagații și fantome.

Wronski era un om mai serios, dar mai puțin pur. Studiase mult și cunoștea adevăratele temeuri ale științei, dar știința aceasta el voia s-o vândă și nu scria decât pentru a o ascunde. Cărțile lui sunt ilizibile, pline de obscurități și reticențe. Geniul său e o lampă pusă cu multă pompă sub obroc. Așa s-a stins în obscuritate și în mizerie. Dumnezeu să-l odihnească!

Discursul meu preliminar la a doua ediție a Dogmei rezumă luminând în același timp principalele idei ale mesianiștilor care m-au precedat. Formula Absolutului pe care Wronski vroia s-o vândă pentru 150 000 de franci se află, completată, pe prima pagină a lucrării mele, *Histoire de la Magie*, în interiorul stelei care afirmă existența adevărului, a realității, a rațiunii și a dreptății, într-o manieră la fel de incontestabilă ca și existența ființei. Formula pe care Wronski nu mi-a încredințat-o niciodată, pe care am găsit-o după el, nu-mi aparține nici mie, cum nu-i aparține nici lui. Marile și fundamentalele adevăruri aparțin lumii întregi. E simplă precum copilăria și profundă

---

¹ D'Eckhartshausen: Dieu et l'Amour le plus pur, Ma prière et ma contemplation, Munich, 1791. De la 1809 la 1858 a fost retipărită de 22 ori.

ca bătrânețea celui vechi de zile. Alăturați-i celelalte stele din *Clef des grands Mystères*. Adunați-le la un loc, deduceți, comparați și veți intra în posesia noii științe.

XLIII

8 martie

Frate al meu și prieten,

Acordându-vă titlul de prieten chiar de la începutul relației noastre, n-am acționat, credeți-mă cu ușurință și mă bazez pe prietenia voastră cum vă puteți bizui, la rândul vostru pe a mea. Îmi cereți un talisman pentru a vă fortifica memoria, dar memoria este o facultate care se fortifică prin exercițiu și sporește prin mijloace artificiale. Cele 36 de talismane ale lui Solomon nu sunt altceva decât niște auxiliare ale memoriei pentru că ele constituie sinteza semnelor legate de sinteza numerelor. Veți vedea mai târziu.

Când știi să citești, nu mai uiți literele niciodată. Trebuie să aveți puțină răbdare.

Nu este un refuz pe care-l opun dorinței voastre de a avea un talisman, dar pentru ca un talisman să vă fie util trebuie să posedați știința talismanelor pe care o veți dobândi ca urmare a lecțiilor noastre.

Mă întrebați care este pantaclul meu?

Iată-l:

Vi-l ofer să-l descifrați.

Acăsta este pantaclul meu secret și ezoteric.

Pantaclul meu ezoteric sau pecetea reprezintă un soare care se ridică din spatele unui leu care se odihnește. El are următoarea semnificație: pacea izvorăște lumina după victorie. Este inteligența care strălucește în pacea unei puternice voințe. Ați putut vedea amprenta acestei peceti pe plicul care închidea manuscrisul Claviculelor. În sfârșit, pecetea mea cea mică, cea pe care o folosesc pentru scrisorile mele reprezintă un cal în libertate din dragoste pentru principiul ternar.

Este calul alb al Apocalipsei așteptându-și cavalerul divin, Verbul, eliberat de obstacolele terestre. Pare gata să părăsească pământul și să se avânte spre cer.

Îmi pare foarte rău că anumite cuvinte din ultimele mele scrisori v-au rănit sensibilitatea. Le-ați atribuit o importanță la care eu nu m-am gândit. Doresc numai să insist asupra necesității de a iubi adevărul pentru el însuși fără să vă preocupați prea mult de instrumentul pe care-l folosește Providența pentru a ni-l comunica. Mă tem din partea voastră de un exces și nu de o lipsă de încredere.

XLIV

12 martie

Frate al meu și prieten,

V-am expediat pachetul cu cărțile promise. Am adăugat la volumele pe care vi le-am anunțat și *L'Evangile Eternel* a lui Vintras¹, monument magnetic foarte curios, plin de cele mai ciudate reflexe ale Științei lăsată pradă unor mișcări dezordonate ale luminii astrale. L-am văzut pe autor la Londra. Cartea am cumpărat-o chiar de la el.

Omul acesta este un analfabet dotat cu o putere fluidică neobișnuită. Reflectă imediat spiritul persoanelor care se apropie de el și reproduce pe loc gândurile celor care vin să-l vadă pentru prima oară. Astfel, când l-am abordat, am văzut un om cu gâtul strâmb, cu o expresie

---

¹ Pierre Michel Vintras, *L'Evangile Eternel* demonstrând Creația Cerului, preexistența omului, originea și rațiunea tuturor cultelor revelate lui Pierre Michel în noua misiune a lui Elie. Londra, Trubner and C, 1857, in-8.

bigotă... De îndată ce mi-a auzit vocea, tot trupul lui a suferit o transformare; s-a redresat, a ridicat capul, m-a privit drept în ochi, a luat tonul meu și alura mea și a vorbit cu mine ca și cum ar fi știut perfect tot ceea ce știam eu. Vorbea sub influența mea ca un somnambul. A doua zi l-am pus în legătură cu un prieten de al meu care a crezut întâi că Vintras îl maimuțărea și că fusese prevenit, atât de exact îi reproducea felul de a vorbi și băgați de seamă că prietenul meu nici nu apucase să vorbească. Cred că veți studia cu interes un asemenea curios fenomen, cartea lui fiind la fel de curioasă.

Semnul crucii pe care-l folosiți este cel al Domnului, nu pot decât să-l aprob în întregime.

Monograma pantaclului meu este extras din Enchiridonul lui Leon al III-lea; el formează în greacă cuvântul tarot,

în latină rota, în ebraică Torah. Ea reprezintă de asemenea cele patru hieroglife din tarot: — bastonul, ♪ săbia, ♣ cupa, ⊕ dinarul sau ciclul de aur; îmi propun să vă explic într-o zi personal legenda: *Venite ad patrem osphal*.

Cred și eu același lucru despre nefericitul torturat. Acesta era complet alienat și societatea comite crime din ignoranță.

Așa au fost uciși Papavoine, Eliçabide, Verger; și atâția alții care ar fi trebuit de fapt îngrijiți de medic. Dumollard acționa ca în vis și oamenii bărboși existau realmente pentru el.

XLV

15 martie

Frate al meu și prieten,

Vă invit să citiți mai întâi în *Dicționarul* meu analiza completă a Bibliei; căutați articolul *Biblie*, el constituie introducerea apoi

articolul *Geneza* și tot așa mai departe până la cuvântul *Apocalipsa*. Citiți pe urmă articolul *Alegorie* și, în sfârșit, tot ceea ce doriți.

*Cartea Lacrimilor*¹ a fost imprimată pe socoteala mea. Ea nu e decât o înșiruire de fragmente dezordonate, cu o mulțime de greșeli grosolane de imprimare; veți găsi totuși și câteva pagini bune care, nu mă îndoiesc, vă vor fi utile și plăcute.

Ar fi bine să continuați în doze mici lectura din *Léon Ebreul*. E plicticos, dar foarte savant.

Vom relua începând de luni conversațiile noastre despre literele sfinte. N-am ajuns decât la a doua și, gândiți-vă, că mai avem douăzeci.

Vom urca și coborî apoi glorioasa scară a sephirotelor. Vom recapitula știința celor treizeci și două de căi și vom aplica ceea ce am învățat la marile principii din Bereschith și Mercaveh; de-abia atunci prețiosul volum al lui Kircher va deveni util, pentru că știința lui Raymond Lulle este aplicabilă la cele treizeci și două de căi. Raymond Lulle care nu cunoștea secretul Claviculelor, într-un fel tot l-a ghicit. El înțelege, ca și Postel, misterele roților lui Ezechiel și se servește de literele alfabetului latin, în locul celui ebraic. E un doctor și un om mare.

Complimentele mele cele mai afectuoase scumpei mele surori și prietene.

P. S. — Nota de care mă întrebați pentru cărți se ridică la patruzeci de franci.

XLVI

17 martie

Frate al meu și prieten,

Binarul era reprezentat la porțile templului lui Solomon prin două coloane, Jakin și Bohas, ale căror nume semnificau: forța în tine însuși și forța în celălalt.

---

¹ Abbé A. Constant (de Baucourt). *Le Livre de Lurmes ou le Christ consolateur*, Paris, Paulier, 1845, in-12.

Acceste două coloane erau una de marmură albă, cealaltă de marmură neagră, amândouă învelite în aramă, încununate de un capitel în formă de crin și de două rodii mari alcătuite dintr-o mulțime de rodii mici, simbol al armoniilor universale ale naturii, simbol al celor trei lumi în tulpină, floare și fruct: Aziah, Jesirah și Birham, multiplicare prin doi, ca unitate, în Elohim. Trunchiul coloanei este jod-ul, floarea este he-ul, uniunea celor două este vau-ul, rodia este cel de al doilea he sau he-ul lui Malchuth. Aceste două coloane, spun legendele, erau goale pe dinăuntru și conțineau tulpinile a doi arbori din Eden: arborele cunoașterii și arborele vieții. Să spunem doar că ele reprezentau cei doi arbori simbolici, unul dând viață sau ziua, celălalt dând moartea sau noaptea. Dar moartea pregătește viața, noaptea anunță ziua; activul are nevoie de pasiv și pasivul își împrumută forța activului.

Aceste două coloane erau figurate prin obeliscuri la porțile templelor egiptene; ele sunt reprezentate în toate lojile masonice și sunt obiectul primelor studii, cele ale ucenicilor și companionilor.

În simbolurile înaltei inițieri masonice, se vede ucenicul gol în genunchi în fața primei coloane cu următoarea inscripție: forța mea este în Dumnezeu: în apropierea celei de a doua coloane stă, în picioare, îmbrăcat și cu ochii legați companionul; inscripția este următoarea: perseverez în bine. Astfel, credința începe ceea ce va încheia inteligența. Ucenicul devenind companion, trece de la o coloană la alta; dar ca să devină maestru, el trebuie să le unească pe amândouă prin echer și compas; echerul imobil, simbolul legii necesare și fatale, compasul mobil, care trebuie să fie, într-un acord perfect cu echerul, simbolul inteligenței libere și progresive care trebuie să se conformeze legii, altfel, stă sub amenințarea sinuciderii și a neputinței.

Aici se încheie conversațiile noastre despre Binar.

Frate al meu și prieten,

Să abordăm acum sublimul și misteriosul Ternar. Să intrăm în arcanele literei Ghimel:

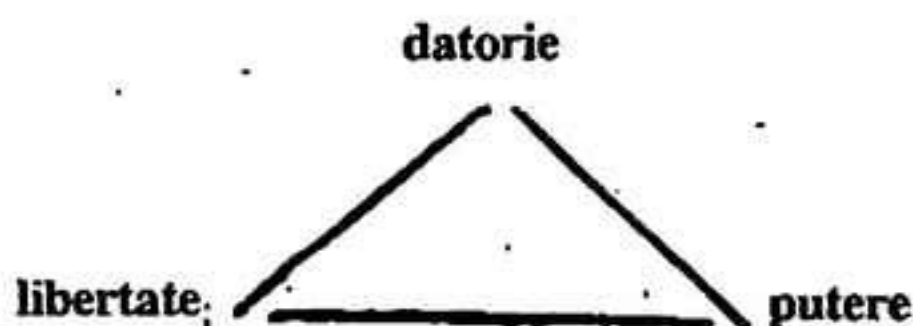
Litera ebraică reprezintă cupa care se varsă sau o capsulă vegetală care deschizându-se lasă să cadă sămânța. Litera din vechea chaldeeană sau estranghelo reprezintă printr-o hieroglifă simplă și naivă misterul nașterii. În litera siriacă se poate regăsi deja litera G din latină, hieroglifa șarpelui care-și mușcă singur coada, emblema a eternei generații.

Într-adevăr, ternarul este numărul generației. Unitatea este tatăl; binarul este mama și ternarul este copilul. Unu este Osiris; doi este Isis și trei este Horus. Unu este ființa; doi este mișcarea; trei este viața. Unu este spiritul; doi este gândirea; trei este verbul. Unu este piatra cubică sau altarul; doi sunt cele două coloane sacre; trei este frontonul care unește cele două coloane, obținând astfel un templu primitiv.

Numele lui Dumnezeu este complet în trei litere, pentru că al patrulea repetă pe al doilea. Trei litere rezumă știința lui Solomon
המא.

L. D. P. înseamnă pentru profan: libertatea de a trece, iar inscripția se așează pe un pod simbolic care face legătura între pământul exilului și patrie. Pentru inițiații simpli, este libertatea de gândire. Pentru inițiații celor mai de sus trepte, ele înseamnă:

Aleph, Mem, Thau compun un cuvânt care se citește: Ameth și care înseamnă Adevărul și Pacea.

Dicționarul meu este scris în manieră ezoterică și în sens clerical; să nu credeți că s-a făcut în detrimentul adevărului, dar vreau să-i îndrum cu blândețe pe cei cărora mă adresez și să vorbesc pe limba lor.

Vă înșelați dacă credeți că iau în ușor mesianismul; cartea întreagă este mesianică, așa cum veți vedea citind lucrările mele despre Biblie. Îi judec așa cum merită să fie judecați pe unii ca Towianski care se erijează în Mesia și pe cei care adoră un asemenea ridicol idol. Mesianismul este esențialmente ortodox, ierarhic și, mai ales, este oripilat de secte și oameni fетиși.

XLVIII

22 martie

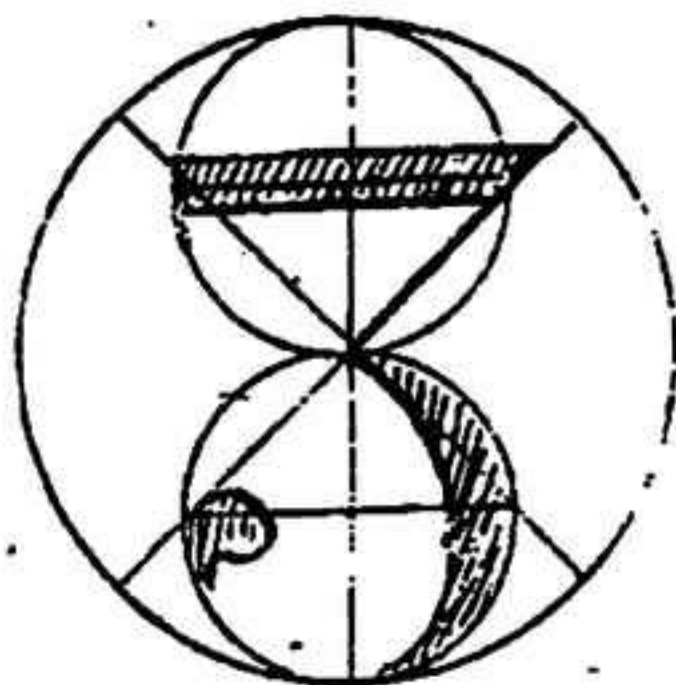
Frate al meu și prieten,

Ternarul este lumina manifestată în toată plenitudinea ei. Este strălucitoarea Schenchinah a kabaliștilor: „El, Elohim, a spus: să se facă lumina și lumina s-a făcut“. Aici ternarul lasă să se presimtă pentagrama: El 1, Elohim 2, a zis 3, să se facă lumină 4, și lumina s-a făcut 5. Ternarul este aici în mod pozitiv acțiunea verbului. *In ipso vita*

erat et vita erat lux hominum et lux in tenebris lucet. Observați că începutul Evangheliei după Ioan explică Geneza luminii, exprimată prin cuvântul lui Moise. În principio, 1, el! *erat verbum et verbum erat apud Deum et Deus erat verbum.* Iată-l pe Elohim 2, în el era viața 3, și viața era lumină oamenilor 4, și lumina lucea în întuneric 5. Iată steaua arzând. Iată Ființa-Adevărul-Realitatea-Rațiunea-Dreptatea.

Iată pentagrama absolutului. Ternarul produce numărul 5 adăugând pe unu la dublul binar. Reciprocitatea acțiunii în binar dă 4, principiu alternativ activ și pasiv. Analiza forțelor dă 4, sinteza echilibrantă dă 2, punctul central al echilibrului dă 3 și înțelegem astfel animalul hieroglific care dimineața are patru picioare, două la prânz și trei seara. Adunând picioarele tuturor orelor, obținem cifra 9, ternarul multiplicat prin el însuși.

Figura numărului 3 în cifre arabe este realmente minunată dacă e studiată pe pantaclul Tebei.

Acesta este diametrul orizontal, în consecința principiului generator pasiv al ideii unită cu circumferința forme prin compasul absolutului. Nu uitați că cercul superior reprezintă ideea sau cerul, că cercul inferior figurează forma sau lumea, iar diametrele marclui cerc intersectându-se dau echerul și compasul, adică echilibrul universal și ierarhia proporțiilor.

Am obținut astfel enigma Sfînxului și planul Thebei. Sfînxul a fost descifrat, porțile Thebei s-au deschis.

Frate al meu și prieten,

Ternarul divin exprimat prin cele trei litere dintâi ale tetragramei semnifică tatăl-mama-iubirea. Kabaliștii îi spun tatălui Abba. Mama se numește Imma; iubirea nu are nume, este inefabilă, dar e simbolizată prin suflul sacru numit Ruach-Elohim.

În Kabala creștină primitivă, mama a fost înlocuită cu fiul, pentru a îndepărta de ideea divină tot ceea ce amintește de subiectiv și pasiv. Într-adevăr, considerat ca providența sau ca mama, Dumnezeu este întotdeauna activ. În el, spune Zoharul, nu există partea stângă. Toate ideile care amintesc femeia, în afara tandreței materne, trebuie îndepărtate de concepția de Dumnezeu. De altfel, aici trupul nu are nici o valoare, totul este spirit și adevăr. Gândirea divină fecundează verbul și acest verb este fiul său co-etern și co-substanțial. Iubirea care-l unește este Ruach-Elohim al kabaliștilor, este Duhul Sfânt al creștinilor. De altfel, în Dumnezeu totul este unu. El nu admite cantitate, nici timp sau număr; persoanele, sau ipostazele divine, sunt sephirote, adică noțiuni divine. Toate aceste noțiuni, toate aceste distincții, sunt pentru noi. Tot așa numele lui Iehova nu este scris decât în cel de al doilea cer, cel al cunoașterii umane sau al lui Jesirah. În Aziluth, Dumnezeu nu are nume, el este desemnat doar prin cuvântul **איהיה** „eieie“, el este.

Priviți acum la toate aceste jumătăți de savanți și la teologii noștri care-și bat capul pentru a înțelege cum 3 nu e decât unu, și cum în fiecare din trei se află și ființează realmente ceilalți trei ceea ce se numește circumincesiunea persoanelor divine, ceea ce ar da la nevoie, nouă persoane în loc de trei; și există, într-adevăr în kabala nouă sephirote care reprezintă de trei ori cele trei noțiuni perfecte ale unității. Toate acestea nu sunt decât absurditate și întunecime pentru ignoranța mintoasă, dar este cea mai dulce lumină și cea mai simplă dintre concepții pentru adevărata credință.

Frate al meu și prieten,

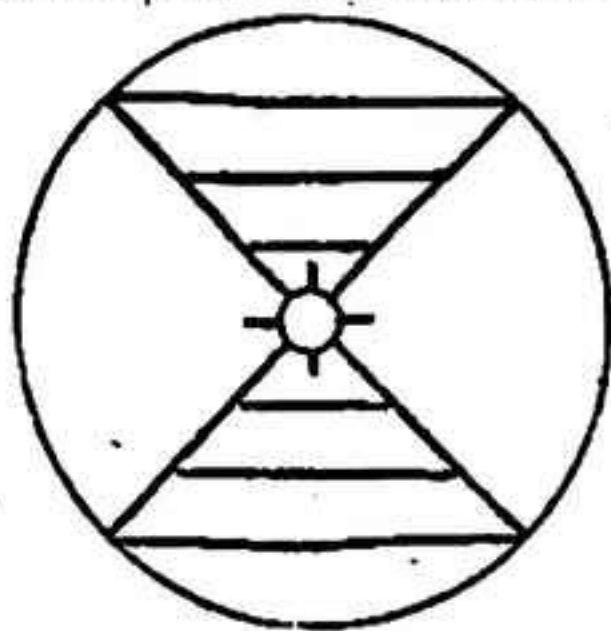
Spiritul omenesc își are și el ternarul lui care se repetă de trei ori. El se află întreg în inteligență, în voință, în acțiunea care-i este verb și iubire. Omul nu-l poate concepe pe Dumnezeu decât după propria lui imagine și dacă tetragrama divină nu există în noi, nu-o vom înțelege nici în el.

„Caută-te-n mine și mă vei găsi în tine“, spunea sfintei Tereza una din vocile ei interioare. Aceste cuvinte conțin în ele cea mai de seamă revelație a teologiei.

Astfel, ideea mamă a numerelor este chiar ideea de Dumnezeu pe care-l găsim întotdeauna în principiul tuturor lucrurilor. Numai nu uitați că lumina lui Dumnezeu se ascunde în umbra noastră și că umbra lui Dumnezeu este lumina noastră. „*O luce qui mortalibus lates inaccessa Deus, sub umbra alarum tuarum, protege me*“.

Regăsim ternarul în lumile intelectuale ale kabaliștilor: Aziah, Jesirah și Briah, lumea formelor, lumea gândurilor sau a ideilor și lumea cauzelor. Cauzele produc formele *mediante verbo* și formele se întorc la cauze prin gândire *mediante verbo*. Verbul divin și verbul uman se întâlnesc astfel în lumea lui Jesirah, iar Iacob pe aceeași scară vede îngeri coborând și urcând.

Ierarhia este și ea reglată de ternar și înțelegeți că așa trebuie să fie. Ierarhia spiritelor celeste are trei ordine și nouă trepte, ierarhia oamenilor este imaginea celei din cer; pe pământ ierarhia este pira-

midală, cu vârful în sus, ceea ce explică acel *pa ci electi*. În cer este invers, ierarhiile superioare se află la bază.

În punctul central cele două piramide care formează pantaclul numit scara lui Iacob este necesar un mediator unic pentru cer și pământ. Astfel, nimic nu coboară din cer spre noi și nimic nu urcă de pe pământ spre cer fără să treacă prin el.

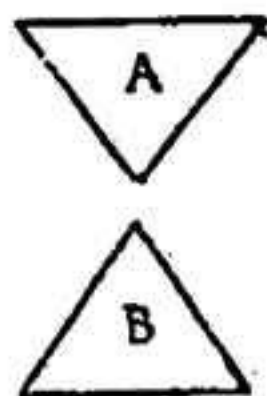
Iată înălțimile și adâncimile care pot da amețeli îngerilor. Să ne oprim la picioarele crucii în adorație.

LI

28 martie

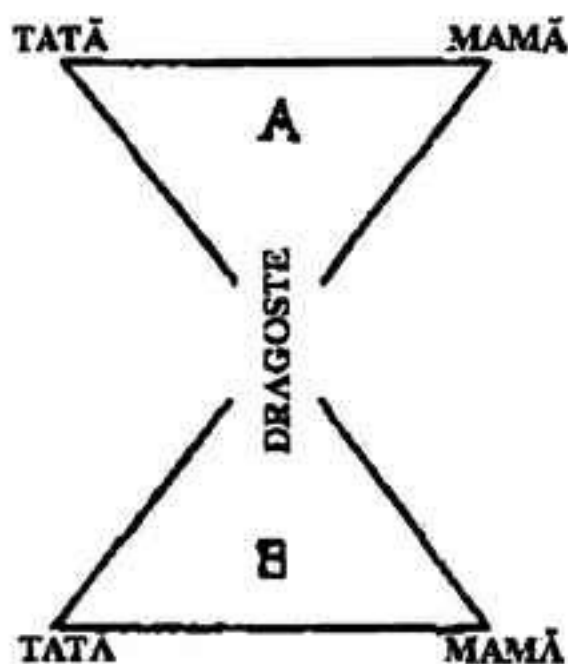
Frate al meu și prieten,

Să-l reprezentăm hieroglific pe Elohim prin triunghiurile A și B.

A va fi tatăl sau activul, B va fi mama sau pasivul.

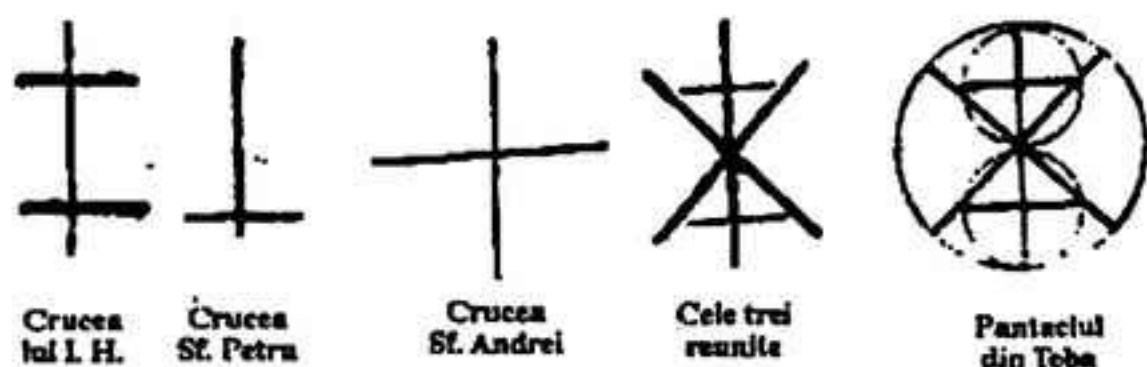
În virtutea circumincesiunii, fiecare Elohim conține trei principii: Tatăl, mama (sau fiul) și iubirea sau Duhul Sfânt.

Ceea ce va da (în noțiunea hieroglifică) doi tați, două mame, adică patru termeni rezumați în doi pentru a da 3.

Astfel iubirea activă, în fiu, fecundează iubirea pasivă, în tatăl. Și tocmai pentru a conserva această activitate a fiului, el a înlocuit-o pe mamă în simbolismul creștin. Mai există și o acțiune încrucișată a tatălui asupra fiului și a fiului asupra tatălui și de aceea crucea sfântului Andrei exprimă misterul Duhului Sfânt.

Să dăm acestor cruci nimburiile lor luminoase și vom obține pentacul Tebei, cea mai importantă cheie a științei teologiei universale.

Nu vă osteniți mintea. Primăvara îngreunează și schimbă sângele. Fiți răbdători în stările de oboseală, fără să încercați să le îmblânziți. Eu însumi ațipesc uneori și am clipele mele de torpoare. Atunci îmi părăsesc mica mea încăperă, înconjurată de copaci ca palatul frumoasei din pădurea adormită, și mă duc în căutarea cărților și a vechiturilor. Construiesc sau recondiționez vase etrusce sau pagode indiene. Am alcătuit deja un mic muzeu de care mă ocup cu o plăcere de copil.

Nu cred că o colecție a revistei de filosofie¹ ar putea să fie de cine știe ce folos. Aveți în *Clef des grands Mystères* tot ceea ce am publicat. Articolele colaboratorilor mei sunt atât de plicticoase că n-am putut niciodată să citesc măcar unul singur până la capăt.

Profundă și sinceră prietenie. Îngrijiți-vă și moderați ardoarea minții voastre. Fiți răbdători ca adevărul care este etern și ne așteaptă.

¹ Revista de filosofie și religie (în lb. fr.) — 1855—1858.

Frate al meu și prieten,

Ternarul există în lumina universală numită de kabaliști od, ob, aur. od, când este activă și kabaliștii o numesc atunci focul lor ocult, sulful lor răspândit, spun ei, în întreaga natură; ob, când e pasivă, ea fiind magnetismul pasiv al somnambulilor și al mediumilor; prin ob ghiceau Pythonisele, cum se spune în Biblie cu privire la vrăjitoarea din Endor; în sfârșit, se numește aur, aur universal, când este echilibrată; de aceea Creația începe prin stabilirea echilibrului în lumina care devine atunci instrumentul creației. Armonia lui Elohim spune: Să se facă lumină și lumină s-a făcut (*uimam Eloim iai aur! uiaai aur*).

Lumina universală își revclează cele patru dimensiuni ale sale analoage literelor din sfânta tetragramă, prin patru scrii distincte de fenomene pe care le numim electricitate, magnetism, căldură și lumină sau splendoarea. Căci ceea ce filosofii noștri moderni numesc lumina nu este decât un fenomen al luminii, vizibilitatea luminoasă. Alături de fenomenele observate de știința zilelor noastre se ordonează o serie de fenomene noi, analoage celor dintâi. Domnul Louis Lucas, un chimist distins, care e și vecinul meu, a reușit să construiască un aparat, sensibil doar la magnetismul uman. E o busolă electrizată, asupra căreia, prin urmare, electricitatea nu are nici o putere. Busola, pusă în legătură prin niște fire metalice, cu diverși indivizi, se învâрте și deviază urmând forța magnetică a fiecăruia își schimbă mișcarea după sex și caracter. Domnul Lucas l-a numit „biometrul“, adică măsura vieții. Germanii, discipoli ai cavalerului de Reichenbach ar numi-o balanța odică. Ei nu știu că odul nu este decât unul din laturile triumfului luminos al aurului, sau lumina universală, astrală în astre, animală în animale.

Frate al meu și prieten,

Lumina este de trei culori cu 4 nuanțe compuse. Culorile simple sunt: albul, albastrul, roșul. Albul este centrul strălucitor al galbenului care este geneza cromatică a roșului.

Argintul, un aur negativ, este alb; aurul este galben, piatra filosofală este roșie, plumbul este albastru sau negru. Fosforul vital este albastru sau galben-roșu. Albastrul este la dreapta, galben-roșul este la stânga, albastrul este înviorat de roșu, roșul este înviorat de albastru. Pictorii coloriști știu aceste lucruri și Delacroix, de exemplu, acest detestabil desenator, dar minunat colorist, pune umbre albastre pe draperii roșii și umbre roșii pe draperii albastre.

Prisma ne dezvăluie acest ternar luminos, zărit de altfel, de somnambuli și senzitivi. Totul este albastru de o parte, iar de cealaltă totul este roșu, dar roșul este întotdeauna umbrit de albastru și albastrul înviorat de roșu.

Gama muzicală prezintă aceleași fenomene; ea se compune din trei tonuri absolute sau simple și din patru tonuri de tranziție sau nuanțe. Lira primitivă nu are decât trei coarde.

Cele cinci simțuri nu sunt decât diversele percepții ale luminii materializate. Sunt cele cinci puncte ale pentagramei în ordinea senzitivă, iar cele cinci se pot reduce la două: simțul intern și simțul extern, iar acestea două nu sunt decât unul: tactul.

Cele patru elemente nu sunt decât trei: solid, lichid și gazos. Acestea trei nu sunt decât două, stabil și mobil. Acestea două nu sunt decât una, substanța.

Marele tot, spirit și formă, Dumnezeu și creație, sufletul și trupul, este deci marile animal simbolic care dimineața are patru picioare, la prânz două și seara trei.

Înțelegeți, în sfârșit, Sfinxul și nu-l ucideți cum a făcut Oedip, reducându-l la starea de om. Atunci nu veți fi obligat să vă orbiți singur ca nefericitul rege simbolic al Tebei!

Aici se încheie lecția noastră despre ternar.

LIV

6 aprilie

Frate al meu și prieten,

Ajungem acum la quaternar ale cărui minunății le-am contemplat deja în unitatea atotgeneratoare. Să contemplăm semnul acestui misterios Schema care este toată religia și toată știința la un loc.

Daleth, imaginea echerului, ne prezintă uniunea jod-ului cu he-ul cu fecundarea celui din urmă. Iod-ul, he-ul și vau-ul sunt figurate, caracterele lor principale, în formă hieroglifică Daleth care măsoară unghiul pătratului, conservând în același timp principiile generatoare ale triunghiului primitiv.

Numărul patru este numărul crucii care taie în patru segmente cercul mișcării perpetue. El figurează echilibrul complet, dublul binarului, piatra cubică, cele patru picioare ale tronului etern, patru vârste ale omului, patru anotimpuri ale anului, patru forme elementare ale materiei universale aerul, pământul, focul și apa; adică, vorbind ca știința modernă: azot, carbon, oxigen, hidrogen. Există patru mari profeți, patru evangheliști, patru mari doctori în Biserica greacă și tot atâția în Biserica latină; există patru îngeri pentru cele patru colțuri ale pământului, sfînxul are patru forme a căror analiză dă cele patru animale ale lui Ezechiel și ale Sfântului Ioan. Revelația se manifestă prin patru legi: legea naturii, legea fricii, legea grației și legea inteligenței. Progresul spiritual se împlinește prin patru ipostaze: penitența, credința, speranța și mila. Virtuțile morale sunt de asemenea în număr de patru: justiția, forța, echilibrul și prudența. Toate aceste forme ale quaternarului își corespund și servesc de comentariu revelației hieroglifice conținută în acest mare și misterios Schema.

Schema Hamphorasch: numele explicat este știința universală. Să ne oprim și să ne tragem sufletul!

LV

9 aprilie

Frate al meu și prieten,

Veți înțelege singur mai târziu pasajele mai obscure din L. C. de St-Martin cu privire la care îmi cereți explicații. Tratatului *Des Nombres*, aparținând acestui teosof, îi lipsește ordinea și claritatea; în afară de acestea, el este ca și celelalte opere ale acestui autor căruia nu i-am putea reproșa decât o prea mare aplecare pentru misticismul pasiv care contemplă verbul în loc să intre în viața activă a verbului care este

virilitatea sufletului. Partea Mariei comparată cu cea a Mariei este fără îndoială cea mai bună, dar Maria este o femeie. Or, perfecția vieții umane este de a ne transforma *in virum perfectum ad mensuram aetatis plenitudinis Christi*.

Vă scriu în seara aceasta, întors acasă, zdrobit de oboseală. Am predat astăzi patru lecții aride și am trimis o carte groasă la tipar. Această carte groasă va fi urmată, dacă Dumnezeu va voi, de alte trei care vor completa un nou curs de filosofie ocultă. Spiritul s-a aruncat asupra mea cum spune profetul: *Irruit super me spiritus Domini*. Și dacă aș vrea să-mi adăpostesc lenca în burta balenei, tot va trebui să ies, vrând nevrând, pentru a predica adevărul. Biata mea măgăriță din Balaam, vorbesc de bătrâna și împovărată mea carcasă, e obosită de toată această mișcare și s-ar lăsa să alunece în fața sabiei îngerului dar, ea trebuie să meargă și, mai mult, chiar să vorbească. Facă-se voia Domnului!

Infima mundi elegit Deus et ea quae non sunt ut confundat fortia.

Sunt uluit și înfricoșat de marile opere pe care el mă face să le scriu și domnia voastră știți ce puțin merit am! eu cel firesc, egoist, epicurian și senzual! Nu sunt decât un cadavru animat de Duhul Sfânt. Aș vrea să visez, să dorm, să cânt, să nu fac nimic și iată că o forță necunoscută mă pune în mișcare: apuc pana, scriu lucruri minunate la care ieri nici nu mă gândeam. Le scriu cutremurat și, uneori recitindu-le, le aflu pentru prima oară cu un fel de încântare amestecată cu groază. Nu cumva credeți că sunt cam nebun?

LVI

9 aprilie.

Frate al meu și prieten,

Quaternarul este numărul crucii. Crucea, gloriosul *stauros*, ale cărei mistere sfântul Pavel le expune astfel: *altitudo, longitudo, sublimitas et profundum*. Crucea care nu e punctul de întâlnire a două linii, ci punctul de plecare a patru linii infinite, niciodată despărțite, pe veci unite de un centru care devine cel al imensității; crucea, figurată de cele patru fluvii ale paradisiului, vechiul tau al ebreilor și X-ul

alfabetului nostru, adoptat în matematici ca semn al necunoscutului, misterul misterului, forța forțelor, lumina luminilor, gloria gloriilor.

În centrul crucii înflorește trandafirul mistic, trandafirul luminii, floarea vieții și a dragostei ale cărui petale dispuse în ordine reprezintă numele celor aleși în armonia lor ierarhică. Trandafirul care este simbolul mării opere și pe care Abraham evreul ne-o prezintă înflorind alb și roșu pe o tulpină de azur cu frunze de aur. În caliciul trandafirului, pelicanul simbolic își varsă sângele pentru a-și adăpa familia nemuritoare. Acesta este semnul Roscrucian: Pace adâncă, fratele meu!

Cartea pe care vreau s-o public va fi intitulată: *Filosofia ocultă — Fabule și Simboluri*¹. Ea va cuprinde simbolurile lui Pytagora, ale Evangheliilor apocrife, ale Talmudului, etc. coordonate și explicate. O voi imprima eu însumi cu ajutorul discipolilor mei pentru a o distribui și a o răspândi cum ni se va părea mai bine.

Am dat o atenție specială formei acestei cărți care se va citi cu plăcere chiar de persoanele care nu se ocupă de filosofie. Este cea mai puțin imperfectă dintre cărțile mele.

Pentru că Dumnezeu ne-a încredințat sămânța cea bună, ea nu trebuie lăsată să zacă, ci să fie aruncată în pământ și să rodască. Curaj și speranță, timpurile sunt rele, dar Mântuirea e aproape!

LVII

13 aprilie

Frate al meu și prieten,

Știți ce povestește bunul La Fontaine. Într-o zi când rămăsese fără adăpost un prieten l-a invitat să vină la el. — Și m-am dus, spunea omul nostru. — Aș putea și eu să vă dau un asemenea răspuns, mulțumindu-vă pentru fraternă voastră invitație și să vă spun: voi ține seama de ea.

Cartea care se află sub tipar înaintază într-un fel foarte ciudat. Când credeam că e gata, ea n-a ajuns decât la jumătate.

O lumină mi se face brusc în minte. Văd cartea întreagă. O citesc. ca să spun așa, în lumină, într-o lumină atât de puternică încât am

¹ Eliphas Lévi. *Fables et Symboles* cu explicarea lor. Paris, 1863, in-8.

impresia că aş putea-o fotografia. Neputând, scriu fără întrerupere şi fără ştersături lucruri de care mă minunez eu însumi şi care mă înspăimântă prin profunzimea lor unită cu perfecta simplitate. David spunea: *Lingua mea calamus scribae velociter scribentis*. Aş putea spune în acest moment: *Calamus meus lingua oratoris velociter loquentis*.

Mă odihnesc stând un pic de vorbă cu domnia voastră şi visez ca şi voi la momentul în care ne vom întâlni pentru a călători împreună în adâncurile infinitului. Nu ştiu dacă va fi curând şi nici măcar nu cer lui Dumnezeu să-mi dea această vacanţă înainte ca opera lui să se împlinească, pentru că degeaba s-a îmbarcat Iona pentru Tharsis, vasul va eşua şi peştele uriaş îl va duce pe mările oraşului Ninive.

Voi rămâne deci la Ninive pentru că mă aflu aici: o voi scuti pe balenă de o sarcină dificilă.

Lecţiile pe care le predau sunt lecţii de filosofie ocultă. Am doisprezece discipoli printre care vă număraţi şi dumneavoastră, dar nu toţi se află la Paris. Dintre aceşti doisprezece, patru îmi sunt prietenii devotaţi, iar domnia voastră vă aflaţi printre ei. Unul este doctor la Berlin, ceilalţi sunt doi mari seniori polonezi. Domnia voastră sunteţi, din cei patru, cel mai avansat în teozofie, doctorul din Berlin a făcut mari progrese în kabală, unul din nobilii polonezi este un savant de primă mărime în filosofia hermetică, celălalt se apleacă asupra ştiinţei cu multă înflăcărare, iar ştiinţa a făcut din omul de plăceri care era un om al datoriei şi al raţiunii.

Trei din discipolii mei iubiţi (vă socotesc şi pe domnia voastră printre ei) au soţii admirabile care sunt pentru mine surori şi prietene.

LVIII

1 mai

Frate al meu şi prieten,

Nu vreau să vă las prea mult timp fără scrisori, reiau deci cursul conversaţiilor noastre care aşa cum ştiţi, nu s-au întrerupt niciodată căci, scriind, în fiecare zi şi aproape toată ziua, m-am gândit adesea la domnia voastră. Am scris în opt zile cinci cărţi de filosofie ocultă şi

am stabilit în douăzeci și cinci de precepte, bazele lucrării *Paix profonde*. Imprimarea avansează și am corectat deja primele patru pagini. Acest număr mă readuce la quaternarul nostru a cărui literă hiroglică este *daleth*.

Dalethul este, așa cum știți, un echer și indică proporțiile pătratului, care este forma geometrică a quaternarului. Cifra 4 reprezintă crucea cu indicația pătratului, cu proporțiile și măsurile pe care le vom găsi în marele pantaclu al Thebei.

Numele lui Dumnezeu e format aproape la toate popoarele și școlile din patru litere:

JHVH la evrei;

ZEUS la greci;

ALLAH la arabi;

AURA la perși;

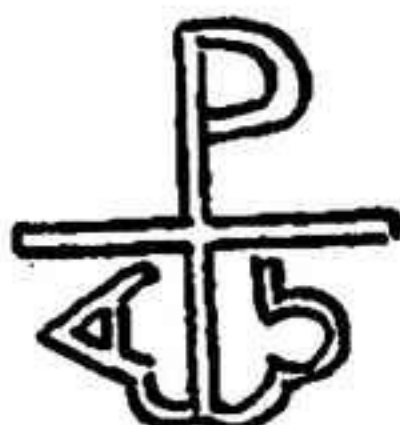
THMD la magi

ADAD la asirieni;

TARA sau TARO la gymnosofiști etc.

Semnul lui Dumnezeu este în esență crucea; chiar înainte de creștinism. Crucea hanseată la egipteni este semnul vieții eterne.

Crucea cu patru brațe, cu nimbul ei luminos și figurile celor patru animale se afla printre hiroglicile sacre ale egiptenilor așa cum se poate vedea în lucrarea lui Kircher. Monograma crucii este de asemenea monograma lui *Schema* sau a Numelui divin și reprezintă acel *tau* sacru care trebuie să marcheze în frunte pe cei aleși.

Aceste monograme sunt ale labarumului și ale ocultismului. Găsim aici hieroglifile celor doi arbori, unul drept, celălalt răsturnat: cuvintele Taro, rota și Tora. Taro este Dumnezeu, rota, viața, Tora, cartea sfântă. (Este numele pe care evreii îl dau și acum Bibliei: *Sepher Torah*)

LIX

4 mai.

Frate al meu și prieten,

V-am scris miercurca trecută. Poate erați plecat la țară și n-ați primit scrisoarea mea. Cred totuși că ea a ajuns, altfel, dacă s-a rătăcit la poștă, va trebui să reiau ceea ce v-am spus despre quaternar și să acopăr în cursul lecțiilor noastre această lacună.

În afara unei ușoare toropeli cauzate de căldură, mă simt minunat. Credeți-mă că nici o zi n-a trecut fără să mă gândesc la domnia voastră și sunt sigur că nu-mi veți reproșa tăcerea când veți primi de la mine un volum întreg de bune și consolatoare cuvinte.

Până atunci, nu vă lăsați copleșit de tristețe, nici măcar de aceea care se numește melancolia cerului sau dorul după patria eternă. Viața eternă începe pentru noi imediat ce acordăm prioritate adevărului și dreptății când cerul ne înconjoară din toate părțile. Pământul este un punct din cer, infinitul se află în aspirațiile și amintirile noastre și dacă trupul e greu, sufletul are aripi.

Să fim ca pasărea care se oprește o clipă

Pe frageda ramură

Și ramura se aplică și ea cântă mereu

Sigură de aripile ei.

Nu-mi atribuiți aceste frumoase versuri, ele aparțin lui Victor Hugo. E bine spus, dar păsările o spun și mai bine. Ce religie e în cântecul lor. Eu locuiesc într-un mic castel înconjurat de arbori asemenea celui din povestea Frumoasei din pădurea adormită.

Deasupra patului, la căpătâi e o ferestruică. Păsările și-au făcut cuib astupând-o și dimineața mă trezește foșnetul aripilor lor la geam. Știu, dragele de ele, că niciodată n-am să le supăr. Porumbeii vin

uneori, doi câte doi, în balconul meu, se culcă în iarba jardinierelor și uneori se aventurează chiar până la birou. În tot acest timp, soarele îmi invadează odăița, lumina lui scânteiază în ferestre, învăluindu-i pe cei doi indieni și oglindindu-se în talismane. De afară se aud şuierând, gângurind, zumzâind o mulțime veselă de păsări. Ele spun rugăciunea pentru mine, eu n-am decât s-o închei printr-un amin!

LX

8 mai

Frate al meu și prieten,

Dumnezeu este jod: 9

Lumina gloriei este: 7

Iubirca veșnică este: 1

Creația sau principiul creator este: 7

Jod este 1, he este 5, vau este 6=12; așezați steaua arzând în mijlocul ciclului de 12, veți obține 17, numărul stelei arzând din Tarot.

Steaua arzând figurează al doilea he sau principiul creator.

Numele sacru sau *Schema* nu se pronunță niciodată, după cum știți și nici nu se poate pronunța decât literă cu literă, Jod-he-vau-he. Cuvântul Iehova compus din 6 litere nu are nimic comun cu tetragrama; el poate totuși reprezenta verbul pentru că găsim în el cele cinci vocale I, E, O, U, A.

Când evreii întâlnesc Schema în cărțile lor, ei îl pronunță Adonai אֲדֹנָי al cărui număr este 29; fie 11, forța, fie 2, Chocmah, Înțelepciunea. Aleph care este 1 îl reprezintă pe Kether; Daleth care este 4, este tetragrama; Nun care este 14, este septenarul multiplicat prin

Beth, sau binarul. Jod care este 10, când e plasat la sfârșitul cuvântului, reprezintă pe Malchuth sau al doilea he. Daleth îl reprezintă de asemenea pe Gedulah sau milosivirea. Nun reproduce de două ori numărul lui Netsah, Victoria. Acesta este deci triumful echilibrat și absolut al binelui. Jod este Kether în Malchuth. Vedeti că tetragrama **יהוה** este manifestarea **יהוה** luminii gloriei tradusă prin splendoarea vieții. Este Chocmah exprimându-l pe Kether. Este Schechinah sau splendoarea exterioară a numelui inexprimabil.

Există douăsprezece combinații diferite ale numelui, cum o să vă dați seama combinând cele 4 litere **יהוה-יהוה**.

Aceste douăsprezece combinații erau gravate cu numele celor douăsprezece triburi pe *rationalul* marelui preot. Pietrele care orna *rationalul* erau de altfel simbolice prin culoarea și virtuțile lor magnetice pentru că orice piatră este un magnet al luminii astrale. *Raționalul* este deci pătratul magic al lui Schema, așa cum v-am explicat, și are aceeași valoare ca tarotul sau cheile lui Solomon.

LXI

11 mai

Frate al meu și prieten,

Mii de mulțumiri pentru buna și scumpa domniei voastre prietenii; mulțumesc pentru delicioasele fructe din iubita voastră Italie care au adus în odăița mea seva și parfumurile portocalilor în floare. Iată-mă, în sfârșit, un pic mai liber și sper să câștigăm timpul, dacă nu pierdut, cel puțin întrebuintat în așa fel încât să vă trezescă nerăbdarea. Am terminat cea de-a șasea carte a mea. Editorii sunt departe de a-mi imita vrednicia. N-am primit decât șpalturile primelor cinci pagini și vi le-aș trimite cu plăcere dacă nu mi-ar fi necesare pentru a-mi continua munca comparând și colaționând paginile cu originalul. Va trebui deci ca scumpii mei prieteni să mă urmeze și să mai aibă răbdare câteva săptămâni.

Mă întrebați ce cred despre evenimentele care par c-ar trebui să pună un capăt mizeriei din Italia. Eu cred că trebuie să lăsăm să treacă peste ea dreptatea lui Dumnezeu. Papa și-a făcut datoria, refuzând să consimtă la alienarea unui domeniu care nu-i aparține, el

fiind al întregului catolicism. Ceea ce s-a crezut a nu fi decât încă-pătânare este energie, el nu dorește ca regii să pună, asemenea lui Osa, mâna lui profană pe arcă pentru a o sprijini. Papa nu răspunde decât în fața lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu îi poate lua ceea ce numai el i-a dat. Revoluțiile nu izbucnesc fără știrea Providenței. Clerul prin malversațiunile lui temporale a pierdut încrederea popoarelor; îi trebuie o lecție și o va primi. Să ne plecăm ochii și să-l salutăm pe Părintele nostru pe care Dumnezeu l-a pedepsit din pricina păcatelor copiilor lui. Să nu-i agravăm durerile aplaudând execuțiile supremei justiții; ci să ne rugăm lui Dumnezeu ca timpul încercărilor să fie scurt și spiritul înțelegerii să apropie curând inima părintelui de cea a copiilor lui.

LXII

13 mai.

Frate al meu și prieten,

Ca reprezentant plenipotențiar al lui Hristos pe pământ, papa este sigur și hotărât preot și rege. El este cel care acordă dubla oncțiune pentru aleșii Domnului.

Dar el nu-și poate exercita puterea regală pe pământ, fiindcă preot fiind nu se poate atinge de sabie. Un bun păstor își varsă sângele pentru turma lui, dar nu varsă sângele oilor sale.

Papa exercitând ministeriatul spiritual al lui Iisus trebuie să delege unui laic ministeriatul temporal, pentru ca sabia să nu mânjească mâna preotului și să nu cheme niciodată asupra lui răzbunarea sabiei.

A confunda cele două puteri înseamnă a zdruncina edificiul social, tot așa cum a făcut Samson când a încercat să apropie cei doi stâlpi ai templului.

În ordinea socială, care este organizarea marii familii umane, Biserica este mama și Imperiul este tatăl; și dacă tatăl vrea să fie mamă, totul se amestecă. Se afirmă atunci binarul cel rău în locul unității.

Moise, obligat să guverneze un timp poporul lui Dumnezeu, a delegat sacerdoțiul lui Aaron; așa trebuia să facă pentru că avea de pedepsit cu moartea pe rebeli. Sângele vărsat de un preot este sânge de sacrificiu; orice călău trimis de un preot devine un sacrificator; și

sacrificiile umane nu sunt deloc pe placul lui Dumnezeu pentru că ele au fost abolite odată cu imolarea voluntară a mării victime.

Papa nu domnește deci decât pentru a ierta, și ca să-și poată exercita aici, jos puterea regală (căci este rege, rege prin excelență), i-ar trebui un popor de drepti și de aleși.

Acesta este fondul problemei cu privire la puterea temporală a papei. Dumnezeu îi va menține dreptul în ciuda celor care-l neagă și va face ca abuzul să înceteze, în ciuda celor care-l practică fără restricții.

Papa a trebuit să-și apere dreptul lui integral și și-ar fi dezonorat țara dacă ar fi acordat o singură reformă sub presiunea violenței.

El trebuie, pe deasupra, să rămână la Roma și dacă și-ar părăsi reședința fără a fi obligat prin violență ar însemna că abdică de la papalitate.

LXIII

Frate al meu și prieten,

Nefericitul cel ce se va declara rege al Tebei înainte de a fi înlănțuit sfinxul! Teba modernă este Roma și de orașul sfânt nu te poți atinge fără să fii pedepsit. Cardinalii știu bine acest lucru și de aici le vine curajul, dar ceea ce știu ei este că sabia Domnului stă deasupra lor pentru că au vărsat sânge, așa cum se vede în figurile profetice ale lui Paracelsus.

A XXII-a figură din Prognostication-ul lui Paracelsus

Această ilustrație vine după aceea în care papa aruncat în apă își caută pământul care fugc de el și pe care de altfel nu-l poate atinge, fiind plin de armate care-l apără. Aici vedeți un călugăr alb căzut la pământ în mijlocul unor armate înfrânte, cărora el le-a încredințat o misiune criminală, iar acum mâna cerului îndreaptă sabia asupra lui. Să dea Dumnezeu ca această prezicere să nu se împlinească în toată rigoarea ei! Dar e sigur că sfântul scaun mânjit de sânge va trebui purificat înainte ca vicarul lui Iisus Hristos să se așeze în el pașnic pentru a-și exercita regalitatea divină și sacerdoțiul temporal.

Mă întrebați dacă împăratul Franței este un inițiat. Știu doar atât că s-a ocupat la Londra de științele oculte, dar cred mai degrabă că e condus de forțele divine care se folosesc de el, dându-i intuiția dreptății. Să nu credeți că-l va abandona pe papă; el știe că acest gest ar însemna pierderea lui. Dar este dușmanul unei guvernări de cardinali. Împăratul n-a renunțat încă la programul de la Villafranca și nu este convins încă de soliditatea regatului Italian. Italienii nu vor fi niciodată piemontezi, iar piemontezii vor deveni cu greu italieni. Victor-Emmanuel are un partid la Neapole, dar nu e popular pentru că în ochii napolitanilor el nu este decât regele Piemontului. Confederația Italiană ar fi avut mai multe șanse să dureze, și într-un fel sau altul se va reveni la ea. Garibaldi este singur sau dacă-și adună în jurul lui spirite pline de speranță și curaj, acestea sunt ale lui Manzini care nu are alt viitor decât ruina...

LXIV

15 mai

Frate al meu și prieten,

Dacă Divinitatea nu vă încurajează să treceți peste greutatea viciilor prezente, gândiți-vă că ea nu are încă asupra voastră toată eficiența pe care ar trebui s-o aibă. Forța cerului nu se exercită asupra noastră pentru a ne slăbi. Omul, având o viață dublă și negăsind adevărul și dreptatea decât în echilibru, își pierde rectitudinea judecăților cu privire la lucrarea cerească atunci când neglijează lucrurile pământene și, reciproc, abuzând de cele pământene și le face ostile și păgubitoare dacă le neglijează pe cele din cer.

Aveti multă grijă, scum frate și prieten, de interesele voastre temporale pentru că bunurile voastre pământene aparțin sfintei fraternități, din ea plătindu-se cu atâta sfințenie renta săracilor. Fiți econom și folosiți toate mijloacele acceptabile pentru a face să rodască banul văduvei și al orfanului.

Vă înțeleg dorința de a-mi fi aproape prin aceea pe care o simt eu de a fi lângă dumnucavoastră, dar sper să fac călătoria la Marsilia înainte de cei cinci ani despre care pomeniți. Chiar dacă numai o săptămână aş petrece în preajma voastră câte lucruri nu ne-am putea spune în opt zile! Se vorbește despre o expediție în Egipt și nu știu despre ce săpături pe care ar trebui să le dirijez eu, în criptele faraonilor, nu mă simt deloc în măsură să particip la asemenea caravane, dar nici să refuz categoric nu am curajul, de teamă să nu fie o dezertare de la o mare datorie. Știința ca și noblețea obligă și am în față pentru anul viitor perspectiva unui abominabil rău de mare și a unei cavalcade pe cămile!

Apoi după trei luni, scumpul și dragul meu Spédalieri mă va vedea, debarcând pe neașteptate la Marsilia, bronzat ca figurinele de pe turta dulce și îmbrăcat ca un beduin!

Multe împrejurări pe care nu le știm încă ar putea să amâne această călătorie. N-o lua deci ca pe un proiect. Eu privesc însă ca mai apropiată posibilitatea de a vă vedea câteva zile la toamnă, pe voi și pe scumpa mea soră, doamna baroană Spédalieri. Credeți-mă că, dacă nu se va întâmpla așa, nu va fi din vina mea, pentru că eu mi-o doresc cu toată sinceritatea inimii mele.

LXV

21 mai

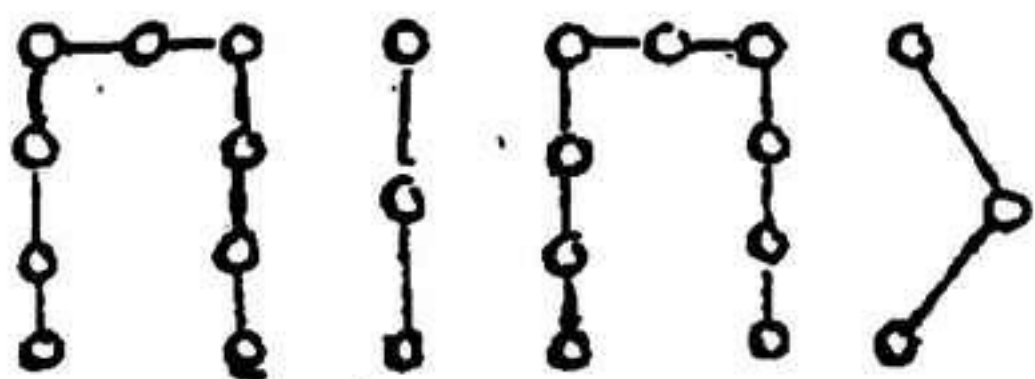
Frate al meu și prieten,

Literele tetragramului sacru dau în cifre:

9	10		26 care dă 8 și 12.
7	5		
1	6		
7	5		

Cele două numere ale fiului lui Dumnezeu: 8, dreptatea, 12, arderea pe cruce sau sacrificiul. 888 dă 24, numărul bătrânilor sfântului Ioan și al perlelor schemei kabalistice.

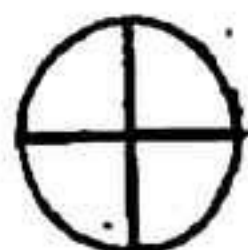
În cer 12 reprezintă pe Dumnezeu și știința lui Dumnezeu sau verbul său. Dumnezeu este 3, verbul său este 9. În natură, 12 este 4 multiplicat prin 3, adică forma creată și pusă în mișcare prin spirit.

Numărul 12 divin este numărul Metatronului sau Mitatronului, prințul formelor sau îngerul arhetipului. Numărul 12 natural este numărul lui Sandalphon, prințul vicții sau motorul focului. Mitat este o demnitate nu un personaj și la fel și Sandalphon. Când Iisus Hristos s-a transfigurat pe muntele Tabor, a apărut așezat între Mitatron și Sandalphon care erau deci Moise și Elie, pentru că el rezuma în sine virtutea lui Elohim.

Astfel, Moise, Elie și Henoch au fost asumați sau ridicați vii la cer, dar Iisus s-a ridicat singur. Așa trebuie să se fi întâmplat, pentru că avea în el forța perfectă cu cele două principii echilibrante. Toate acestea, frate al meu și prieten, ascund înalte și adânci adevăruri sub un simbolism ale cărui semne e bine să vă feriți de a le materializa. E sigur că nici Henoch, nici Elie, nici Moise, nici chiar Iisus Hristos n-au putut să se ridice dincolo de atmosferă și să se îndrepte spre soare cu trupuri asemănătoare cu ale noastre. Așa ne dă de înțeles și Scriptura povestindu-ne cum Moise a murit și trupul lui a fost furat de un înger, oamenilor și demonilor. Cum? printr-o discuție imediată și fulgerătoare a învelișului exterior, așa cum s-a întâmplat și cu Iisus Hristos când s-a cutremurat pământul și s-a răsturnat piatra de la intrarea în mormânt. Dar Iisus a avut singur puterea să-și facă trupul glorios vizibil și palpabil în sens corporal, în temeiul puterii sale asupra celor două forțe echilibrante de care v-am vorbit.

Frate al meu și prieten,

Quaternarul este figurat prin cele patru fluvii ale Edenului care au un izvor comun și traversează tot paradisul formând semnul crucii. Unul este Phison sau Phase al cărui nume înseamnă lumina curgând în

ținutul Evilath sau al binecuvântării, unde depune aurul adevărului. Opusul său este Eufratul, fluviul captivității și al erorii. Al treilea fluviu, Gehonul curge în Etiopia, opus Tigrului unde tânărul Tobie a găsit peștele fermecat, simbol al științei oculte și al panaceului

universal. Ultimele două fluvii reprezintă deci viața și moartea cum celelalte două reprezentau adevărul și minciuna. Vedeți acum cât de puerile au fost eforturile comentatorilor de a face Nilul să izvorască din același izvor pe care-l credeau așezat între Gehon, Tigru, Phase și Eufrat, ca și cum ar fi căutat punctul de joncțiune al Niemenului cu Sena și Guadalquivir.

Chiar numele paradisului sau grădina simbolică a adevărului, Eden, semnifică principiu, bază, receptacol de idei. La izvorul acestor patru fluvii se aflau doi arbori, unul al cunoașterii, celălalt al vieții. Ca Metatron și Sandolphon, ca acele coloane Jakin și Bohas în fața porților centrale ale templului. Este deci cât se poate de evident că paradisul sau grădina edenică este un pantaclu sau semnul sintetic al întregii științe primitive. Și acum știți că după proporțiile geometrice ale acestui pantaclu s-au format literele sfinte. Pantaclul edenului a fost prototipul tuturor acestor monumente simbolice și sintetice din care cele

mai importante au fost cele șapte minuni ale lumii. Piramidele, de exemplu, sunt construite pe un plan asemănător întrutotul celui al edenului și în fața lor veghea sfinxul gigantesc, ca heruvimul sau taurul mystagogic la porțile paradisului pierdut.

Frate al meu și prieten,

Cuvântul tetragramatic Dumnezeu vine din latinul *dies* care înscamnă lumină, zi. În vechea franceză se mai spunea încă *Diex*. El înscamnă:

Dominateur;
Immense;
Esprit;
Univers.

Dființa și viața
Iunitatea 1;
Espiritul, emanația, verbul;
Urecipientul, forma, Universul.

Numele Marici în ebraică este tetragramatic Miriaim sau Mariah. Aceste două nume cuprind întregul simbolism al femeii și al mamei. Primul semnifică moartea care naște viață și viața care omoară. Al doilea semnifică: moartea și învierca lui Dumnezeu așa cum veți înțelege perfect când veți poseda știința completă a tuturor literelor.

Evreii spun tatălui *Abba* și mamei *Imma*, două nume tetragramatice. Aceste două nume exprimă ființa și viața, unitatea întorcându-se la unitate prin quaternar, adică syllepsa, analiza și sinteza; apoi unitatea sintetică reproducând unitatea primitivă de două ori 13, adică 26, adică 8 binarul quaternarului. Abba este deci manifestarea lui Kether în Chocmah, Imma este revelația lui Chocmah în Malchuth.

Veți înțelege mai bine după ce vom fi parcurs împreună toată seria sephirotelor.

Sephiroth și Schemoth sunt cele două mari diviziuni ale științei semnelor. Sephiroth denumeste noțiunile prin numere. Schemoth vrea să spună cunoașterea prin nume.

Numele, așa după cum știți, corespund numerelor și sunt formate din numere, iar cheia lor este Schema sau numele incomunicabil al lui Dumnezeu.

Frate al meu și prieten,

Maria este personificarea umană a lui Chocmah, înțelepciunea divină sau sfânta Schechinah, lumina manifestată prin oglindire. Ea este partea feminină a verbului devenit carne și participă prin asomptiune la toată gloria lui Iisus Hristos. *Vir ascendit. Mulier assumitur.* Femeia îl crește (educă) pe bărbat; dar bărbatul crește (*assumit ascendendo*) femeia. Acesta este misterul asomptiunii Mariei, antrenată în înălțarea lui Iisus Hristos prin legătura de iubire care nu poate fi ruptă între fiu și mamă. Maria este mama lui Dumnezeu pentru că ea este mama umanității care crede în Dumnezeu. Cu acest titlu ea se ridică deasupra îngerilor, nu prin forțele ei proprii, ci prin meritele fiului ei. Exaltație absolut divină la care carnea nu participa deloc. *Caro non prodest quidquam.*

Evangelia ne spune puține lucruri despre Maria, iar Asomptiunea ei este o tradiție în afara Scripturii (*extravagans scripturas*). Această asomptiune poate fi considerată ca dogmatică și legendară. În privința dogmei, v-am explicat deja; de legendă să nu ne atingem. Legende sunt flori care se veștejesc sub suflul înghețat al criticii.

Asomptiunea femeii este unul din marile mistere ale umanității, este sanctificarea iubirii și toată lumina acestui mister se ascunde în Cântarca Cântărilor¹, admirabilul poem în care Solomon scria: *Quae est illa quae procedit sicut aurora consurgens, innixa super sponsum?* Cînc este frumusețea care urcă la ceruri sprijinită de iubitul ei, ca aurora care anunță răsăritul soarelui? Maria este o dublă auroră: aceea a răsăritului și aceea a declinului. Numai iubirea ei este vie în catolicismul modern.

¹ Abbé Constant. *L'Assomption de la Femme ou le Livre d'Amour*, Paris. A. Le Gaulois, 1841, în-12. Traducere și comentariu al Cântării Cântărilor.

Frate al meu și prieten,

Proclamând Imaculata Concepție a Mariei, Înalt Prea Sfințitul Papă a dovedit lumii religioase că umanitatea, al cărui cap se consideră, este o pepinieră de dogme și că funcția lui este să le recunoască și când s-au prins și-au înflorit să le înconjoare protector de barieră ca un grădinar îndrăgostit.

Biserica catolică este umanitatea organizată, este armata disciplinată a progresului. Precedată de cercetași și urmată de întârziați. Ce este o armată? O adunare de oameni geniali? Toți ofițerii sunt niște Bonaparte? Nu, fiecare om, în sine poate fi o brută sau un fricos, dar merg împreună, supuși aceleiași discipline. Ascultă de aceeași ierarhie și alcătuiesc acel lucru aproape divin numit armată. *Dominus Deus exercituum.*

Atât timp cât luptă în armată, fiecare soldat este un erou. Când planul strategic devine confuz, când batalioanele se amestecă, când ordinele sunt îndoienice și contradictorii, veți auzi curând ieșind din toate gurile acel „scapă cine poate” de la Waterloo. Nu mai sunt soldați, sunt numai niște dezertori.

Maria și Iisus au fost de o natură umană absolut asemănătoare cu a noastră, dar fără *păcat*. Acesta este cuvântul de ordine al armatei catolice. Maria și Iisus sunt persoane și tipuri.

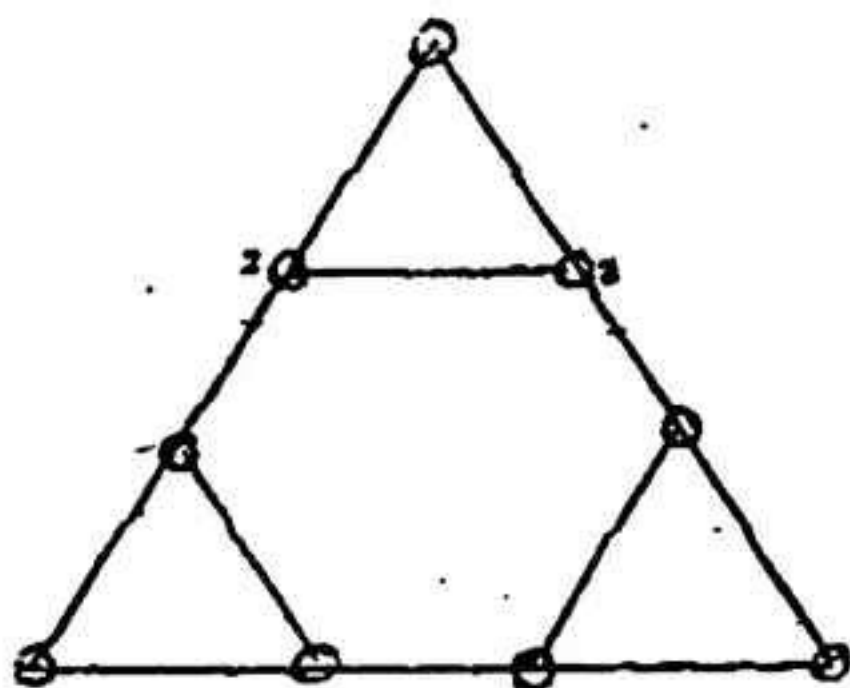
Ceea ce ține de persoane nu poate fi constatat decât de istoria care ține în privința lor, cedând locul legendei.

Ceea ce ține de tip este obiect de credință și de dogmă.

Dacă mă întrebați ca Strauss cum este fizic posibil de a multiplica 5 pâini în 4 000 de porții suficiente pentru a hrăni 4 000 de persoane, ce aș putea să vă răspund? Nu am rămas la falca măgarului lui Samson preschimbat în fântână? La soarele oprit pe loc și la vocea umană a măgăritei lui Balaam? Să citim atunci și să recitim glumele puțin savante, dar pline de bun simț ale acestui biet domn Voltaire.

Frate al meu și prieten,

Cele zece numere ale Sephirotului se află în quaternar, căci nouă nu contează decât pentru trei, iar zece face patru. Astfel, înțelepciunea, libertatea activă și toată puterea, Chocmah, Binah, Kether, este tatăl. Gedulah, Geburah și Tiphareth este fiul. Netzah, Hos și Jesod este Duhul Sfânt. Malchuth, este creația. Regăsim aici tetragrama Jod, he, vau, he.

Nu există decât o lumină, dar lumina aceasta se manifestă prin două fenomene: lumina și umbra reprezentate prin alb și negru care sunt afirmarea sau negarea luminoasă, dar nu sunt culori. Culoarele sunt trei, luminând în întuneric sau imprimându-se pe alb. Negrul și albul sunt cunoscutul și necunoscutul. Dumnezeu și om, la fel de misterioși în sinteza lor pozitivă sau negativă. Cele trei culori pe negru reprezintă revelația divină, curcubeul care anunță oamenilor iertarea lui Dumnezeu. Cele trei culori pe alb sunt rezumatul cunoașterii umane. Iată de ce Scriptura spune că Dumnezeu și-a făcut veșmânt de întuneric, căci lumina pe care ochiul uman n-o poate contempla fix îi va apărea curând neagră, cum poți să-ți dai seama încercând să privești soarele. Astfel negrul, albastrul, galbenul, roșul și albul alcătuiesc tetragrama cromatică a omului. Urmează apoi cele patru nuanțe primitive care sunt tetragrama cromatică a naturii inferioare a omului influențată de forțele umane. Verdele, lumina plantelor; portocaliul

sau roșcatul, lumina animală; violetul, lumină metalică și indigoul, amestec de negru al pământului și verzuiul apei. Încheiem aici studiul nostru despre quaternar.

LXXII

30 mai

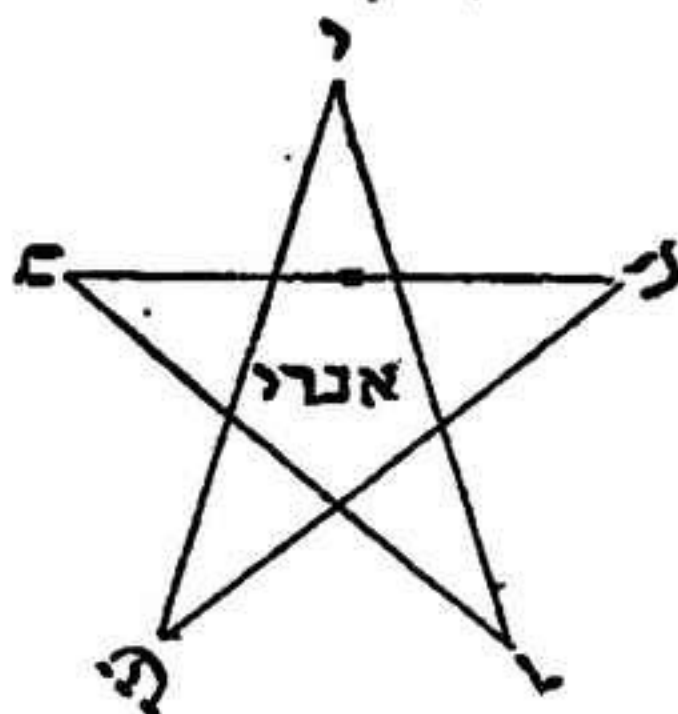
Frate al meu și prieten,

Vidimus stellam ejus in oriente. Am zărit steaua celui care-l schimbă pe Jehovah în Jehoschuah, apoi pe Jehoschuah în Jehosuah pentru că în Schema el a găsit izvorul virtuții lui Zema.

Să studiem acum litera **𐤌** Schin; este un Dzain între două coarne. Este imolarea țapului ispășitor pentru că Dzain este sabia victorioasă. Este un mormânt care se deschide și un corp glorios care iese din el. Este Dzain care se degajă din Schin.

Să-l adăugăm acum pe Schin celor patru litere ale tetragramei plasând-o în mijloc ca pe Dzain între coarnele lui Schin și vom obține pentagrama lui Zema, fiul lui Schema, **יהוה** pe care evreii îl pronunță Jeschuth, înlocuind pe he final cu tau care este hierograma crucii, ca și cum ar fi vrut să-l crucifice pe Dumnezeu chiar și în numele lui și pe care noi îl pronunțăm jezu îndulcindu-l pe Schin ca și cum ar fi fost un Dzain, așa cum v-am explicat.

Numele **יה** face 15; acela al lui vah **יהו** face 11; $11 + 15 = 26 - 2$ și 6 fac 8, numărul lui Iisus. Pe de altă parte, 11 face 2 iar 15 face 6, tot 8,

numărul dreptății și al forme echilibrate: el conține deja virtutea lui Schin, marile nume tetragramatic și departe de a fi o profanare îl adăugăm ca pe o realizare. Schin este litera focului polarizat, adică a magnetismului universal; înseamnă focul filosofic sau electromagnetic, iar cartea evreului Abraham era extrasă din *Asch-Meareph*, unul din tratatele cele mai oculte ale Zoharului¹. Evreii ascund cât pot Zoharul pentru că el duce spre creștinism prin înțelegerea lui Schin. Franck povestește că a existat printre evrei o sectă de zohariști care au devenit toți creștini. Veți înțelege de ce când vom ajunge la studiul Zoharului, cartea cărților și splendoarea splendorilor.

LXXIII

4 iunie

Frate al meu și prieten,

De ce vreți să vă cobor în sumbrele osuare din Scheol unde putrezesc de vii sufletele otrăvite de pământ și destinate unei a doua morți? De ce mă întrebați dacă acestea ar putea să renască? Nimic din ce a trăit nu moare pentru totdeauna. Neantul nu înghite nimic, pentru că el nu are viață. Să lăsăm secretele lor întunericului exterior. Numai gândul la ele împietrește sufletul de spaimă. Acolo vidul devine solid ca apa înghețată. Este spațiul unor inexprimabile sufocări. Închipuiți-vă pereți care se tot micșorează peste o substanță compresibilă la nesfârșit, dar înnebunită de o enormă nevoie de extensie. Un praf fulminant, zdorhit, care nu poate exploda în afară și care are conștiința forței sale refulate și distruse... și totul fără judecători, fără călăi, în tăcere, solitar și fatal, ca și cum în mijlocul deșertului ar fi căzut peste tine o stâncă ce te strivește lent, în imensitatea unei nopți fără stele, în singurătatea unui mormânt.

Așa se consumă sufletul pe sine, fiindu-și sicși focul, născându-și singur demonii, dizolvându-se în visuri de tortură și, în Dumnezeu fiind, se simte în afara lui. Adică neîncetat respins de chiar bunătatea lui Dumnezeu a cărui iubire a fost violentată și schimbată

---

¹ *Le Livre d'Abraham le Juif*, redescoperită, completată și explicată de Eliphas Lévi.

În justiție, în așa fel încât garanțiile de libertate pe care i le oferă liberalitatea divină au devenit fortărețele morții și impermeabile rezervoare de plâns etern.

Și aici abia începe durerea, dar îmi este interzis să vă spun mai mult.

Aparții lui Scheol când iubești minciuna, când aperi nedreptatea și te închini urii.

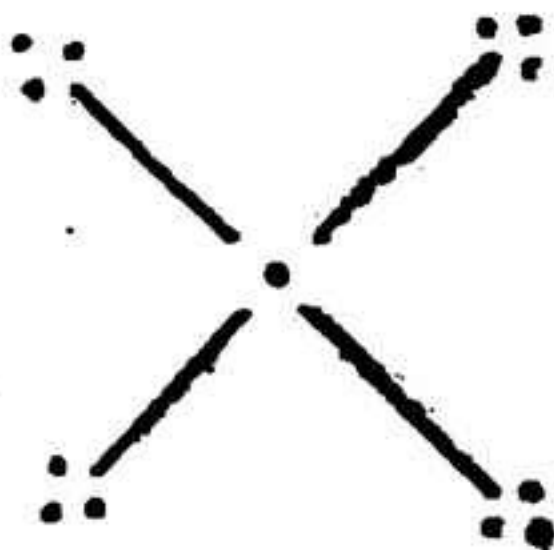
Cazi de asemenea acolo când ai trăit fără suflet, o viață brutală și absolut materială. Dar acești din urmă păcătoși vor cădea ca niște oameni beți într-un canal unde se vor îneca foarte repede.

LXXIV

14 iunie

Frate al meu și prieten,

Crucea este un semn pentagramatic dacă se consideră brațele lui drept 4 și centrul ca unitate răspândind lumina,

dispusă în acest fel ea dă 12 prin 4 și 13 prin 5; 13, numărul morții și al imortalității, cel mai misterios dintre numere pentru că devoră ca Sfînxul pe cei care nu-l înțeleg.

Triunghiul este de asemenea un semn pentagramatic; dacă se dă binarului toată virtutea lui multiplicându-l prin el însuși,

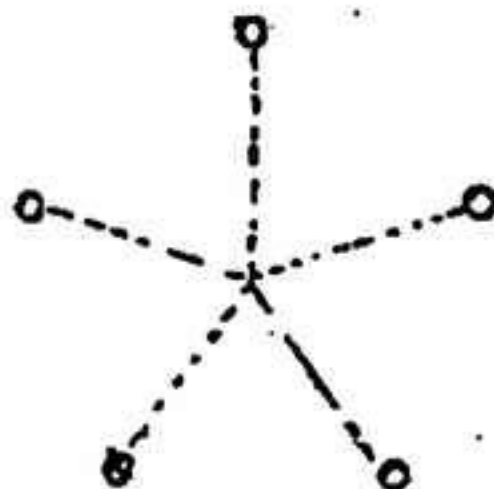

vedeți formându-se semnul primitiv și sintetic al literei A a cărei figură este aceeași în limba estranghelo, vechea caldeeană.

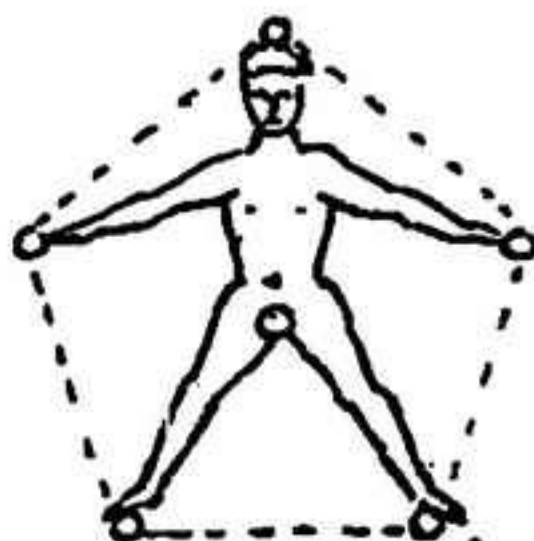

Răsturnați această literă, veți obține gnainul evreilor care reprezintă legea echilibrată a forțelor. Veți găsi în acest semn forma rudimentară a animalității gata să se ridice și să meargă cu cele două picioare ale omului. Așa ajunge 5 lângă 6,

care este numărul omului.

Numerus hominis est, căci este cel al generației lui.

Acest număr multiplicat cu 10 care este universul creat, sau multiplicat prin acest număr, dă 60, adăugați încă o dată semnul numeric al neantului, veți obține 600, exaltarea gândirii umane în vid; adăunând veți obține 666, numărul fiarei sau al impictății; retrageți zero-urile și adunând veți obține 18, numărul inițierii și al dogmei; numărul ierarhiei și al misterului. Mai adunați o dată fără zero și veți obține 9, numărul cunoașterii și al înțelepciunii. Așa se purifică omul

detașându-se de neant și de carne după venirea Mântuitorului (8) în lume, (10). Prin înțelegerea acestor calcule se poate obține cheia Apocalipsei Sfântului Ioan.

LXXV

16 iunie

Frate al meu și prieten,

5 și cu 2, marele hierofant și Înțelepciunea divină, dau 7, numărul triumfător și sacru. $5 \times 5 = 25$ care dă tot șapte. 5 adăugat lui 4 (papa și împăratul) dă 9, numărul inițierii; 9, prin 4 și 5 promite reconcilierea iudaismului cu creștinismul; de יהוה cu יהוהוה prin consacrarea lui Schin ו, ȋapul lui Mendes, ȋapul ispășitor, salvat cu condiția de a fi în veci sacrificat; Schin-ul, figurat în cultul mozaic, printr-un mare candelabru de aur,

image a triplului foc etern, triplu candelabru de aur care este șapte și nouă, pentru că se compune din trei Schin suprapuși și afirmă astfel

divinitatea, umanitatea, și realitatea fizică a Izbăvitorului promis să fie lumina lumii; de aceea semnul este formidabil pentru spiritele rătăcite pentru că el smulge focul infernului, care le este tortura și arma lor, ca să-l preschimbe în focul cerului care-i pedepsește, făcându-i neputincioși. De mai multe ori am putut să-i constatăm eficiența. Acest semn trasat simplu pe o bucată de hârtie și ascuns în buzunarul unui vizitator, a

împiedicat o seară întreagă toate manevrele lui Home (un medium american) care tremura din tot trupul conjurând persoanele prezente să-l dezlege și să-i arate talismanul pe care una din ele îl are cu siguranță. I se arată în sfârșit pentagrama armată a numelui lui Jehosuah; atunci el s-a făcut foc împotriva aceluia semn pe care-l numea un oribil semn de magie neagră și opera infernală a vreunui teribil vrăjitor. Această pentagramă desenată pe porți împiedică nebunii răufăcători să intre în casă și îndepărtează senzația vertijului; printr-o influență magnetică extraordinară, când este privită, dă forță și curaj spiritelor slăbite sau abătute.

LXXVI

18 iunie

Frate al meu și prieten,

Pentagrama este steaua Epifaniei. *Lumen ad revelationem gentium*. Această stea pe care magii au văzut-o în Orient, steaua Absolutului și a sintezei universale care dă un cap celor patru părți ale lumii și, rezumând de cinci ori numerele sephirice, dă științelor o sinteză absolută, deschizând aspirațiilor omului cele cincizeci de porți ale cunoașterii. Această stea îi conduce la staulul boului și al măgarului din Bethleem (casa pâinii), adică spre înalta înțelepciune a umilinței dogmei și al ridicării celor săraci și laborioși la împărțitura pâinii

simbolice, sfințirea iubirii și a adevărului. Copilul și mama sunt doi, magii sunt trei: Melchior, regele luminii (din *melech* rege și din *aur*, lumină), care oferă aurul; Balthazar, marele pontif, al cărui nume în siriană înseamnă paznic al comorilor și în ebraică pace adâncă, vine să ofere tămâia și, în sfârșit, Gaspar sau Gaspar, credinciosul, omul din popor, păcătosul reabilitat, fiul lui Cham reîmpăcat, etiopianul cu fața neagră care oferă mirul, remediul corupției, emblema penitenței și parfumul morții. Cele cinci personaje explică cele cinci raze ale stelei. Taboul misterului Epifaniei este deci un pantaclu minunat și așa sunt toate tablourile simbolice ale legendei noastre creștine. Cartea lui Dumnezeu e scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, dar e și cartea închisă cu cele șapte peceti pe care nimeni nu știe s-o deschidă nici s-o privească. *Et ego flebam multum*; spune sfântul Ioan, *quia nemo dignus inventus es*. Putem plânge și noi alături de apostol nu numai pentru ceea ce nimeni nu poate citi, dar și pentru că atât de puține persoane s-au gândit s-o citească. Răbdare totuși: cartea este scrisă ca să fie citită. Suntem în zorii zilei manifestării. Epifania! copilul din Bethleem de abia născut de două zile. *Mille anni tanquam dies una*.

LXXVII

23 iunie

Frate al meu și prieten,

A cincia literă din alfabetul sacru este hé, a doua literă a tetragramei misterioase. Astfel, numele lui Jehosuah este cel al înțelepciunii încreate. Chocmah, cel al Bisericii (papasa), cel al doctrinei și al legii. Așa se face că în Orient, He unde se ridică soarele Jod, se află radioasa stea a Epifaniei. Figura simbolică a literii he, care în tarot poartă numele papei, reprezintă un mare preot așezat între două coloane, servit de doi demnitari în genunchi, ceea ce dă explicația hieroglifică a numărului cinci. Coloanele templului sunt Chocmah și Hod, cei doi demnitari sunt Binah și Netsah, marele preot poartă trei coroane care sunt cele ale lui Kether, Tiphereth și Jesod, și poartă în mână tripla cruce a lui Asiah, Jesirah și Briah.

Dumnezeu, omul și cele trei lumi, naturală, spirituală și divină, formează încă o magnifică pentagramă.

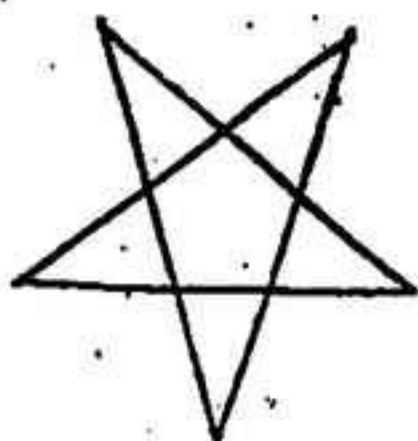
Am vorbit până acum de gloriile și razele quinarului. Voi vorbi și despre umbre. Răsturnați steau arzând și veți obține țapul ispășitor al lui Mendes, pantaclul cărților de magie și steaua întunecată a vrăjitoriilor.

LXXVIII

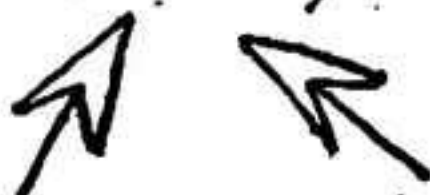
23 iunie.

Frate al meu și prieten,

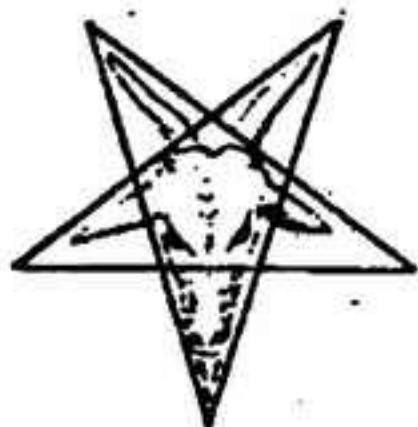
Semnul rău al lui 5 se compune din doi, opunându-se lui trei sau dominând pe trei ca în pentagrama răsturnată care este un semn de

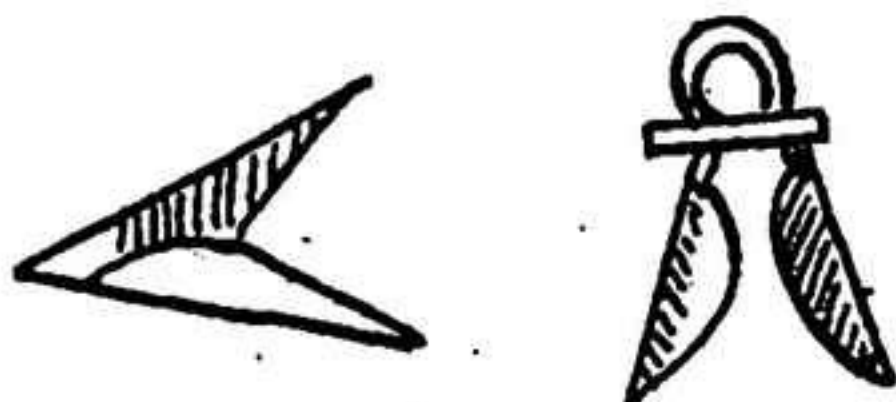

război, cu lăncile încrucișate și înfipite una în alta. Sunt forțele

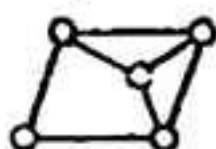
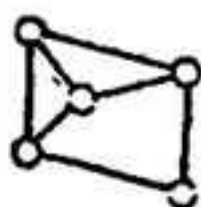
neechilibrate care se obstaculează una pe alta. Este de asemenea capul țapului ispășitor.

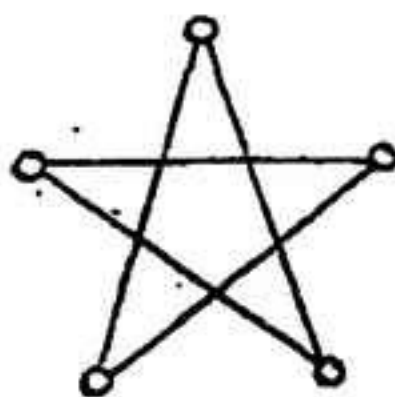
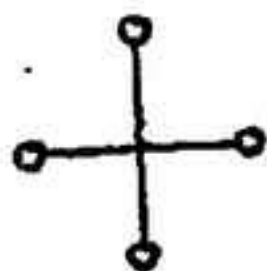

este cleștele tiphonian repetat de două ori și opus unul altuia, este semnul răului și al neputinței răului.

Semnul rău se mai exprimă și printr-un pătrat neregulat cu un punct excentric sau printr-o pentagramă neregulată. În general, semnele geometrice ale pantaclelor, când sunt prost făcute sunt figuri diabolice pentru că reprezintă dezordinea și inexactitatea.

2 opus lui 3 sau 1 opus lui 4 nu pot constitui un echilibru, 2 opus lui 3 este anarhia combătând ierarhia. 1 opus lui patru este negația izolată, opunând un final de respingere enigmei Sfînxului. Nu se poate asocia 1 cu 4 decât prin crucea și steaua arzând, adică prin sacrificiu și prin omul-Dumnezeu.

Schin Ψ trebuie să intre în Jehovah יהוה pentru a deveni viața lui Jehosuah יהושע.

Iată de ce mântuirea este legată de un nume care te face să-ți pleci genunchii în fața a tot ceea ce este în cer, pe pământ și în infern și care schimbă blestemul lui Schin în binecuvântarea lui Jehovah pentru că Schin devine centrul virtuților tetragramei. Copacul mort al

cunoașterii edenice a devenit copacul viu al crucii, iar infernul și-a pierdut armele. Moartea nu-și mai are macazul ei. *Ero mors tua, o mors!*

LXXIX

30 iunie

Frate al meu și prieten,

1. Evanghelia nu este istorie, este legendă și dogmă. Istoria este o știință, Evanghelia aparține în întregime credinței.

2. Dacă micuța pentagramă vă ajută în gândurile bune, faceți foarte bine c-o purtați.

5. Reabilitarea lui Schin este istoria răscumpărării și ne explică nebunia crucii, *stultitia crucis*.

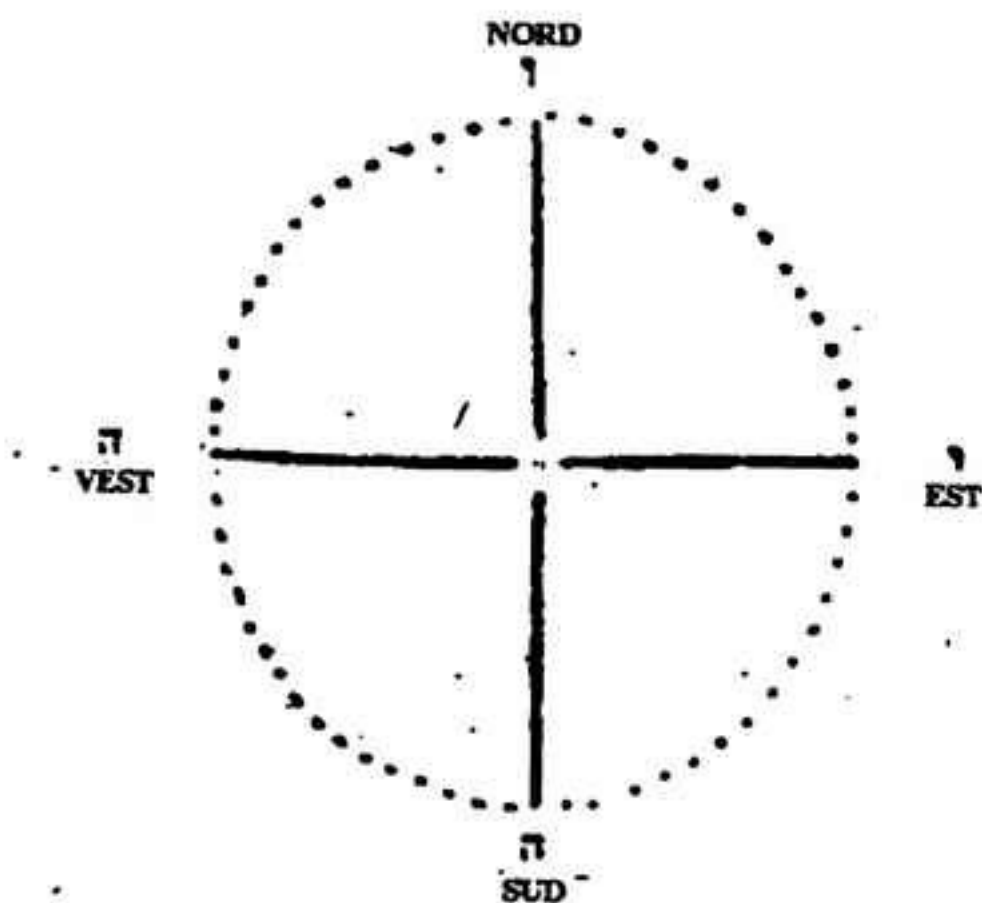
6.7.

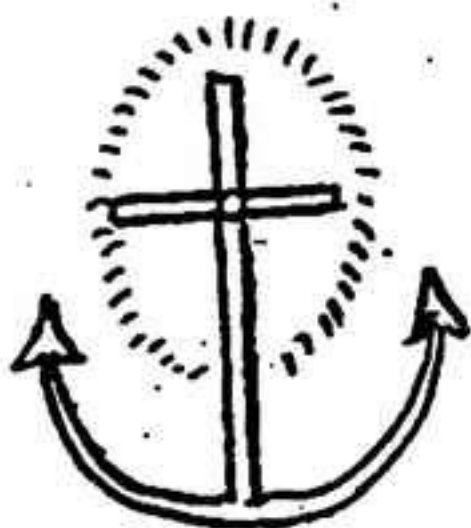
☩ Focul sacru al magilor.

Pentru a-l asocia pe Schin lui Jod he vau he, a trebuit să se imagineze steaua.

Ar fi putut, este adevărat să fie așezat în centrul crucii, și așa se va întâmpla mai târziu, căci steaua anunță crucea și crucea va fi ultima

transfigurare a stelei. De aceea a trebuit ca Salvatorul să îmbrace
aparența păcatului pentru a lega păcatul de cruce și a face să moară
infernul și moartea.

Transfigurarea lui Schin

Frate al meu și prieten,

Un șir de mătănii este o respectabilă jucărie pentru copii. Biserica o oferă în loc de carte celor care nu știu să citească și celor cărora li-e teamă să gândească. Mătăniile sunt măsura turnantă a rugăciunii. Ele reprezintă indulgența și indulgențele Bisericii pentru cei mici, pentru bătrâni și idioți care fac și ei ce pot și nu știu decât să bâiguie în fața lui Dumnezeu eternele silabe mama, tata. Aș putea fără să roșesc, aș putea chiar cu duioșie și lacrimi să mă alătur rugăciunii într-un fel behăite a acestor turme de infirmi și slăbănogi. Un șir de mătănii nu sperie mai mult decât o carte de vrăji și nu cred că ar fi aici vorba de opinii înapoiate sau retrograde.

Prietene, Dumnezeu ne-a dat drumul în larg; să nu ne angajăm de bună voie în defilcurile strâmte ale neliniștilor și scrupulelor.

Iată un templu magnific, dar ferestrele îi sunt astupate de vița de vie sălbatică și alte plante parazite. E foarte întuneric înăuntru, să-l dărâmăm și să construim altul mai luminos. Hei! oameni buni, n-ar fi mai înțelept, mai ușor și mai puțin costisitor să-i destupăm ferestrele? Aceasta este toată problema religioasă a epocii noastre. Și nu numărându-ne mătăniile vom elibera lumina și vom deschide ferestrele templului, dar nici dacă ne va prinde fantezia să le numărăm nu se va întuneca templul mai tare doar pentru atât.

In necessariis unitas. in dubiis libertas. in omnibus charitas. Aceasta este deviza Sfântului Augustin și a mea. Nu e cumva într-un fel și a domniei voastre?

Frate al meu și prieten,

Am început deci a vă explica steaua neagră al cărei îngrozitor simbol vi-l prezint.

„Cred în Satan, eunucul neputincios; distrugător al cerului și al pământului.

Și în Anticrist, avortonul lui unic, viitorul nostru persecutor.

Cine va fi conceput în minciună, cine se va naște într-o religie prostituată, va domni și va trăi în plăceri deasupra regilor pământului, va crucifica pe ultimii profeți și-i va ucide.

Va coborî infernul pe pământ

Din când în când și jumătate din timp, se va întoarce în infern pentru a se așeza la stânga lui Satan și pentru a fi călăul celor vii și celor morți.

Cred în spiritul schismatic, în impura Biserică demoniacă, trăind lăfăindu-se în corupție și răutate, în veșnica pedeapsă a păcatului, a morții veșnice a cărnii și a unui mormânt fără speranță“.

Cine va îndrăzni să spună amin unui asemenea simbol? Și totuși, cine ar fi catolicul de rând care ar îndrăzni să-l respingă și să scrie dedesubt această formulă: eu nu cred. Oare papa ar îndrăzni? Care să fie deci acea putere pe care nu îndrăznim nici s-o respingem, nici s-o admitem? Care este acel îngrozitor simbol care se împotrivește la tot ceea ce ne învață simbolul catolic și pe care totuși catolicii nu au curajul să-l respingă știind bine că în fundul sufletelor lor cred în el?

Acum, dragul meu prieten, trebuie să revezi figura gravată la începutul unui capitol din *Dogme et Rituel*. Această mână sacerdotală care nu binecuvântează decât cu două degete și care, intercہptând lumina, crează o umbră încoronată și monstruoasă. Priviți și meditați.

LXXXII

8 august

Frate al meu și prieten,

Dacă sunteți dispus să semnați acest credo negru și credeți că este posibil ca un om înțelept să-l încheie prin cuvântul sacru al credinței: Amin! vă puteți teme în continuare de prăpastiile catolicismului retrograd. Dar, dacă gândiți ca mine, că trebuie desființat încheindu-l prin *Absit*, aparțineți irevocabil catolicismului viitorului.

Catolicismul retrograd, într-adevăr, nu este decât un maniheism deghizat. Nu există doi prinți ai acestei lumi și regele Hristos n-ar putea împărți coroana cu Satan. „Prințul acestei lumi a fost judecat!” spunea Hristos acum nouăsprezece secole. Și în altă parte: „L-am văzut pe Satan căzând din cer ca trăsnetul”.

Trăsnetul a căzut într-adevăr din cer pentru a lumina pământul. Tunetul a devenit un mijloc de civilizație și electricitatea a devenit (iartă-mi vulgaritatea expresiei), o perfecționare a uleiului lampant. Unde sunt armele tale, o, Jupiter! Munte tunător al Sinaiului, unde îți este prestigiul! Diavolul a căzut din cer de teamă că bătrânul tunet ar putea să ne facă zei!

Și acum ce avem noi în comun cu toți acești derviși și bonzi care-l regretă pe diavol și care plâng după tunetul de altădată? Ce avem noi comun cu ei? Credința în spiritul carității, a unității a ierarhiei, a indulgenței. Iată de ce rămânem uniți în comuniunea lor care este cea a milostivirii lui Iisus Hristos și nu a manevrelor diavolești.

Daemonium non habeo, zicea Domnul, și în altă parte: *In me non habet quidquam*.

Ceea ce se poate rezuma astfel: Nu e nimic comun între mine și diavol. Și în altă parte el zice: Diavolul e mincinos ca și tatăl lui. Dar noi știm ce este în fond diavolul. Este spiritul orbirii al fatalității, al vârtejului. Cum s-ar mai putea teme de el un inițiat în adevărata lumină?

LXXXIII

8 august

Frate al meu și prieten,

Deus est non-ens qui est

Diabolus est ens qui non est.

Și totuși libertatea umană se bazează pe existența reală a răului care poate și trebuie să-și aibă influențele și atracțiile ei. Diferența esențială este că răul dispersează forțele și nu le adună niciodată. Este o analiză fără sinteză. Astfel, când Hristos îl întreabă pe necuratul spirit care-i este numele, acesta îi răspunde: mă numesc *legiune*, pentru că suntem o mulțime. Or, această mulțime cum ar putea vorbi prin

gura unuia singur? Cine dintre acele spirite ar putea spune vorbind în numele tuturor: mă numesc legiune? Oare nu chiar cel posedat vorbind ca un medium în numele unui cerc amehitor? Şi acum când preinşii diavoli cer îngăduinţa să fie trimişi în porcii pe care-i ucid imediat, oare nu e tot sufletul celui bolnav care îndreaptă această rugăciune şi îndepărtează de la el forţele magnetice dereglate? Să observăm, în trecere, că transmisia bolilor magnetice de la un om la un animal nu este un fapt extraordinar pentru oamenii iniţiaţi în ştiinţele ştiinţei. Lumina a pătruns, în sfârşit, în peştera lui Cacus, diavolul este cunoscut şi el nu va mai uzurpa locul lui Dumnezeu. Aşa se explică legenda luptei dezlănţuite în cer. Cerul este religia şi numai în mintea oamenilor minciuna poate să se lase adorată în locul adevărului. Câţi dintre catolici, chiar bunii preoţi de la Chartre (cei care vând mătaniile pe care le ştiţi) îl mai adoră încă pe diavol fără să ştie, cum îndrăznează să spună bravul Guillaume Postel părinţilor Conciliului de la Trento! Cât timp acest rege detronat va mai târî după el partizanii ignoranţei sau, mai degrabă, cât timp ignoranţa oamenilor va mai face să subsiste această absurdă creaţie a minciunii? Nimeni nu poate să ştie. Dar noi, cel puţin, oameni ai progresului, nu mai putem merge de-a-ndăratelea şi nici să ne mai fie teamă de vertij.

LXXXIV

10 august

Frate al meu şi prieten,

Printre admirabilele absurdităţi ale talmudului se afla şi acesta:

„Tot ceea ce se afirmă în numele lui Dumnezeu, fie pentru, fie contra, se afirmă veşnic şi se va adevăra până la urmă“.

Găsim astfel în Talmud, în fiecare chestiune, decizii pro şi contra; şi talmudiştii răspund celor care le cer socoteală pentru aceste contradicţii: „pentru că încăpăţânarea omenească să nu se creadă niciodată infailibilă“.

Iată cum îşi găseşte diavolul raţiunea de a fi.

El dă replica lui Dumnezeu care fără el n-ar avea dreptul să aibă mereu dreptate de unul singur. Dar diavolul spirit, adică diavolul care ar susţine o controversă cu spiritul, nu este decât un fals diavol şi se va

dovedi până la urmă că are dreptate devenind companionul stăpânului său. Adevăratul diavol este stupiditatea sau mai degrabă prostia umană care nu va avea niciodată dreptate când va intra în discuție cu spiritul. Ultimul cuvânt al inițierii egiptene suna așa: Osiris este un zeu negru; întoarceți propoziția și veți găsi firește că zeul negru este Osiris.

Să revenim la sentința din Talmud. Eu afirm că Dumnezeu este alb și am dreptate: voi afirmați că Dumnezeu este negru și aveți dreptate. Care dintre noi are mai multă dreptate? Acela care va înțelege că un al treilea poate avea tot atât de multă dreptate că Dumnezeu nu este nici alb, nici negru. *O patres nostri bonae memoriae! O rabbi Akiba (super quo pax!). o Simeon ben Jochai*, uriași bătrâni ai Israelului, ce școlari proști suntem în fața bărbilor voastre albe și preoții noștri, burtoși și imberbi, cu naivitatea suficientă a prostiei dau din umeri și râd de ineptiile talmudului, peste mormintele voastre cărora nici nu le pasă. „Dacă goi (creștinii) îți spun că ai o ureche de măgar, zice unul din acești mari învățați discipolului sau, puneți boneta pe o parte pentru a-ți ascunde urechea; dacă-ți spun că amândouă urechile tale sunt de măgar, roagă-i să te pună la jug. Dragă și mare ironie!

LXXXV

10 august

Frate al meu și prieten,

Dacă Rabbi Jeschuth-notzerith sau Iisus Nazariteanul ar fi fost recunoscut și primit în sinagogă lumea ar fi trecut de la idolatrie la paraclétism sau la mesianism, fără să mai treacă prin întunericul sângeros al barbariei pseudo-creștine. Ierusalismul, în loc să fie distrus, ar fi devenit capitala civilizației romane, iar acum n-ar mai fi fost decât israeliți pe lume.

Nici diavolul n-ar mai fi existat pentru că diavolul este fiul catolicismului sau poate chiar întregul catolicism, dacă l-am crede pe părintele Ventura.

Nici un cuvânt despre diavol în catehismul evreilor.

Diavolul este Evul mediu cu fantomele și rugurile lui.

Diavolul este Inchiziția torturând geniul și spintecând știința.

Diavolul este Alexandru al VI-lea arzându-l pe rug pe Savonarola.

Osiris este un zeu negru!

Diavolul lui Dumnezeu este Dumnezeul diavolului. *Diabolus mendax est et pater ejus.*

Rezultă de aici că nu este alt diavol decât Dumnezeu însuși figurat în negru și că diavolul este cum am mai spus în *Dogme et Rituel*, umbra sau caricatura lui Dumnezeu.

Vedeți, frate și prieten, că mă joc un pic cu veleitățile voastre pentru catolicismul retrograd, ceea ce nu are scopul de a vă împiedica să vă spuneți mătăniile dacă vă face plăcere pentru că, oricum, mătăniile nu sunt chiar diavolul.

Înțelegeți acum fabula lui Satan, disputându-și cu Mihail trupul lui Moise? Este lupta între creștinism și mozaism de-a lungul timpurilor.

Vreți să vă spun acum finalul legendei?

Mihail nu îndrăzni să-l blesteme pe Satan, dar îi zise: Dumnezeu să-ți poruncească.

Satan se opri atunci și zise: Ce poruncă ai vrea să-mi dea? Mihail, care ridicase trupul mare al profetului, apucându-l de piept, pe sub brațe nu mai putea să-l salte de la pământ, căci era prea greu pentru forța unui înger.

Să-ți poruncească, zise Mihail, să mă ajuți să ridic trupul acesta, apucându-l de picioare, ca să-l urc la ceruri. Satan se supuse poruncii îngerului pentru că îngerul nu-l blestemase.

LXXXVI

11 august

Frater al meu și prieten,

Am discutat deja în scris problema noii dogme (aceea a imaculatei), fără ca răspunsurile mele să fie taxate de domnia voastră de canonice. E adevărat că nu aveți sub ochi tenul meu rozaliu, mânuțele rotofeie și respectabila mea burtă! să trecem deci peste canonic, dar să nu ajungem cumva la papisme! pentru că, vă previn, că mi-ar plăcea mai mult să fiu canonic toată viața decât papa, așa cum ați avut glumeața idee să mă invitați.

Acestea fiind zise, să vă răspund la întrebări. Concepția lui Iisus Hristos este definită prin simbol: a fost conceput de Duhul Sfânt și

născut de Fecioara Maria. Este deci o realitate simbolică și dogmatică. Ați vrea să știți dacă nu cumva este și una istorică și științifică? Cu siguranță, nu, după regulile simple pe care le-am stabilit în cărțile mele.

Tot ceea ce ține de credință scapă științei.

Tot ceea ce ține de știință, scapă credinței.

Nu există nici un document istoric asupra existenței lui Iisus. Tradițiile evreiești în acest subiect sunt obscure, contradictorii și suspecte de ură. Tipul tradițional al figurii sale începe cu pictura bizantină, în frescele din catacombe. Este tuns, ras și îmbrăcat ca un roman. Figura fecioarei se confundă cu imaginea simbolică a Bisericii, dar aici trebuie să ne amintim înaltul cuvânt al Evangheliei: *Caro non prodest quidquam, verba quae locutus sum vobis spiritus et vita sunt.*

Ceea ce trebuie evitat cel mai mult în religie, este materialismul. Iisus Hristos însuși a răspuns când a fost întrebat ce este: un principiu care vorbește. *Principium qui et loquor vobis.* Ce înseamnă mamă și frații mei, spune el în altă parte, ci sunt cei ce ascultă mai cu smerenie de tatăl meu care-mi este mamă și frați și surori. Voia el să-și renege familia? Nu, dar autorul Evangheliei vrea să ne facă să înțelegem că și familia lui Iisus este simbolică asemenea lui.

LXXXVII

11 august

Frate al meu și prieten,

Dumnezeu este în tot ceea ce este. Această propoziție este universală și absolută. Nu admite excepții. Cei care-l privesc pe diavol ca pe o ființă reală trebuie să creadă că Dumnezeu este în diavol și, în consecință, că diavolul este una din formele lui Dumnezeu.

Ei sunt obligați să admită că Dumnezeu este crud, urât și poartă coarne când se află în diavol. Un Dumnezeu care-l tolerau pe diavol este girantul lui responsabil.

Știu ce mi se poate răspunde: Dumnezeu era în Caligula și Dumnezeu nu era nebun. Fără îndoială, Dumnezeu nu se află în nebunie, pentru că nebunia este negarea rațiunii. Astfel, Dumnezeu nu

se poate afla în diavol pentru că diavolul este tipul lipsei absolute de rațiune.

Deci, diavolul există ca o concepție negativă a spiritului, dar cu siguranță nu ca o creatură a lui Dumnezeu. Să-l lăsăm deci cu treburile lui pe acest înalt funcționar al teatrului de bălci și să se mulțumească să-l pălească pe Polichinelle, spre marea bucurie a dădacelor și a unei foarte prețuite cete de copii de pe Champs-Élysée. Când diavolul va îmbătrâni, va deveni... marionetă!

Cantemus Domino, gloriose enim magnificatus est! equum et ascensorem projecit in mare. Odată aruncat în Marea Moartă negrul călăreț al himerelor umane, cavalerul sperietorilor, întregul catolicism își reprimește toată strălucirea, răscumpărarea devine posibilă, comuniunea universală nu mai este un vis. Spăimosul țap ispășitor a luat cu el toate atrocitățile, tot întunericul evului mediu, acum suntem mândri că suntem creștini, fericiți că suntem creștini.

Acum se poate manifesta spiritul adevărului care trebuie să apropie inimile copiilor de cea a Tatălui. Sfânta Kaḥală risipește umbrele Talmudului, evreii ies din ultima lor captivitate, se construiește templul unic, templul spiritual pe care Ezechiel și Sfântul Ioan l-au profetizat. Să ne oprim aici. Am încheiat cu quinarul cel rău. Nu-mi mai rămâne decât să vă povestesc minunile literei he.

LXXXVIII

14 august

Frate al meu și prieten,

Atenție! să nu ne jucăm cu teribila armă care este condeiul! Tot răul care poate fi rostit pe gură poate fi scris și trebuie să adaug că prin condei vorbele rămân. Idcile sunt ca leii adormiți. Să nu-i stărnim să-și părăsească adăpostul, ar putea să ne devoreze.

Se va vorbi de stupiditatea noastră actuală, spune contele Joseph de Maistre, cum vorbim noi acum de ignoranța evului mediu. Într-adevăr, presupunți că se va povesti într-o zi copiilor noștri că noi am crezut într-un tot alcătuit din nimic, într-un spirit fără substanță și inform, umplând de o veșnicie vidul care nu era încă un spațiu, într-o ființă tenebroasă și singuratică, bucurându-se de sine-însuși în neant,

fără să știm de ce se bucură, pentru că el era absolutul negativ! Dar iată că după o veșnicie... înțelegeți bine, o eternitate tăiată la un capăt! crează niște pitici în fața cărora se așează în poziție de sfinx. Văzând că nu e înțeles (trebuia să se aștepte), se schimbă în unul din acci mirmidoni și se ostenește să coboare singur că să le spună absolut contrariul de ceea ce el îi pusese pe preoți să le spună. Preoții îl spânzură pe mirmidon, adică pe zeul deghizat, care pleacă de la ei ca să se răzbune împotriva acestei mizerabile rase să se răzbune de ce? și s-o destineze unui supliciu etern, la o nesfârșită sfârșială care va dura și ea o altă eternitate, tăiată la un capăt. De aceea se numește Mântuitorul genului uman și nu va scuti de supliciu decât pe acei câțiva lași, destul de temători ca să ajungă la fel de stupizi și de barbari ca zeul însuși, prin renunțarea la rațiune, la toate luminile și la toate aplecările firii.

Se va spune copiilor noștri că un asemenea zeu avea preoți bine întreținuți pentru a predica o asemenea doctrină; și că, la o epocă în care nimeni nu mai credea în asemenea monstruozități erau tratați de nesupuși și condamnați de tribunale cei prea îndrăzneți care avuseseră curajul să spună ceea ce toată lumea știa. Într-adevăr! vor spune, erau nebuni? Lumea era un spital de smintiți? Nu, că exagerați, râdeți de fapt de noi, nu se poate!

Gândiți-vă la toate acestea, fratele și prietenul meu. Iată ce vi se întâmplă dacă tachinați leul care doarme.

LXXXIX

14 august.

Frater al meu și prieten,

Litera he

hieratică

veche

sicilic

este a doua și a patra din Shema; a cincea din alfabet reunind astfel caracterele lui 2, 4, 5; corespund, în consecință, lui 6, 9, 11, numere care aditionate dau 26, numărul întreg din Schema care prin adunarea celor două cifre dă opt, numărul echilibrului perfect și al vieții.

Astfel he reprezintă; Chocmah 2, Gedulah 4, Geburah 5, Jesod 9 — apoi forța 11, alianța lui Chocmah cu Tiphereth 26, apoi dreptatea 8. Studiați toate aceste trepte pentru a înțelege armoniile verbului care se manifestă prin Binah pentru a-l rezuma în Tiphereth prin alianța lui Gedulah și Geburah și acum vedeți unde poate să ducă și la ce ne poate folosi Gematria. He se numește *domus*, casa sau templul, pentru că el reprezintă două coloane din care una este neterminată, susținând o grindă de deasupra ușii; este reprezentat și hieroglific printr-un index demonstrativ și prin acest cuvânt *ecce*, pentru

că el este epifania literelor, având asemănări cu Beth care completează figura porții dacă e unit cu he. Cu daleth care este un he incomplet sau numai masculin, să studiem în această literă toate misterele cuvântului și toate arcanele revelației, ale Bisericii, ale femeii, ale templului simbolic, pentru că toți acești termeni sunt analogi. ..

Veți ști atunci mai mult decât Prea Sfântul nostru Papă Pius al IX-lea ce este mama lui Dumnezeu, această imaculată concepție.

XC

16 august

Frate al meu și prieten,

Ce-ar spune hotențoții dacă li s-ar da de înțeles că noi adorăm viscerele pline de sânge ale unui bărbat și ale unei femei, acum transfigurate și glorioase și nemaiavând, în consecință, nici sânge nici viscere? Că noi sărbătorim aceste viscere (Inimile sacre), facem slujbe acestor viscere, etc. și toate acestea întemeiate numai pe credința unui schimnic isteric care a văzut în vis un om scormonindu-se în piept și scoțând de acolo inima lui însângerată? Ce ar crede ei dacă ar afla că bigoții noștri mănâncă în fiecare zi un om complicat cu un zeu și

deghizat în pâine? Unde sunt poveștile Indiei, unde sunt istorisirile din *O mie și una de nopți* ca să găsim în ele o ușurare a minții noastre năuce de asemenea dogme? Gândiți-vă la această carne umană deghizată, dar atât de palpitantă la oamenii de credință antropofagă, că uneori ea sângeră și roind, ceea ce nu-i împiedică pe acești furioși sau idioți s-o mănânce adorând-o! Gândiți-vă că speciimenele o dată alterate (mă folosesc de cuvinte consacrate), Dumnezeu nu se mai află în ele. Ce rămâne deci? Pâinea? Credincioșii vă asigură că nu mai este. Ce, deci? ceva dintr-un om viu? Dar dacă ar trăi, Dumnezeu ar fi în el. — Cadavru deci, făcând parte din ceva care nu are nume în nici o limbă, zice Boussuet! Și există oameni serioși care nu cred în infailibilitatea papei și care se așează în genunchi, cu un profund respect pentru ca să li se pună pe limbă toate acestea. Să nu vă înșelați, frate și prieten, credințele sunt absolute, trebuie să accepti credința întreagă și așa cum este, altfel totul se va duce de răpă. Mi-ați aruncat un fel de sfidare, v-ați amuzat să-mi transcrieți întrebări puerile, apoi m-ați îndemnat să lovesc, să lovesc prin condei. Credeți că am lovit destul și cât trebuie de tare?

Vom intra, veți vedea în explicația senarului, numărul antagonismului și al luptei, numărul negației radicale și al libertății absolute, numărul care ne dă teribilul 666.

XCI

16 august

Frate al meu și prieten,

Să vă vorbesc despre victimele umane îngrămădite de vii în mănăstiri și sacrificate lent Molochului prostici și halucinații? Această preoțime, sclavă episcopilor și primind orbește viața și moartea? Această simonie universală, această rutină insolentă care face din cult chiar o sfidare aruncată credinței? Să vă vorbesc despre teologia care se predă în seminare? Despre exercițiile Sfântului Ignățiu, savanta teorie a abrutizării fanatice? Să vă arăt, pe de altă parte, preotul râzând el însuși de ceea ce predică, lăbărțându-și ipocrizia prost ascunsă ca o sutană descheiată?

19 august

Frate al meu și prieten,

Când ai știința și curajul unui demon, e frumos să ai credința unui înger. Atunci a crede înseamnă a voi și a voi înseamnă a crea? Atunci cuvântul rugăciunii: Amin! devine țipătul triumfător a tot-puterii. *Creavit homo Deum ad imaginem et similitudinem suam.*

Dacă Dumnezeu n-ar fi existat el trebuia inventat, spunea Voltaire. Dar Dumnezeu nu există pentru rațiunea umană care are totuși o imensă nevoie de el. Credința *trebuie* deci să-l *invenueze*, adică să-l găsească.

19 august

Frate al meu și prieten,

Înțelegeți acum că dogma catolică nu poate fi adevărată decât dacă e degajată de monstruoasele absurdități și de idolatriile putrefacte care alcătuiesc credința omului de rând? Înțelegeți că orice simbolism este spirit și viață, carnea fiind aici nefolositoare? Vedeți acum tot neantul subtilităților teologice și al naivității credulului care materializează legendele? Nu simțiți că numai credința are dreptul de a vorbi în liniștea istoriei și că eu cred în existența reală și divină a lui Iisus Hristos, am dreptul să cred pentru că știința nu-mi va proba niciodată realitatea? Vedeți despărțindu-se vreodată cele două coloane ale templului care susțin întregul edificiu, știința de o parte, de care credința nu s-ar putea atinge nepedepsită și, pe de altă parte, credința, inaccesibilă științei. Nu e logic să spui *eu cred* că doi ori doi fac patru și numai un nebun ar putea spune *eu știu* că există Dumnezeu; pentru a vorbi cum se cuvine, trebuie să spunem; *cred* că există Dumnezeu, cum *știu* că 2 X 2 fac 4.

Această confuzie între credință și știință a fost cauza întregului rău făcut religiei sau politicii în mijlocul cărora ne zbatem. Să separăm

din nou pe Calpe și Abyla. Este o muncă de Hercule, dar lumea ar fi salvată.

Am vorbit despre această soluție în cărțile mele, dar, vai! când va fi înțeleasă?

Ah! Cât de complicată este nașterea unei idei! Iată, în curând vor fi nouăsprezece secole de când nu se înțelege nimic din textele cele mai clare și mai simple ale Evangheliei! Dumnezeuule, ai milă de oameni! *Veni creator spiritus.*

XCVI

29 august

Frate al meu și prieten,

Sunt fericit să știu că v-a fost utilă și agreabilă cartea mea, care mi se pare mai puțin imperfectă decât celelalte opere ale mele, mai ales din punct de vedere literar. Nu știu dacă amorul propriu îmi crează iluzia, dar cred că am întrebuintat limbajul oamenilor onorabili, cum li se spunea în vremea lui Ludovic al XVI-lea.

În privința marilor revelații ale divinității, nu credeți că ele pot fi zărite de profani. *Aures habent et non audient; nares habent et non odorabunt.*

Am cules deja prețioase sufragii printre care îl socotesc și pe al domnici voastre; sunt singurele pe care le-am visat, cel care vinele de la sufletele de elită. În privința popularității, n-o s-o disput acum cu Rigolboche și cântecul din trișcă.

Voi începe explicația lui *vau*, pentru că voi reveni asupra lui *he* când vom ajunge la cercetarea specială a *Schemei*.

Recitiți mica odă care se află la pagina 332 din *Fables et Symboles*, și vă va servi ca o excelentă introducere în studiul celei de a șasea litere, al cărei simbol în tarot este libertatea și iubirea.

Libertatea și iubirea necesită trudă și luptă și așa se manifestă la noi marea lege a creației.

Senarul este Bereschit din care păgânii au făcut Berechyntie sau natura mamă a zeilor; Bereschit vrea să însemne geneza, marele izvor, capul tuturor lucrurilor. Dacă ar fi să-i dăm un nume el ar trebui să fie

feminin și atunci ciudatul Bara care vine în urmă, nu va mai avea nimic bizar și-l vom putea traduce: Geneza eternă i-a creat pe zei.

XCVII

2 septembrie

Frate al meu și prieten,

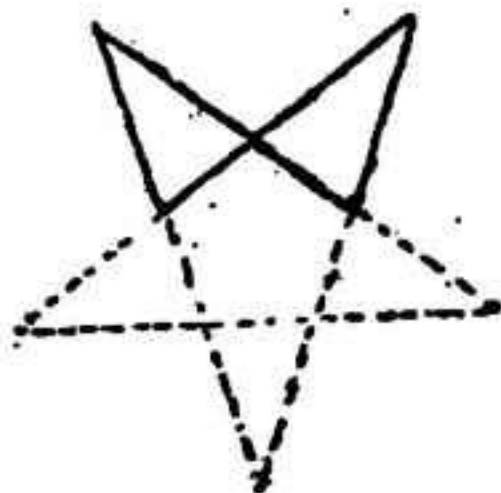
Citiți paginile 119 și 120 din *Fables et Symboles*: fabula XII din cartea a III-a; apoi căutați la pagina 370 explicația simbolului, veți descoperi una din acele uimitoare profeții pe care publicul le crede întotdeauna făcute după ce s-au întâmplat. Bietul Garibaldi!

Prietene, nu există oameni mari: nu există decât gânduri mari și un mare Dumnezeu!

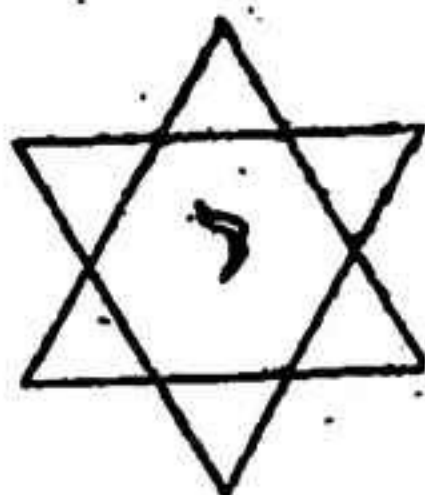
Îmi spuneți că nu-mi precizez destul ideea despre puterea temporală a papei, și uitați că v-am scris în privința acestui subiect câteva scrisori care nu lasă de dorit.

Continui explicația senarului. Ternarul exprimând o concepție absolută și completă, două ternaruri dau ideea a două absoluturi. Sub acest raport senarul nu este decât un binar exaltat și ridicat la puterea supremă.

Cu acest titlu, el poate figura revolta lui Satan sau deificarea spontană a spiritului creat. Concepție absurdă, dar sublimă pe suprema treaptă. Absurdă, pentru că două infinituri sunt imposibile: sublimă pentru că acest imposibil este într-un fel realizabil în extensia indefinită a libertății. Senarul astfel conceput și figurat prin două triunghiuri și cele două coarne ale pentagramei diabolice.

Totuși, pentru ca el să fie complet în sensul infernal, cele două unghiuri nu au voie să se atingă, pentru că atunci, obligatoriu se produce armonia și șase devine cinci, atât este de adevărat că anarhia nu poate constitui nimic, nici măcar o figură regulată în geometrie. Regularizarea senarului se face prin unirea concentrică a celor două triunghiuri. Atunci cele șase unghiuri rămân libere, dar în armonie perfectă unele cu altele, sub influența centrului care este Dumnezeu.

Ceea ce explică pccetea magică a lui Solomon.

XCVIII

9 septembrie

Frate al meu și prieten,

Mulțumesc că sunteți asemenea lui Dumnezeu, prezent când este chemat. Dar iată-mă mai liniștit, acum pot să mă ocup de boala mea în toată voia.

Așa cum vă spuneam în ultima scrisoare¹, cartea lui Bertet² dezvăluie ciudate intuiții, dar el păcătuiește din pornire, din lipsa unei baze. „Toate cultele, spune el, vin din comunicările fluidice ale spiritelor” și n-a înțeles aceste mari și simple cuvinte: În principiu era Logosul, rațiunea absolută, verbul, și verbul era în Dumnezeu și verbul

¹ Avertizăm pe cititorii noștri că din corespondență lipsesc scrisorile personale către baronul Spédalieri.

² A. Bertet, *Apocalypse du bienheureux Jean dé Noile*. Paris, 1861, in-8. Ediția Chombèry, 1870, este aceeași în afară de o prefață adăugată.

era Dumnezeu. Totul se face prin el și nimic din ceea ce se face fără el nu există. Dumnezeu este spiritul și nu poate fi adorat cu adevărat decât în spirit și în adevăr. În loc de aceasta domnul Bertet ne spune binevoitor: Dumnezeu este fluid și nu poate fi adorat decât în fluid. Dacă i-ai crede pe acești oameni, universul ar fi o bășică umflată care ar trebui împunsă cu un ac pentru ca Dumnezeu să poată respira!

Astfel, inteligența eternă a Ființei — Adevărul — Realitatea — Rațiunea — Dreptatea — nu sunt pentru ei decât un pretext al fluidului. Omul, în loc să caute deasupra tuturor norilor și a tuturor vârtejurilor materiei subtile calmul și severitatea gândirii, trebuie să consulte beția și giumbușlucurile pe care ea le inventează făcând să danseze visurile! Dar așa s-a făcut până acum. Acestea sunt greșelile lumii vechi. Este inutil să invoci spiritul viitorului pentru a obține asemenea oracole.

Îl putem deci așeza pe domnul Bertet alături de domnul Vaillant, a cărui carte, *Clefmagique*, o aveți. Domnul Vaillant a fabricat o cheie falsă. Domnul Bertet a furat-o pe cea adevărată și o folosește pentru a strica broasca în loc s-o deschidă. Dar acesta din urmă a descoperit o mulțime de lucruri pe care le explic oral discipolilor mei, dar care nu se află în cărțile mele.

XCIX

11 septembrie

Frate al meu și prieten,

Dacă Dumnezeu vrea ca eu să scriu viitoarea mea carte „*La Science des Esprits*”¹, veți găsi în ea soluția tuturor îndoielilor domniei voastre. Veți înțelege că lumina astrală, fiind mediatorul comun, poate stabili un lanț simpatetic între vise. Cum a putut Bertet să invoce luminile mele care i-au inspirat atâta aversiune, dat fiind că nu era în comuniune de sentimente cu mine. Fenomenele de medium sunt provocate de acțiunea, mai mult sau mai puțin echilibrată, a lanțului luminos. Totul va fi demonstrat.

Acțiunea pentagramei este o acțiune magnetică, echilibrantă care anulează, prin expresia sacramentală a unei voințe directe,

¹ Eliphas Lévi, *La Science des Esprits*. Paris, 1865, in-8.

efluviile indirecte și fatale ale luminii magnetice. Amintiți-vă mereu aceste cuvinte ale Evangheliei în parabola bogatului cel rău: „marele haos s-a întărit, și cei de sus nu pot coborî spre cei de jos”. Observați cu câtă grijă natura, pentru a opera circulația vieții, închide porțile în urma a tot ceea ce avansează.

Am ajuns pe pragul științei. Templul încă neexplorat este imens și numai după ce l-am parcurs, vom putea cu adevărat să-l adorăm pe Dumnezeu în sacuarul profundeii păci. Dumnezeu vrea ca în acest moment cheia să fie în mâna unui biet om necunoscut și suferind. Credeți-mă că va avea grijă de acesta din pricina cheii. I-a dovedit deja cât de mult îl iubește oferindu-i prieteni ca domnia voastră.

C

14 septembrie

Frăte al meu și prieten,

Nu vă impuneți penitențe care să-i mână pe prieteni: Aș simți o mare lipsă dacă ați răi conversațiile noastre atât de cordiale și plăcute. Cereți de la mine cele o mic de lucruri pe care le predau oral discipolilor mei și poate că nu aveți prea mare temei s-o faceți pentru că în cele o sută de scrisori pe care vi le-am scris sunt poate cinci, șase idei în fiecare, adică mii de idei și mii de lucruri inedite.

Verba quaelocutus sum vobis spiritus et vita sunt.

Spiritus est qui vivificat. Caro non prodest quidquam

Quod nascitur de carne caro est, quod autem nascitur de spiritu, spiritus est.

Înapoi deci, toți cei care vor să găsească în Evanghelie realitățile cărnii și sângelui! Oprobiu și deriziune pentru toți acei preoți stupizi care întreabă ca Sanchez: *utrum in copulatione cum spiritu sancto virgo Maria semen emisit?* De ce nu întreabă și: *utrum angeli veneratione reliquiarum, infantis Jesu servaverint excrementa?*

O prostie? O prostie umană! Marele dușman al domniei lui Iisus Hristos este prostia. Sfântul Ioan o spune magnific în Apocalipsa sa.

SCRISORILE LUI ELIPHAS LEVI CĂTRE BARONUL SPEDALIERI

PARTEA II

I

15 septembrie 1862.

Frate al meu și prieten,

Să revenim la Senar. El se afla în întregime cu toate misterele lui în cuvântul כוּאֵשִׁיךָ.

Cele șase zile ale creației explică acest cuvânt literă cu literă; cele șase capitole dintâi ale genezei completează această explicație; cele șase zile ale săptămânii, cele șase planete secundare, cei șase îngeri care-l conduc pe Mihail se raportează de asemenea la cele șase litere.

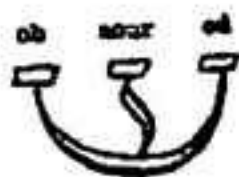
Beth reprezintă hieroglific cerul și pământul , el figurează, de asemenea, unitatea manifestată prin număr și acțiunea simultană a Elohimilor. El reprezintă Ființa manifestată în întindere și stabilitate și viața manifestată prin mișcare ; reprezintă spiritul lui Dumnezeu umblând pe ape și fecundarea materiei prin spirit.

Resch al cărui număr este douăzeci, completează prin Malchuth binarul lui Chocmah.

Este perpetuarea vieții care se reînnoiește mereu la chemarea verbului divin, cum ne arată a douăzecea hieroglifică a tarotului.

Aleph indică balanța echilibrului universal, împărțirea în zi și noapte, domnia soarelui și a lunii, viitoarea luptă între Cain și Abel; se raportează la Rafael, îngerul lui Mercur, figurat în tarot prin Măscărici.

Vine apoi focul mediator care este od, ob și aur, coarnele lui Moise și furca lui Satan; jod-ul, care este aici reprezentantul lui Malchuth, din cauza numărului 10 și al cărui mister poate fi văzut în al zecelea simbol al tarotului, apoi

Thau 7 care este opera încheiată purtând semnătura lui Dumnezeu, semnătură care trebuie scrisă pe fruntea omului.

Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram. Cui spune Dumnezeu *faciamus*? chiar omului pe care-l va crea, dar pe care nu-l va putea desăvârși fără ajutorul omului!

II

22 septembrie

Frate al meu și prieten,

Să continuăm să vorbim despre misterele din Bereschit; prima zi a Creației. — Lumina; splendida și strălucitoarea unitate.

A doua zi — Firmamentul sau separarea necesară între spirit și formă, între solid și fluid, între cer și pământ; constituirea balanței binarului.

A treia zi — Germinația pământului sub influența cerului; generația începe cu revelația ternarului.

A patra zi. — Soarele și luna prezidează ziua și noaptea; împărțirea în anotimpuri prin quaternar; cvadratura primitivă a cerului.

A cincea zi — Viața se manifestă în sânul elementelor; constituirea regatului omului în quinar.

A șasea zi — Pământul și focul răspund aerului și apei și crează animalele lor vii; triumghiul care este mirajul mirajului lui Iehovah, se formează în sufletul omului și Dumnezeu zice: *faciamus hominem* pentru că omul trebuie să participe la propria lui creație.

În ziua a șaptea, Dumnezeu s-a odihnit, adică septenarul fiind numărul perfect, nu i-a mai rămas nimic de făcut după aceea.

III

25 septembrie

Frate al meu și prieten,

Primul capitol al Genezei — Unitatea lui Dumnezeu se manifestă și se rezumă în unitatea omului.

Al doilea capitol — Dumnezeu îl completează pe om prin femeie și inteligența prin lege.

Al treilea capitol — Șarpele intervine, al treilea, între bărbat și femeie, inocenți amândoi. Dumnezeu intervine, al treilea, între bărbat și femeie, amândoi culpabili.

Al patrulea capitol. — Adam și Eva îi nasc pe Cain și Abel și din doi devin patru.

Al cincilea capitol. — Umanitatea se rezumă la persoana lui Seth, moștenitorul lui Adam și al Evei în locul lui Cain și Abel. Unul devine sinteza lui patru și este quinarul în toată puterea lui.

Al șaselea capitol. — Crearea omului politic și religios; începutul antagonismului între fiii lui Dumnezeu și copiii omului.

Credeți că toate acestea se găsesc astfel dispuse din întâmplare? Credeți că ați putea înțelege un singur cuvânt din Biblie dacă n-ați avea cheia numerelor sacre? Și ce se va întâmpla când vom deschide cu această cheie adâncimile lui Ezechiel, pe cele din cartea misterioasă și alegorică a lui Tobie și mai ales ale sublimului Apocalips, stavila geniului lui Bossuet și al sagacității lui Newton!

Sunt oameni care cred necesară o nouă revelație. Să aștepte mai întâi s-o înțeleagă și s-o cunoască pe cea dintâi; și vom vedea după aceea dacă mai e de dorit și o a doua!

Să sperăm că după șase mii de ani de ignoranță și de prostie, umanitatea se va odihni și că Dumnezeu va fi a doua oară acel *ia i aur!*
Fiat lux!

Veni creator spiritus... tu septiformis munere... tu rite promissum patris, sermone ditans guttura!

IV

25 septembrie

Frate al meu și prieten,

Am citit de curând în *Opinion national* un fragment dintr-o broșură a domnului Renan în care acesta declară că, în calitatea lui de savant, el nu crede în divinitatea lui Iisus Hristos. Naivul de el! Ce poți să crezi în calitate de savant? Este știința competentă în materie de credință? Ceea ce știi nu crezi, ceea ce crezi nu știi. Domnul Renan

pretinde că știe că Iisus Hristos nu este divin? Este ca și cum un creștin ar crede că pătratul ipotenuzei unui triunghi dreptunghic nu este egal etc; și de aici lungi polemici în susnumitul ziar în privința unui Dumnezeu filosofic, ipotetic și, în consecință, areligios, adică în afara oricărei religii.

Cum vi se pare această concepție a unui Dumnezeu fără religie și a unei religii fără Dumnezeu?

Aici au ajuns oamenii. Este adevărat că într-o anumită carte foarte puțin cunoscută, carte scrisă de un fel de nebun și intitulată *Clefs des grands Mystères*, domeniile respective ale Științei și Credinței sunt clar determinate, în așa fel încât să dispară toate aceste echivocuri pentru care ne sfâșiem de vreo trei sute de ani și mai bine. Dar ce om serios ar îndrăzni să mărturisească deschis că a citit asemenea lucruri?

Dacă credința nu are dreptul să negce ceea ce afirmă știința, știința nu poate discuta cu vreun temei ceea ce afirmă credința. Dar ar trebui pentru aceasta ca Știința și Credința să nu împietreze niciodată una asupra celeilalte. Soluția religioasă aici se află și, din nefericire, poate că oamenii o vor mai căuta încă mult timp fără s-o găsească.

V

28 septembrie

Frate al meu și prieten,

Geneza spune la modul pozitiv că Dumnezeu a creat luna pentru a veghea asupra nopții și este inutil pentru înțelegerea cărții sacre să încerci dacă nu s-ar putea discuta în numele Științei aserțiunile ei. Din faptul că avem nopți fără lună, nu urmează că luna nu este pentru noi astrul nopții, cum se zice, în mod obișnuit și cum nu există decât două sezoane formate dintr-o zi și o noapte în apropierea zonei polare nu urmează să deducem că pentru restul lumii nu ar exista cele patru anotimpuri; excepțiile confirmă regula.

Comparați cele șase zile ale creației cu *Numecteronul* lui Apollonius din Thyana și cu acela al evreilor, veți vedea că aceste diverse calcule kabalistice sunt din aceeași familie și că Moise, dezvoltând legile creatoare ale septenarului nu spune o poveste, ci

revelază un arcan etern. Cele șase zile ale lui Moise sunt Geneza inteligenței cu care se descurcă Chaos-ul urmând progresia numerelor.

Primele șapte capitole din Geneză continuă misterele cele mai înalte inițieri. Profeția lui Ezechiel, cartea lui Tobie și Apocalipsa lui Ioan sunt cărțile kabaliștilor, atât de perfecte, atât de complete că toate celelalte s-ar putea pierde, iar știința să se conserve întreagă numai prin acestea. E adevărat că pentru a înțelege trebuie să fi înțeles Sepher Jesirah și Zoharul, carte a cărei cheie este ascunsă în hieroglificele lui Henoah.

Vreți să vă vorbesc de succesul cărții mele *Fables et Symboles*. Aflați cu plăcere că nu mi-a atras nici persecuții, nici injurii, nici n-am fost denunțat (după câte știu) procurorului imperial; și că nimeni n-a încercat să mă bată sau să mă asasineze. E un succes pentru un autor care are un alt fel de dreptate decât ceilalți și spune adevărul fără menajamente, în orice împrejurare.

VI

28 septembrie

Frate al meu și prieten,

Vau reprezintă pe Dumnezeu în natură; ideea în verb; Binah în Chocmah; adevărul în religie; spiritul în litere; activul în pasiv, bărbatul în femeie. Trăsura de unire între cer și pământ. Sfântul Mihail amenințându-l pe diavol. Oedip în dispută cu Sfinxul. Mithra înjunghiind taurul terestru. Reprezintă, prin abreviație heroglifică, sabia lui Mihail și pumnalul lui Mithra, capul magic al Zoharului cu mirajul său, cele șase aripi ale îngerilor lui Jekeschiel, cele șase zile ale creației, șase vârste ale bisericii; șase este numărul omului, numărul luptei, al muncii, al libertății și al dragostei.

Prin acest număr deci se explică enigma Sfinxului.

Șase este Thiphereth, frumusețea sau idealul absolut.

Este femeia învăluită în soare, cu luna la picioare, strigând în durerile facerii, este mirajul lui Dumnezeu în om și al omului în Dumnezeu. Este atracția mutuală a cerului și a pământului. Este grația și este iubirea sub imperiul septenarului, dar fără septenar; senarul este revolta și anticreștinismul.

666, antagonismul omului în trei lumi; ce facem pentru a corecta acest număr blestemat? Simplificând termenii și adunând de trei ori șase care va da 18, simbolismul icrarhic, continuați să operați în aceeași manieră adunând pe unul cu opt care va da nouă, numărul prudenței și al inițierii.

Încheiem aici cercetarea noastră cu privire la senar.

VII

1 octombrie

Frate al meu și prieten,

Et exspecto resurrectionem mortuorum.

Aceste cuvinte se află în simbolul din Niceea. Să nu schimbăm dogmele, nu avem nici dreptul, nici puterea; să ne ferim numai de drojdia fariseilor care dau pâinea cea rea a unei învățături vulgare. Și cum să crezi tot ceea ce te învață Biserica, fără să cazi în greșeala fariseilor? Să înțelegi într-un sens spiritual tot ceea ce materializează eroarea mulțimii, eroare care trebuie totuși respectată la cei slabi, căci ea constituie adesea credința lor și dacă le este luată nu le mai rămâne nimic.

Sunt mulți oameni care cred cu tărie că un înger (ființa spirituală) ținând în gură (o gură pe care nu o are) o trompetă materială, va zări în valea lui Iosaphat pe toți defuncții pământului (din care nici unul nu doarme), pentru că viața universală n-a încetat să-i însuflețească, și-i va face să renască în trupurile lor (ceea ce este adevărat în unitatea substanței) pe care le aveau în momentul în care au fost băgați în mormânt. Să-i lăsăm să creadă!

Încearcă să spiritualizezi toate acestea pentru oameni, fără spirit! Imediat ce veți pronunța în fața unor oameni inteligenți cuvintele simbol sau alegorie e ca și cum ați vorbi despre himere și minciuni și toată religia lor se reduce la nimic. Dacă, nu-și imaginează comuniind, că au mușcat din carnea umană a lui Hristos gata să sângereze dacă o ating cu dinții, li se pare ridicolă pioasa absorbție a unei bucățele de pâine.

Să nu-i scandalizăm deci niciodată pe cei mici și pentru asta să lăsăm tot ocultismul filosofiei bunului simț care este și va fi vai! multă

vreme filosofia ocultă. Dacă am revelat-o în cărțile mele, am făcut-o convins că bieții credincioși nu o vor citi și dacă o vor citi se vor salva, ca domnul Gougenot des Mousseaux, tratându-le drept abominabile și declarând că eu sunt în schimb direct cu messir Satana.

A fi binecuvântat și blestemat este soarta tuturor profeților adevărului. Iartă-i pe ei că nu știu ce fac.

VIII

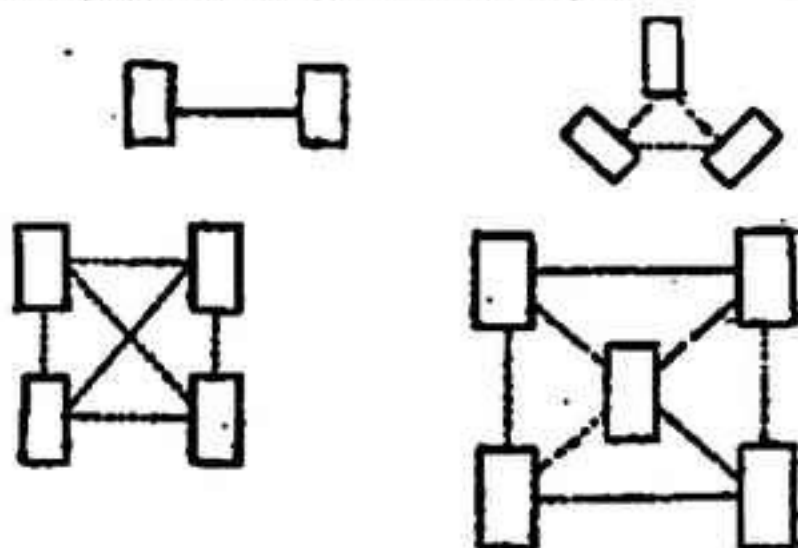
4 octombrie

Frate al meu și prieten,

Să ne reculegem înainte de a intra în templul septenarului. Am încheiat opera celor șase zile, primul și cel mai important studiu al științei numerelor. Acum, într-adevăr, avem toate elementele necesare creației kabalistice și putem ghici forța numerelor care ne mai rămân de studiat.

Să-l unim pe 3 cu 4 și obținem 7; să-l multiplicăm pe 3 prin 4 și obținem 12; 4 prin 2, obținem 8; 3 ori 3 fac 9 etc. etc. Acum știm ce este 2, 3, 4, 5... și reunind ideile pe care le avem despre aceste numere, asociindu-le cum o facem pentru cifre, vom ști dinainte ce ne mai rămâne de studiat.

Inițiat deja prin cărțile mele în simbolismul figurilor tarotului, puteți să prevedeați deja ce vă voi spune despre celelalte litere; puteți să le întrebați, combinându-le câte două, câte trei, câte patru, câte cinci pe care întâi le veți silabisii după aceea le veți citi.

O literă este o idee cu trei trepte de înțelegere.

Două litere sunt două idei asociate, în așa fel încât una acționează asupra celeilalte fecundând-o.

Trei litere sunt o generație de idei.

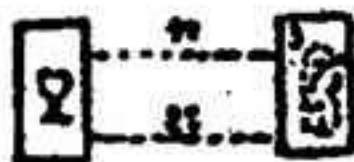
Patru litere sunt un edificiu de idei, un tron de adevăruri.

Cinci litere sunt o sinteză și o autocrație de idei.

Șase litere sunt o balanță și un fel de antagonism între ideile absolute figurate de temari. De exemplu:

Trag la întâmplare două cărți din tarot și scot Împărăteasa și asul de cupă: generația și iubirea, Venus și Cupidon, Isis și Horus, Berecynthia și cornul lunii, Maria și sfântul caliciu — natura și spațiul.

Le plasez în echilibru.

Și încep prin a spune: Generația iubirii este analoaga lui 2, iubirea generației. — Natura își exercită acțiunea ei asupra iubirii. Iubirea își exercită acțiunea sa asupra naturii. Remarcați cum citesc alternativ de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga pentru a găsi analogiile echilibrate. Observați, de asemenea că în numele pe care le-am dat cu celor două cărți, am omis pe cele de ordin divin care sunt: providența și spațiul.

Voi spune deci: natura fecundează iubirea, iubirea fecundează natura — Aș putea spune: Providența fecundează spațiul și voi avea un corespondent analog; spațiul fecundează providența, ceea ce ar părea absurd. Dar absurdul fiind imposibil în științele exacte văd că am atins un mare mister și o mare revelație. Meditez profund la această absurditate aparentă și găsesc secretul mariajului lui Porus, zeul abundenței, cu Penia, zeița sărăciei. Îmi aduc aminte că în mitul platonician, Penia este cea care-l surprinde și într-un fel îl violează pe Porus în somn. Înțeleg că vidul atrage plenitudinea și văd spațiul flămând sugând la țâța Providenței care nu-și mai poate reține laptele.

În felul acesta, toate enunțurile oracolului care vă vor părea sau absurde sau golite de sens vă vor conduce la descoperirea celor mai adânci mistere.

Sunt niște simple idei fugare pe care vi le dau acum; pentru că vom reveni asupra foarte importante chestiuni a lecturii oracolelor după ce vom fi trecut în revistă toate literele. Îmi face plăcere să vă dau dinainte cheia pentru a vă familiariza puțin cu aceste instrumente a-tot-puternice care vă vor deschide pentru totdeauna templul profundeii păci.

IX

8 octombrie

Frate al meu și prieten,

Amintiți-vă ce spune Domnul despre resurecția lui Elie în persoana lui Ioan Botezătorul, venit pe pământ *in virtute Eliae*, și veți întrevădea poate misterul resurecției morților. Ultimele popasuri în viață constituie personalități al căror subiect se poate schimba fără ca personalitatea să se schimbe. Înviem astfel unii în alții și asistăm cu toate forțele progreselor noastre pe cei care trăiesc jos, în anvelopa noastră muritoare, adică în învelișul special al unuia dintre popasurile noastre inferioare. Sufletele se atrag unele pe altele compunând o personalitate celestă dintr-un grup de aleși.

În privința judecății din urmă, ea va veni când spiritul de înțelegere va coborî norii cerului jos redându-l pe Hristos pământului, când numai Dumnezeu va fi Dumnezeu, după frumoasa vorbă a profetului: *Et exaltabitur Dominus solus in die illa*. Legea înțelegerii revelând legea dreptății, vii și morții vor fi judecați prin manifestarea unui adevăr incontestabil. Atunci, tirania oamenilor devenind imposibilă, foștii despoți se vor adresa grotei: ascundeți-ne munților; acoperiți și feriți de ochii tuturor turpitudinile noastre.

Se va cunoaște atunci că religia se află toată în milostivire, când Mântuitorul va spune celor drepti: mi-a fost foame și mi-ați dat să mănânc; mi-a fost sete și mi-ați dat să beau și tot restul pe care-l știți pe de rost. Aceasta este judecata din urmă pe care a anunțat-o Domnul, dar discipolii au brodat pe această canava, inventând și amplificând sama. Așa crede sfântul Pavel că vor vedea judecata din urmă contemporanii săi și că aleșii timpului său vor fi transformați fără să moară. Sfântul Petru nu este de aceeași părere.

X

Frate al meu și prieten,

Când Domnul îl inspiră pe Balaam, vorbește profetul, dar și mângâia profetului. Așa se întâmplă cu toți autorii sacri. Interpretările cronate ale omului sunt întotdeauna departe de oracolele Sfântului Duh, pentru ca să se împlinească vorbele: *Qui habet aures audiendi audiat; spiritus est qui vivificat, caro non prodest quidquam. Quod natum est de carne caro est, quod autem natum est de spiritu spiritus est. Thesaurum portamus in vasis fictilibus.* Iată de ce există în cărțile sfinte aprecieri imperfecte și chiar greșeli omenești pe care le corectează și le șterge spiritul divin pentru inteligență și inima clarvăzătorilor. Vulgarul adoră totul: cum o adoră pe *stercora Mariae virginis*, carc, cu toate că a conceput fără păcat, naște în chinuri. Acum, când va veni judecata de apoi? După anul două mii, fără îndoială; ea va precede domnia mesianică anunțată de profeți și mai ales de apostolul Ioan. Va dura un secol care va urma după trei secole și jumătate de anticreștinism declarat, căci anticreștinismul latent a început chiar în vremea apostolilor; anticreștinismul declarat începe în secolul al XVII-lea și se va sfârși pe la jumătatea secolului XX. Ceilalți cincizeci de ani care vor urma vor fi crepusculari și pregătitori ai noului regat... Mă opresc aici, pentru că nimeni nu poate ridica nepedepsit vălul viitorului; sabia arzând a heruvimului îi orbește pe cei care îndrăznesc să arunce un ochi prea cutezător în adâncurile întunecate ale viitorului... lăsați-mă să scap de această teribilă mână care îi apucă pe profeți de păr și-i ridică deasupra împărățiilor și vârstelor. Nu sunt decât un biet bătrân ignorant și bolnav care nu prea știe ce spune.

XI

13 octombrie

Frate al meu și prieten,

... Am ajuns în duminica științei, la deschiderea celei de a șaptea peceti. În cer s-a făcut tăcere. Dumnezeu se odihnește în cea de a

șaptea zi. În acest număr se rezumă, se fixează și se consumă totul. Iată-l pe învingător în picioare, pe piatra cubică, conducându-i pe cei doi sfincși pe care nu i-a ghicit Oedip. El și-a încheiat opera sa de emancipare, este acum regele Ierusalimului și al Tebei!

XII

Frate al meu și prieten,

Am parcurs cartea lui Snider¹ care vrea să-l reducă pe om la un ingredient. Mi-am adus aminte atunci de faimoasa definiție a lui La Mettrie: „Omul este un tub digestiv găurit la două capete“. Nu cu asemenea elucubrații vom grăbi domnia lui Paraclet pe pământ.

Continuați să vă judecați nedrept, crezându-vă un fir de praf în fața întinderii și adâncimii științei. Nu sunteți decât grăbit și înfierbântat. În cincisprezece luni, îmi spuneți, n-am văzut decât șase litere. E adevărat, dar în aceste șase litere este cuprinsă toată știința din Bereschith, prima și cea mai importantă parte a înaltei Kabale. Aceste șase litere explică toată creația și oferă înțelegerea peceții lui Solomon. Cele șase mari epoci ale creației au scris aceste litere în cer și pe pământ, și îi vor trebui omenirii șase mii de ani întregi pentru a le înțelege. Mărturisiți că n-am pierdut timpul studiindu-le în cincisprezece luni.

Orizonturile științei sunt vaste, dar câmpul pe care-l ocupă este riguros împărțit și razele care duc de la centru spre circumferință sunt atât de regulate și perfecte încât e de ajuns un unghi pentru a afla măsura și locul tuturor lucrurilor. Ori, domnia voastră vă aflați în centrul acestui pământ făgăduit la care vă temeți că nu veți ajunge niciodată. Labirintul este al vostru; țineți bine firul Ariadnei.

Voi primi cu plăcere persoanele pe care mi le veți trimite, chiar pe ilumiinații martiniști, și mă voi strădui să-i conduc pe calea ierarhiei și a dogmatismului ortodox.

Salutați cu multă afecțiune pe scumpa și demna dumneavoastră soție pe care Dumnezeu v-a dăruit-o; spuneți-i că dacă în această

¹ A. Snider. *La création et ses mystères dévoilés* Paris. Dentu, 1858, in-8.

toamnă, nu voi putea petrece alături de voi câteva zile minunate, va fi pentru mine un chinuitor sacrificiu.

XIII

16 octombrie

Frate al meu și prieten,

Sufletul lumilor devine nemuritor prin transformarea totală în inteligență. Lumina astrală devine corpul luminii nimbale (de glorie) și astfel ne vom regăsi locul nostru pe același pământ într-o lume transfigurată. Rădăcina regenerează trunchiul. Trunchiul regenerează ramurile și Dumnezeu socotește frunzele care cad, pentru ca nici una să nu se piardă. Tipurile rămân vii și la locurile lor când mor indivizii. Dar ce importanță are ghipsul când iese din tipar! El poate să se spargă și să se facă pulbere. Tiparul rămâne și se poate turna în el bronz, argint sau aur.

Toate ființele vii sunt conținute în tipare de lumină. Tiparul determină aparențele substanței care-l umple. Astfel, printr-o veritabilă transsubstanțialitate, pâinea devine carne și vinul sânge. Apoi, când tiparul refuză o substanță epuizată (ceea ce se numește a muri), minunea încetează și cadavrul redevine pâine, fructe etc. Ați văzut vreodată un arbore uriaș ieșind dintr-un zid sau dintr-o stâncă ale cărei crăpături abia dacă adăpostesc o mână de pământ? De unde-și trage el hrană oare? Acest arbore este un magnet care-și absoarbe materia subtilă răspândită în văzduh, pentru că tiparul luminos s-a format sub influența soarelui.

„Toate acestea pot să nu fie prea clare pentru domnia voastră, dar sper că în următoarea mea lucrare, *Science des Esprits*, să analizez marea carte kabalistică *De revolutionibus Animarum*¹. Veți găsi în ea acel izvor bogat care să vă potolească marea sete de necunoscut².

¹ Isaac Jorjiah, *Traité des Révolutions des Ames*, tradusă pentru prima oară în franceză de Edouard Jégut, prefăcută de Sédar. Paris 1905, in-18, tipărită în 150 ex. neintroduse în comerț.).

² Eliphas Lévi. *La Science des Esprits*. Paris 1865. pag. 124 și urm.

Veți afla cu plăcere că *Fables et Symboles* s-a vândut bine, în ciuda tăcerii ziarelor (tăcere care s-ar întrerupe dacă li s-ar da bani). Am primit deja în privința ei elogii măgulitoare care-mi sunt aproape la fel de prețioase ca ale domniei voastre.

XIV

Frate al meu și prieten,

Romanul Trandafirului¹ este monumentul literar științific cel mai curios din tot evul mediu. În el se află cuprins lanțul tradiției inițiatice. Puteți să-l achiziționați, este o excelentă carte de bibliotecă.

Nu i-am trimis încă domnului Guettée² cartea mea *Fables et Symboles* pentru că vreau să i-o duc eu însumi; politețca mă obligă s-o fac, pentru că acest domn m-a căutat de două ori și nu m-a găsit. În primul moment favorabil mă voi duce, pentru că, după cum știți, timpul nu-mi aparține în întregime. Nu știu, prietene, dacă sunt omul-sinteză despre care vorbea Mickiewicz³. Să sperăm că Dumnezeu va trimite umanității un tip perfect și complet, un om a cărui influență se va impune de la sine și repede spiritelor secolului sau, un Voltaire credincios, un sfânt Bernard savant și rezonabil. În ce mă privește, am fost un pionier resemnat și laborios, însărcinat să-i arăt calea. E o sarcină destul de frumoasă pentru ca să fiu mulțumit.

Împăratul Napoleon al III-lea este un om fatal și providențial. Firea îl îndeamnă la nebunii, înțelepciunea supremă îl domină. Napoleon I credea în steaua lui; pe celălalt o mână misterioasă îl poartă

¹ „Romanul Trandafirului” (început de Guillaume de Lorris și terminat de Jean de Meung). Cea mai bună ediție este cea a lui Lenglet-Dufresnoy (Amsterdam, J. F. Bernard, 1753, 3 vol. in-12) plus un supliment de J. B. Lantin de Damerey (Dijon, 1737, in-12).

² Abatele R. F. Wadimir Guettée, născut la Blois în 1866, era fostul preot de la Saint-Denis-sur-Loire și ex-economul spitalelor din Paris. Doctor în teologie, devine pastorul bisericii ruse reformate.

³ Adam Mickiewicz (1798—1758) poet inspirat și patriot polonez, și-a petrecut o mare parte a vieții la Paris, fiind exilat din pricina generoaselor lui aspirații. A profesat strălucit la Collège de France Cursul său de Literatură slavă (1840—1844) în care teza doctrina lui Jacob Boehme a fost suspendat pentru că făcuse, se zicea, din catedra sa o tribună politică, dar, în realitate, a fost suspendat pentru ideile lui religioase și propaganda socială. A murit în cursul unei călătorii în Orient.

sau îl oprește. Are, ca-n vis; intuiții de o rațiune superioară secolului său și e puternic pentru că e calm. Caracterul lui excesiv de pozitiv și practic, poezia strălucește la el prin absență. Astfel, după ce a făcut pentru poporul său mai mult decât toți suveranii care l-au precedat, a murit impopular pentru că n-a arătat mulțimii zdrăngănele. Îl cred, pe scurt, bun și drept; ușor de abordat pentru cei din preajmă și disprețuindu-i pe oameni, dar nu atât de mult încât să nu le-o arate câteodată, ceea ce l-a înstrăinat de pasiunile generoase ale tinereții lui. În religie nu era fixat. Avea neînțelegeri și îndoieli pe care le îndepărta, preferând să nu se mai gândească la ele.

XV

20 octombrie

Frate al meu și prieten,

Vă răspund la dificultățile pe care le întâmpinați în stabilirea comunicării cu spiritele. Amintiți-vă că este vorba de pure ipoteze autorizate de maeștrii Kabalei. Larvele, spiritele elementare și sufletele chinuite vor fi scufundate în atmosfera care este pentru ei haosul nesolidificat. *Chaos infirmatum*. Sufletele drepte, dimpotrivă, vor pluti pe oceanul acru devenit pentru ele haosul solidificat. *Chaos magnum firmatum*. Înecații comunică prin lumina astrală cu noi încercând să trăiască pe socoteala noastră, dar stăpânitorii haosului se manifestă pentru noi prin lumina de glorie (nimbală) care este tot atât de superioară luminii astrale pe cât este de superior sufletul față de trup. Dar proprietatea luminii de glorie este să supună imaginația spiritului și să facă să înceteze dezordinea viselor. Lumina de glorie nu provoacă niciodată beții, nici congestii pentru că e imaterială ca grația care o însoțește și cu care teologii adesea o confundă. Este, propriu-zis, o comunicare a rațiunii supreme adresată inteligenței omului. Este o strălucire a rectitudinii și a placidității. Nu are nimic prodigios și șterge firesc din armoniile universale monstruoșitatea minunilor.

Dezordinea, într-adevăr, nu poate constitui un miracol. Miracolul etern este armonia legilor divine.

XVI

Frate al meu și prieten,

*Veni sancte spiritus
Et emitte caelitus
Lucis tuae radium!*

*Da tuis fidelibus
In te confidentibus
SACRUM SEPTENARIUM!*

Iată ce intonează Biserica în aspirațiile ei profetice: dă-ne nouă sfântul septenar, ajută-ne, Doamne, să ajungem duminica mării tale săptămâni.

*De Salutis exitum,
De laboris meritum,
Da perennē gaudium.*

Dă-ne, Doamne, inteligența și înțelepciunea. Chocmah și Binah; forța și pietatea, Geburah și Gedulah; teama de Dumnezeu și sfatul care te face învingător, Hod și Netsah — dă-ne, în sfârșit, știința lui Kether, a lui Tiphereth și Jesod. Iată cele șapte daruri ale Sfântului Duh; transfigurare glorioasă a celor șapte virtuți creștine și revelația supremă a sublimiei teologii a Kabalei!

Recitiți viziunea lui Ezechiel: „Fost-a mâna Domnului peste mine și m-a dus Domnul cu Duhul și m-a pus în mijlocul unui câmp plin de oase omenești — Și m-a purtat împrejurul lor; dar iată, oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și uscate complet. Și mi-a zis Domnul: Fiul omului, vor învia oasele acestea? Iar eu i-am zis: Dumnezeule, numai tu știi acestea“. Domnul însă mi-a zis: „Prorocește asupra oaselor acestora și le zi: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Ei bine, vorbește spiritului celor patru vânturi, invocă cele patru litere ale tetragramei sfinte! Cheamă peste ei spiritul înviator al lui Chema hamphorasch! Inteligențe ale crucilor celeste, virtuți ale maternarului animate de ternar, suflați peste morții aceștia!... Prorocit-am deci, cum mi s-a poruncit. Și când am prorocit iată, s-a făcut un

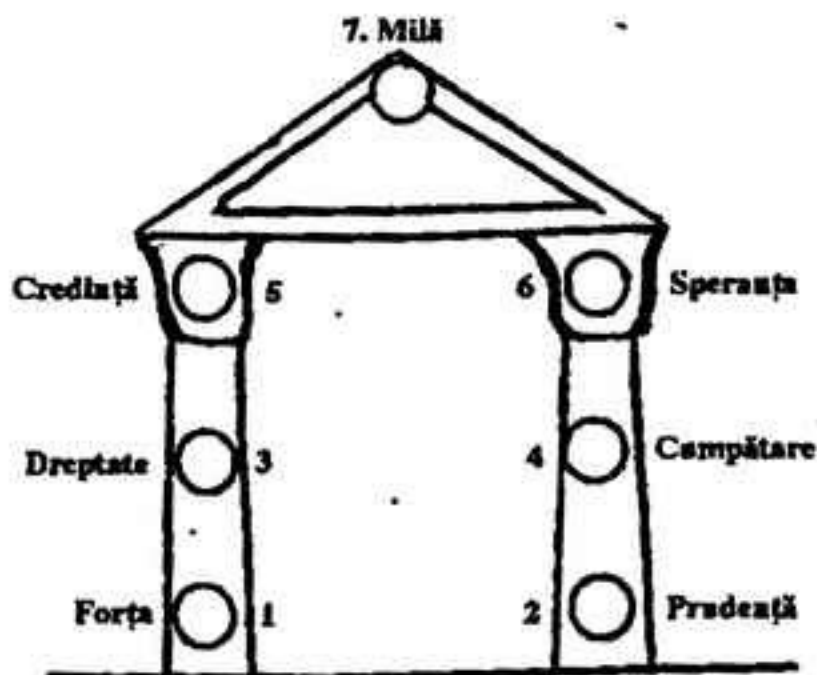
sunet și o mișcare și oasele au început să se apropie, fiecare os la încheietura sa. Și am privit, și iată, erau pe ele vine și carne crescuse și piclea le acoperea pe deasupra, iar duh nu era în ele... profetul cheamă Duhul și el o poate face, el care a scris sublimele mistere ale Științei și mulțimea de oameni s-a ridicat pe picioarele ei!"

XVII

23 octombrie

Frate al meu și prieten,

Septenarul este numărul carității care este încoronarea edificiului spiritual ale cărui coloane sunt:

Astfel credința are la temelie justiția, iar justiția se sprijină pe forță, speranța pe temperanță pe prudență și toate servesc de bază dublei carități. Aceasta nu e decât poarta templului interior. În sanctuar se găsește un alt septenar pe care vi l-am descris: cel al darurilor Sfântului Duh în care știința și inteligența înlocuiesc speranța și credința. Caritatea se transformă atunci în pietate, cea mai divină și mai celestă dintre darurile, dar și cea mai puțin cunoscută, lumea având obiceiul să numească pietate acel gust pentru lucrurile materiale ale

cultului care degenerază atât de ușor în fanatism. Pentru majoritatea preoților, o persoană pioasă este persoana căreia îi place să asiste la slujbe, care cultivă acatistele și se roagă adesea perindând mătăniile. Că este sau nu milostivă nu se întreabă nimeni, tot așa cum nu se gândește nimeni că practicile cultului sunt profanate când sunt săvârșite fără un veritabil spirit religios, adică fără înțelegerea lucrurilor lui Dumnezeu și fără milă față de aproapele tău.

Caritatea, iubirea care este o grație așa cum o spune chiar numele ei grecesc pe care i l-a dat inspirația creștină; iubirea plină de grație pentru că este generoasă, caritatea pe care Sfântul Pavel a descris-o într-o pagină nemuritoare¹, acesta este scopul eforturilor noastre, rodul trudei noastre; caritatea, sora păcii, caritatea care se îmbogățește dăruind și care poate da mereu fără să se epuizeze niciodată nici pe sine, nici bogățiile lui Dumnezeu și ale naturii!

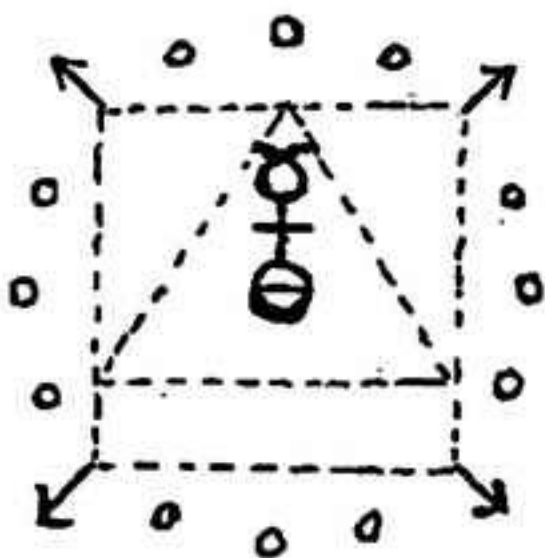
XVIII

Frate al meu și prieten,

Iată pecetea lui Hermes;

Reunește principalele proprietăți ale septenarului; îi dezvăluie compoziția; exprimă hieroglic esența și transformările substanței universale. Totul este patru de trei în lumină și în viață. Ciclul mișcării perfecte este trei de patru sau patru de trei; aici se află cvadratura cercului, piatra filosofilor figurată în simbolurile masonice prin piatra cubică compusă din șase pătrate și patru triunghiuri.

De unde rezultă crucea templului și crucea latină. Crucea templului se retrage în piramidă și încorporează prin această imagine a principiului

¹ *Sfântul Pavel*, tradus din greacă și comentat de Alta, doctor la Sorbonna, Paris, Marom..., 1928, nr. 18, p. 173 și urm.

divin și a focului cele șase fețe ale cubului, tot așa cum tetragrama adăugată celor șase zile din Bereschith, dă 10 și nu înseamnă decât 7.

Se pot scrie pe aceste două cruci numele sephirotelor în felul următor

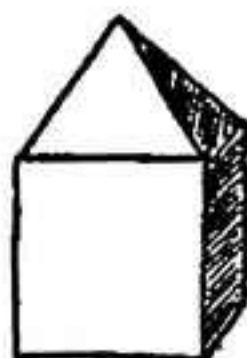
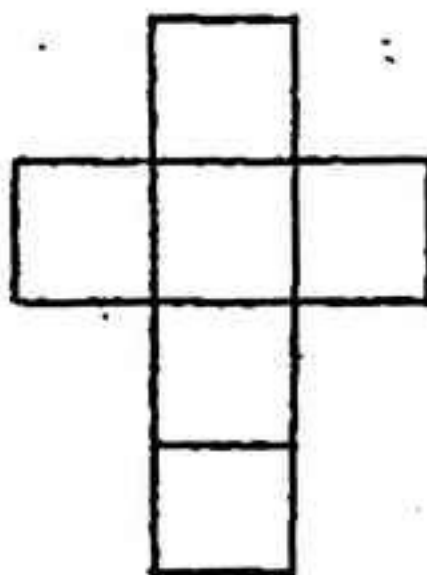
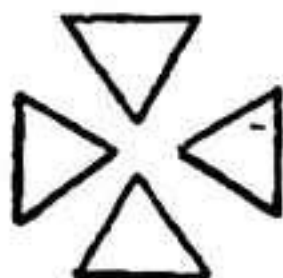
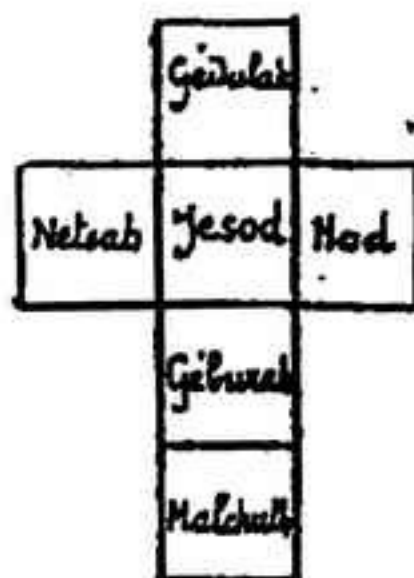
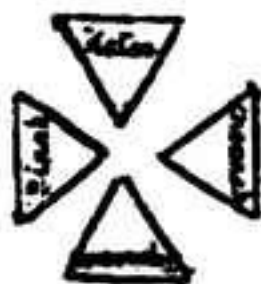

Figura pietrei cubice este cu siguranță cea a piramidelor ale căror fundații sunt cubice ceea ce le dă o forță superioară forței elementelor și a vârstelor.

Astfel se așează septenarul care este numărul repaosului, adică al stabilității. Când se spune că *Dumnezeu se odihni* înseamnă că se exprimă perfecțiunea muncii naturii care, o dată constituită pe septenar, pare că nu i-a mai lăsat nimic de făcut autorului ei.

Frate al meu și prieten,

Cuvântul pe care nu l-ai putut citi bine în una din ultimele scrisori este cuvântul Știință. Este primul din toate darurile Sfântului Duh și corespunde credinței în enumerarea celor șapte virtuți creștine.

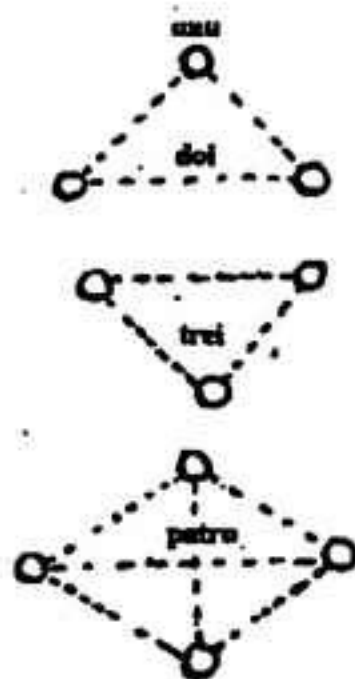
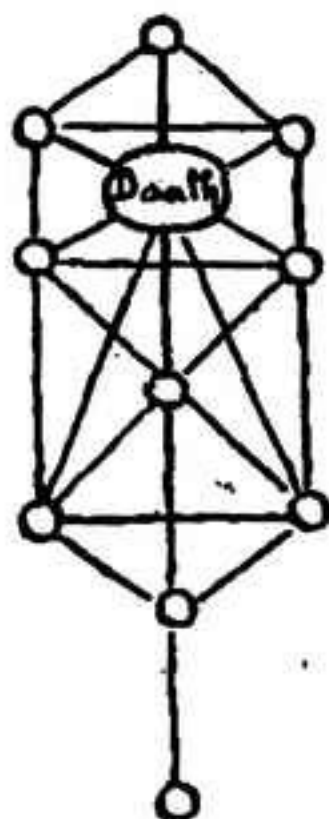
Știința nu face parte din sephirote, dar este oglinda în care se concentrează razele tuturor și se numește Daath.

Observați că în dogma catolică, economia numerelor necesită alianța științei și a credinței care va constitui pe o bază de neclintit rațiunea absolută a verbului uman, analog celui al lui Dumnezeu, așa cum am demonstrat în discursul preliminar la cea de a doua ediție din *Dogme et Rituel de la haute magie*¹.

Trebuie să observați că numerele 1, 2, 3, 4 care alcătuiesc tetragrama divină, adunate dau zece, iar figura lor geometrică corespunde aceleia a sephirotelor, dând o combinație în urma căreia Machuth își găsește echilibrul și devine necesar. Ceea ce demonstrează eternitatea creației.

5, 6, 7 adunate dau 18, numărul simbolismului, ale cărui cifre adunate dau 9, numărul inițierii și al prudenței. Totul adăunat dă 19, numărul soarelui și al adevărului ale cărui două cifre dau 10, adică unitatea sintetică și complexă, rezumând toate numerele.

7 X 7 fac 49 care dă 13 și 13 dă 4. După 49 de zile vin Rusaliile care este sărbătoarea inteligenței și Sabbatum Sabbatorum, a șaptea zi a evreilor și a cincizecea la noi, anul jubiliar.

¹ Paris Germer Baillière, 1861, 2 vol. in-8. Nouă ediție ..., Paris, ... 1930.

Frate al meu și prieten,

Sunt șapte îngeri care stau în fața lui Dumnezeu, spune Scriptura. Dar din cei șapte Biblia nu numește decât trei:

1. Mihail sau Mica-el, geniul particular al evreilor: numele lui înseamnă — cel care este ca Dumnezeu! *quis ut Deus!* Cel care distruge idolii; cel care își dispută cu Satan trupul lui Moise, adică cel care apără Biserica iudaică împotriva hidoaselor ficțiuni ale infernului. El este cel care va conduce poporului lui Israel în pământul sfânt, în aplauzele națiunilor în epoca domniei mesianismului. *Tunc consurget Michael princeps magnus!*

2. Al doilea înger pe care-l numește Biserica este Gabriel, al cărui nume înseamnă umanitatea lui Dumnezeu. El este geniul creștinismului. Daniel l-a văzut mergând pe ape și, într-adevăr, Gabriel conduce și guvernează apele celeste care temperează fierbințeala șarpelui în flăcări. El este îngerul femeii pe care o salută ca pe însoțitoarea stăpânului: *Dominus tecum.*

Binecuvântată prin ea însăși, *benedicta tu*, și în toate femeile, *in mulieribus*, datorită rodului eliberator, *et benedictus fructus ventris tui Jesus!*

Gabriel este, de asemenea, îngerul speranței.

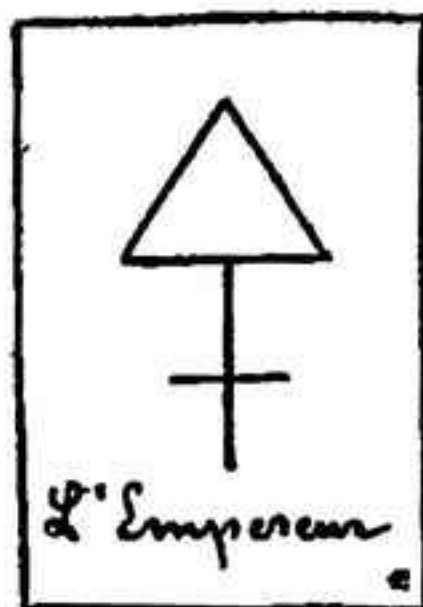
3. Rafael, al cărui nume înseamnă medicina lui Dumnezeu, trebuie să remedieze toate relele umanității. El va conduce noua generație, reprezentată de tânărul Tobie, a cărei salvare o va găsi în peștele monstruos care părea că vrea s-o devoreze. Este peștele simbolic al lui Iona — și cel al catacombelor, unde îl găsim atât de des sub monograma sacră... Cum s-a pierdut toată această știință? *Quomodo obscuratum est aurum?* Când va reveni îngerul Rafael să deschidă ochii orbilor?...

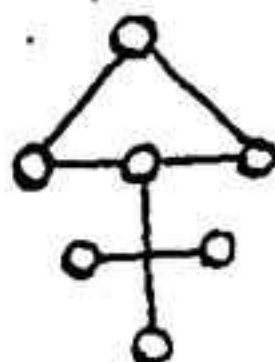
Frate al meu și prieten,

Împăratul tarotului poartă semnul sacru al septenarului, pentru că sfânta tetragramă cuprinde trei persoane și patru relații, cum spectrul solar conține trei culori și patru nuanțe principale: fenomene care se reproduc prin analogie în gama muzicală. Astfel 3 îl cere pe 4 și 4 îl justifică pe 7.

Iată figura împăratului tarotului:

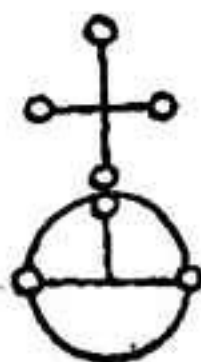
Această figură este semnătura lui *Aur* sau lumina universală înțeleasă în activitatea ei; este sulful filosofilor hermetici, adică principiul motor al naturii sau căldura universală, este *od-ul* determinând valoarea fizică a lui *Dalcth*.

Mercurul filosofic este figurat tot printr-o figură septenară

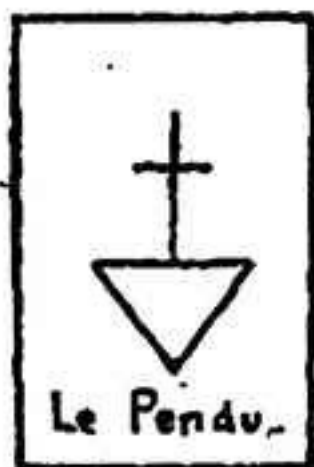
Sarea filosofică la fel

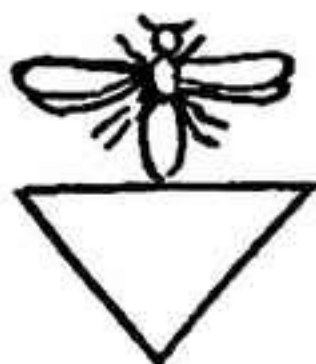
Opera încheiată, munca lui Hercule împlinită, duodenarul poartă tot semnătura septenarului. Este semnul hieroglific al elixirului vieții.

imprimat în tarot pe figura Spânzuratului,

și pe care-l găsim adesea în hieroglifile hieratice ale Egiptului figurat astfel:

· Această albină care iese din alveola ei este sufletul care renaște pentru viața celestă după ce și-a încheiat opera pe pământ. Este misterul regenerației prin moarte.

12 este un număr septenar pentru că este 3 multiplicat prin 4; ori 3 și 4 fac 7.

Totul iese din 7, totul intră în 7, totul se explică prin 7: lumea, timpul și cerul!

XXII

Frate al meu și prieten,

Nu aveți o încredere prea mare în relicvele sfântului Eliphas. Se povestesc despre el lucruri cum nu se poate mai edificatoare. Cântă și chiar compune cântece de o smintală de neiertat, cânta arii cunoscute din flueraș, asistă cu un imperturbabil sânge rece la spectacole de bălci și joacă mingea în plin bulevard cu cei mai mucoși și mai murdari copil din cartier.

Este un rablesian incorijibil, și dacă toate acestea se mai pot trece cu vederea unui biet bătrân poet, trebuie să fiți de acord cu mine că nu stă bine înaltei demnități și superbe gravități a celui care poate fi numit un sfânt!

Quoniam tu solus sanctus! tu solus dominus! tu solus altissimus, Jesu Christe, cum sancto spiritu in gloria Dei patris!

Vă scriu toate acestea în ajunul sărbătorii *Toussaint*, care ar trebui scris *tous-saints* pentru înțelegerea vulgului, dar care este bine transcris cu un plural universal și un singular invariabil. Într-adevăr, Dumnezeu

singur este sfânt și toți participă la sfințenia lui care-i îmbracă precum o splendidă mantie pentru a le ascunde viciile și mizeriile. Toți sunt sfinți, toți sunt Dumnezeu, dar ei nu sunt nici sfinți, nici dumnezei.

Am putea numi sărbătoarea pe care o vom celebra sărbătoarea comuniunii universale. Ziua morților cade într-o duminică, zi consacrată reapusului și învierii. Pământ: tranziție sau purgatoriu; credință, speranță, caritate! iată trei biserici care nu fac decât una!

XXIII

4 noiembrie

Frate al meu și prieten,

Peștele simbolizează viața fizică în primul ei clement care este apa, urmând fizica celor vechi. Leviathanul din cartea lui Iov este marele agent magic care conține totul, absoarbe totul și umple totul. În simbolismul Indiei, prima încarnare a lui Vișnu este un pește. În Egipt agentul universal era reprezentat sub înfățișarea peștelui lui Oannes. Peștele hieroglific diferă de șarpele cu mușcătura fierbinte reprezentând principiul focului sau principiul activ al agentului universal, în timp ce peștele reprezintă elementul apă sau pasivul și absorbantul.

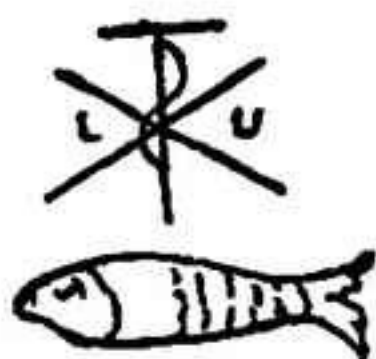
Astfel, în figurile mistice ale catacombelor din Roma, peștele lui Iona, care absoarbe mai întâi pentru a da pe urmă afară, reunește cele două forme, ale șarpelui și ale peștelui.

Apare astfel reprezentat cu două capete: unul care devoră și celălalt care vomează; figura exprimând complet marele arcan al fizicii oculte și al magiei naturale.

Peștele este de asemenea un simbol al ocultismului pentru că este

mut. Primii creștini inițiați în misterele Kabalei găseau de asemenea în numele grec al peștelui *ixtus*, în afară de numele lui Iisus și monograma Labarului, inițialele cuvintelor IESUS XRISTOS THEU UIOS SOTER. Iată de ce pe mormintele vechilor martiri se vede adesea acest semn.

Iată tot ceea ce pot să vă spun în anticipație despre peștele lui Tobie. Vom reveni și vom afla de ce ficatul lui arș purifică uniunea conjugală și de ce fierea lui vindecă orbirea lui Tobie.

Până atunci, nu vă speriați de imensitățile Științei. O rază de soare ajunge pentru a lumina imensitatea cerului și ochii noștri, așa mici cum sunt, reflectă această imensitate. Curaj deci și speranță.

XXIV

Frate al meu și prieten,

Nu cred, spre deosebire de dumneavoastră, că Înalta Cameră ar putea reprezenta pe Chocmah numai prin faptul că este inamovibilă. Regimul parlamentar este excelent atâta timp cât sunt legi de făcut, pentru că interesul tuturor trebuie consultat și toți trebuie să se supună obligațiilor impuse tuturor. Dar legea o dată constituită nu admite discuție.

Legea trebuie să fie în așa fel alcătuită încât prințul să poată totul prin ea și pentru ea, dar absolut nimic împotriva ei. Aici este toată problema politică. În privința unității și a absolutismului necesar puterii executive (fondată pe lege) marele și fermecătorul La Fontaine le-a demonstrat perfect în fabula sa despre balaurul cu mai multe capete și balaurul cu mai multe cozi. Cel mai mare dintre poeții noștri, după părerea mea, este și cel mai profund dintre filosofi.

Frate al meu și prieten,

Cei trei îngeri pe care scriptura îi numește sunt Soarele, Luna și planeta Mercur.

Îngerul Soarelui este Mihail care-l proclamă pe Dumnezeu unic asemenea astrului pivotal al sistemului universal; Gabriel este îngerul Lunii pe care Maria îl ține la picioarele ei; el este geniul femeii tipice care în Shir Ha-Shirim sau Cântarea Cântărilor (poezia poeziilor)¹ e sfumoasă ca Luna; Rafael este îngerul Mercurului; el a reprezentat cu bastonul și nuiua augurală, peștele analog dublului șarpelui și câinele, hieroglifa lui Hermanubis, păstrătorul fidel al secretelor templului. Rafael este cel care pune la cale căsătoriile legitime așa cum Mercur la greci era proxenetul amorurilor impure. El este doctor ca Hermes și Orfeu.

Mihail este îngerul lui Jakin; Gabriel îngerului lui Bohas, Rafael îngerul porții sacre. Mihail i se arată Sfântului Ioan cu soarele drept aureolă și o cărticică în mână. El este cel care la deschiderea primei peceti, sună din prima trâmbiță și varsă cupa; în tot acest timp patru îngeri sunt înălțuiți pe Eufrat, fluviul captivității, pentru că adevărul sfintei tetragrame este încă prizonierul greșelii. Dumnezeu nu s-a manifestat încă decât prin triumghiul sacerdotal, iar careul egal nu va fi cunoscut decât sub domnia mesianică. Numai atunci vor fi revelate adevăratele nume ale celor patru îngeri, analogi heruvimilor lui Ezechiel.

Frate al meu și prieten,

Cei patru îngeri ale căror nume n-au fost încă revelate în Biblie corespund planetelor simbolice: Marte sau forța; Jupiter sau dreptatea;

¹ Abatele Constant. *L'Assomption de la Femme ou le livre de l'Amour*. Paris. Le Gallois. 1841, in-12. Traducerea și comentariul *Cântării cântărilor*.

Venus (pudica sau Urania), temperanța, și bătrânul Saturn sau prudența. Ei lipsesc încă pământului și vor trebui într-o zi să fondeze morala pe o bază de neclintit, așa cum primii trei au constituit dogma: Mihail, unitatea temerară a lui Dumnezeu figurat prin Aleph; Gabriel, încarnarea sau manifestarea binarului creatorului figurat prin Beth și Rafael, îngerul izbăvirii, semnat de mai înainte de Ghimel. Astfel, cartea lui Tobie este istoria profetică a mântuirii și a perfecte ei împliniri, când bătrânul Tobie sau anticul Israel, orbit de excrementele rândunicii, adică prin contactul cu superstițiile călătoare și străine, va fi unș cu fiere, adică va culege fructul amărăciunilor și al durerilor deschizând ochii pentru adevăr; adevăr pe care nu-l va descoperi mai jos, ci mai sus pe scara tradiției, urcând în sfârșit, spre adevărata Kabala a fiilor lui Iacob, singura care poate face să înceteze scandalul omului-Dumnezeu, iar nebunia crucii să devină rezonabilă.

Atunci creștinismul, reprezentat de tânărul Tobie, se va întoarce la tatăl său, condus de Rafael, redându-i soția, adevărul triumfător asupra celor șapte erori, tot așa cum Sara scapă dorințelor celor șapte soți nedemni de ea; și Asmodeu va fi înlănțuit în Egiptul de Sus.

XXVII

Frate al meu și prieten,

Ați aflat deja că Egiptul, divizat și guvernat de mari hierofanți, era în întregime simbolic. Divizat în trei regate care nu alcătuiau de fapt decât unul: Egiptul de Sus, Egiptul de Mijloc, Egiptul de Jos. Demonul înlănțuit în Egiptul de Sus este forța fatală aservită autorității legitime, este restaurația artei sacerdotale și a artei regale indicate de Moise. Atunci, neo-iudaismul sau creștinismul poate deveni soțul Sarei, al cărei nume împrumutat în amintirea soției lui Abraham, caracterizează Biserica antică, mereu tânără ca înțelepciunea și adevărul. Numai atunci poate el deveni doctorul tatălui său, când fierea urii încă proaspătă se va schimba în balsamul vindecător pentru ochii bătrânului. Israel va fi sanctificat prin persecuție, sângele poporului lui Dumnezeu va ispăși pe cel al omului-Dumnezeu și cei care au strigat: „sângele lui să fie pe noi și pe copii noștri” — vor înțelege că au fost destinați unei răscumpărări mai imediate și mai bogate. Sângele acesta

nu purifică el pe cei pe care-i atinge? Și nu e Israel roșu de acest sânge? Ei bine, noi creștinii, copiii celor care l-au crucificat pe Israel, putem striga vorbind de acest mare popor: Sângele lor să cadă pe noi și pe copiii noștri, nu pentru a ne acuza, ci pentru a striga în apărarea noastră, nu pentru a ne mânji ci pentru a ne absolvi! Mari înțelepți, mulțimea va urma cu torțe în mâini fără să vadă că voi purtați în mâini flacăra care trebuia să lumineze și să salveze lumea; martiri ai lui Israel, rugați-vă, rugați-vă, rugați-vă pentru noi!

XXVIII

Frate al meu și prieten,

Am spus că oamenii nu pot încă înțelege nici forța nici prudența, nici temperanța, nici justiția, pentru că toate aceste virtuți au drept regulă echilibrul perfect pe care societățile umane nu și l-au găsit încă. Astfel, forța lor e violență; prudența lor e vicleană și perfidă; temperanța dezordonată și vătămătoare; dreptatea, variabilă după interese și moravuri. Iată de ce națiunile sunt predestinate să piară sub sabia celor patru îngeri înlanțuiți. Morala nu exista încă în lume. Un subiect de speranță pentru vinovați, dar și un subiect de spaimă pentru cei drepti. Iată de ce au dreptate cei care spun: în credință e salvarea. E bine când crezi că e bine. Lumea se află deocamdată în acest stadiu, dar nu seamănă oare ea cu o casă de nebuni unde fiecare este izolat în propria lui himeră, sub supravegherea unui gardian indiferent care se slujește de un bici pentru a impune tăcere unor convingeri prea impetuoase, adică nebunilor care țipă prea tare. Nu știu dacă ați avut prilejul să vedeți acel tablou sumbru, pictat de un pictor german, dar pe care eu nu pot să-l privesc fără să cad pe gânduri și să mă îndepărtez clătînând din cap, cu lacrimi în ochi. *Veni creator spiritus!* Fie ca vântul din cele patru colțuri ale cerului să-i învăluie pe acești morți și ei vor trăi. Răbdare, spiritul suflă când vrea și cum vrea: *Nos autem qui vivimus, benedicimus Domino ex hoc nunc et usque in seculum.*

V-am dezvăluit, prietene, lucruri mari și teribile. Să ne reculegem și să ne rugăm!

Frate al meu și prieten,

Litera *dzain*, a șaptea din alfabetul limbii sfinte este figurată în diferite maniere:

ebraica modernă

ebraica anterioară captivității

ebraica sicililor sau vechea monedă sacerdotală.

Ea reprezintă când sabia triumfătorului, când coasa secerătorului, când măsura infinitului, plecând de la elementele triunghiului și ale pătratului; figura neterminată și misterioasă, nedeterminată în infinit, ca gândirea umană care nu este infinită, dar care poate progresa mereu.

De ce sabia când este vorba de numărul păcii? De ce coasa când secerișul e gata? pentru că în marca pace, sabia se schimbă în cuțit de plug; într-adevăr, sabia este aici răsturnată cu vârful în jos, parcă ară pământul, iar coasa e suspendată ca un trofeu al muncii împlinite.

Coasa, de altfel, este un simbol analog coasei lui Saturn, reprezentată prin cifra 7, pentru că în simbolism numărul șapte este figura absolută a timpului.

Astfel, proprietatea, captivitatea, mânia și, în consecință, pedeapsa se încheie cu numărul 7. Israel suferă 70 de ani de captivitate în Asiria, dar templul va fi reclădit după 70 de săptămâni, marea epocă septenară. Biserica are șapte vârste, figurate în Apocalips prin șapte Biserici cărora Sfântul Ioan le adresează avertismente. Citiți ce spune

el Bisericii din Laodicea (dreptatea popoarelor), aceasta este Biserica zilelor noastre, veți fi îngrozit de teribilul adevăr al portretului pe care l-l face, veți recunoaște personal pe autorii lui *non possumus*.

XXX

20 noiembrie

Frate al meu și prieten,

Nu trebuie să maltratezi prea tare măgărița lui Balaam pentru că dă semne că nu vrea să meargă și cade în genunchi. Obosim câteodată de călătoria noastră pe pământ și vrem, chiar dacă nu să adormim, cel puțin să ne luăm zborul.

Să ne amintim destinul puiului de pasăre căzut din cuib înainte de a-i crește aripile și atunci, în locul aspirațiilor vagi și leneșe spre eternitate, nu ne rămâne decât o teamă salvatoare de a nu părăsi prea devreme viața.

Cei patru arhangheli neținuți în Biblie sunt cunoscuți de kabaliști sub nume tradiționale, diferite în diferiți autori; așa trebuie să fie, pentru că numele nu vor fi fixate și revelate decât în epoca în care lumea va înțelege misiunea lor, așa cum vă explicam într-una din scrisorile mele precedente.

Numele asupra cărora se cade de acord cel mai des sunt Anael, dat îngerului castității și iubirii, Samael, dat îngerului justiției și al pedepsei. Acest Samael, la evrei, împrumută câteodată numele și ministeriatul său lui Satan pe care-l numește atunci *Samael incircuncis*, iar numele lui Anael se confundă uneori cu cel al lui Astartea, Venus a sidonienilor. Așa trebuie să fie, într-adevăr, pentru că cele patru mari genii ale moralei nu și-au manifestat încă lumina. Nu sunt cunoscute decât prin umbrele lor.

Kabaliștii evrei îi numesc pe demoni *cortices* ca pentru a lăsa să se înțeleagă că răul nu este decât o scoarță uscată a binelui, scoarța care dă arborelui vieții aparența morții, dar care îi conservă seva într-un înveliș destinat să suporte toate intemperiiile anotimpurilor.

XXXI

Frate al meu și prieten,

Pământul este guvernat de șapte îngeri și nu are ca geniu particular decât pe Mitatron sau stăpânul sufletelor care ține în mână cele șapte stele, și care merge înconjurat de cele șapte candelabre de aur.

Inima și ficatul peștelui lui Tobie reprezintă iubirea și mânia. Ficatul trebuie să fie ars și oferit ca sacrificii, dar inima fără fiere și fără cupidități violente trebuie păstrată și despre ea se vorbește mai mult pentru că a devenit eterna și misterioasă putere.

Anii bătrânului Tobie sunt kabalistici; 5 este numărul preotului, 6 este numărul omului; adunate dau 11, numărul forței și mijlocul celor douăzeci și două de litere, litera *kaph* al cărei semn hieroglific este o femeie doborând un leu.

Israel a fost deci orbit de propria lui forță, care s-a transformat în duritate și l-a adus să disprețuiască umanitatea vie, neîngropându-și morții și mumificând preceptele lui Moise devenite inutile prin vane tradiții.

Numărul 60 reamintește umanității pe evrei, iar mânia a căror victime au fost le vor deschide ochii; vor înțelege ceea ce textul grec al Evangheliei numește filantropia Mântuitorului, *φιλανθρωπία*, cuvântul se afla în toate literele. Nu filosofi moderni l-au inventat.

Raguel înseamnă pastorul lui Dumnezeu, adică pontiful ascuns, adevăratul depozitar al adevăratei științe.

Gabelus este gentilitatea care a primit în păstrare știința celor zece numere de aur sau a celor zece talanți ai lui Tobie-Israel, pe care îl vom regăsi în toate mitologiile lumii vechi.

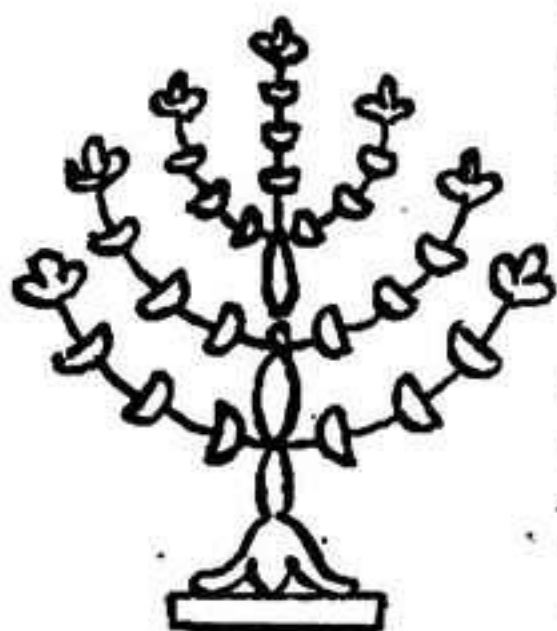
XXXII

23 noiembrie

Frate al meu și prieten,

Septenarul sacru era reprezentat în templul din Ierusalim prin candelabrul de aur cu șapte brațe, cu trei cupe pe fiecare braț terminat printr-o floare care susținea lampa.

Fiecare lampă, fiecare floare era imaginea septenarului pentru că fiecare cupă traversată de o tulpină era un binar; tulpina era jod, unu și triplu, cupele erau he, reproducându-se de la o lume la alta. Sunt douăzeci și unu de cupe în total, numărul literelor sfinte, mai puțin Schin-ul pe care candelabrul în ansamblu îl reprezintă de trei ori.

Fiecare din literele sfinte își are locul ei și corespunde celorlalte urmând ordinea ternară, căci din floare în floare și din cupă în cupă se pot trasa triunghiuri. Lampa de sus corespunde lui Kether, celelalte, de ambele părți, lui Chocmah, Binah, Geburah, Gedulah,

Netsah și Hod; tulpina centrală era Tiphereth și Jesod, indicând cele trei lumi ale lui Asiah, Jesirah și Briah.

Candelabrul de aur era deci el singur un pantaclu complet și magnific.

Moise nu alcătuiise decât unul, Solomon ceruse să i se execute zece pentru a reprezenta întreaga știință conținută în fiecare din numerele sephirice.

Aceste candelabre au fost furate și topite după căderea Ierusalimului de Nebuchad-Netsar. La întoarcerea din captivitate au făcut altele, dar acestea erau departe de magnificiența celor vechi, dacă ar fi să judecăm după cel care e reprezentat pe arcul de triumf al lui Titus și care a folosit ca model chiar acel candelabru.

XXXIII

Frate al meu și prieten,

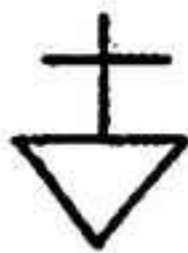
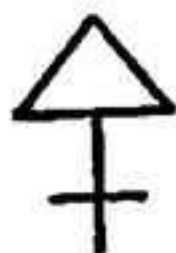
1 ajunge la 7 prin 6, așa cum 6 ajunge prin unu — necesitatea pentru înger și pentru om de a cuceri libertatea prin muncă, legea creației — silepsa, analiza și sinteza.

2 ajunge la 7 prin 5, cum 5 ajunge prin 2 — Necesitatea religiei care este marea autocrație a sentimentului și a credinței pentru a justifica

binarul. Răscumpărarea binarului celui rău prin pentagrama sacră. — Iisus, Maria și steaua.

3 ajunge la septenar prin 4, cum 4 ajunge prin 3 — Legea creației. Dumnezeu necesar lumii, cum lumea e necesară lui Dumnezeu. Manifestarea celui Ales printr-o triplă încercare și a triumghiului prin cruce.

— Analiza și sinteza universală ale sunetelor, culorilor și parfumurilor. Figura sulfului filosofic, al împăratului Tarotului și al Spânzuratului vindecător. Focul ieșind din apă, misterul creației și al magnetismului universal.

Cele două fracții ale lui 7, 3 și 4 acționează una asupra alteia dând 12, numărul mișcării și al vieții, așa cum v-am mai spus.

Încheiem aici cercetarea noastră cu privire la septenar.

Amintiți-vă totuși, că septenarul cuprinde toată Kabala și noi nu vom înceta să-l avem în vedere și să revenim asupra lui pentru că este suma și sinteza oricărui lucru.

Această săptămână a fost pentru domnia voastră, frate al meu și prieten, ca o săptămână a creației. Mai întâi s-a făcut lumină, apoi s-au arătat distinct luminarele și elementele s-au populat. *Et vidit deus universa quae fecerat et erant valde bona! Cantemus Domino gloriosi enim magnificatus est!*

XXXIV

Frate al meu și prieten,

Orice om cu un spirit superficial și neatent citind biclele versuri ale lui Charot ar crede că autorul e complet nebun; dar nu e deloc așa, și într-o formă pe care ignoranța completă a limbii franceze o face ridicolă, aceste pretense versuri ascund un sens înalt și veritabil poetic. Ca să ne convingem, e de ajuns să-l traducem:

„Cetatea înțelepților îmi trimite o glorioasă mireasă a cărei venire o anunță toate secolele. Merg încet în întâmpinarea ei și vocea care cântă în inima mea îmi spune că voi fi demn de iubirea ei pentru

că am știut s-o recunosc și s-o aleg pentru totdeauna“.

„Fabula lui Orfeu m-a făcut să înțeleg că trebuie să învingi infernul pentru a-ți cuceri casta mireasă. Cobor, asemeni lui, printre umbre și, necunoscând drumul, îmi plec urechea spre un frate înțelept și binevoitor“.

„Sufletul meu e plin de poezie. Oh! cum nu pot, în acord cu bunele genii ale cerului să cânt antica lege a armoniilor pentru a înălța umanitatea și cu puterea lui Elohim să proclam eternul adevăr!“

„Dar această lege a echilibrului care cântărește orizontul sufletelor n-a ridicat încă bariera care se împotrivesc elanului credinței mele: aștept ca fiica orientului, frumoasa și nobila Imma, care-l învăluie pe Abba cu imensitatea ei, să dăruiască fiului omului toate regatele pământului ale căror miraj și dioramă Satan i le va arăta într-o zi“.

„Frate iubit, aș vrea cu vorbe înțelepte să transmit sufletului vostru bătaia inimii mele. Dar timpul nu-mi aparține și nu-ți pot scrie. Și totuși dacă a muri înseamnă a trăi, fericit cel care resemnându-se să muncească, va scrie un singur rând în cartea eternității!“

Iată, într-o proză foarte simplă, ce a vrut să spună bietul Charrot. Nu vi se pare că e chiar frumos și înălțător?

XXXV

Frate al meu și prieten,

Ccca ce-mi spuneți despre fenomenele de înțelegere care se manifestă în mintea voastră mă bucură și nu mă uimește. Când ai în mână cheile, e foarte simplu să vezi porțile deschizându-se. Vedeți că nu aveți motiv să vă plângeți că înaintăm prea încet.

În aproape doi ani, v-am arătat șapte litere. Da, e adevărat, dar cum să fi mers mai repede da că, așa cum v-am mai spus, aceste șapte litere sunt cheile științei universale, dacă Dumnezeu a creat cu ele lumea, dacă prin ele Solomon explică toată Biblia.

Cred că v-am explicat misterul inimii și ficatului peștelui despre care este vorba în cartea lui Tobie, spunându-vă că religia pare să condamne inima cu pasiunile ei violente care o tulbură și care sunt figurate de ficat.

*Libido, spune Horatio, Saevite circa jecur ulcerosum*¹

Dar, până la urmă, numai pasiunile sunt condamnate să ardă în foc, inima salvându-se. Asta am vrut să vă spun într-o scrisoare a mea, dar nu m-am explicat suficient pentru a mă face înțeleș.

Aceasta substituție a inimii cu ficatul nu trebuie să fie motivată în text, pentru că, ofranda inimii fiind o încercare, ea trebuie să fie totală până la a nu mai ști ce s-a întâmplat. Această inimă pierdută în Dumnezeu este unul din marile mistere ale izbăvirii sufletelor.

Am încheiat într-adevăr o săptămână foarte importantă, și putem să ne mândrim pentru că acum gustați din rodul ostenețelor noastre. Geneza, profetul Ezechiel, Apocalipsa nu vor mai fi cărți închise. Pe curând, în cea de a doua săptămână și apoi într-a treia când totul se va încheia.

XXXVI

Frate al meu și prieten,

Liber occultationis est ille qui describit librationem bilancis. Așa începe *Siphra Dzeniuta* sau *Cartea Ocultismului*, cartea dogmatică a Zoharului, cel mai sublim tratat de teologie din lume².

Accasta este deci, urmând textul pe care l-am citat mai sus, cartea care descrie mișcarea echilibrată a balanței. A cărei balanțe?

Bilanx quae pendet in loco qui non est.

Balanța ale cărei talere sunt pretutindeni și centrul nicăieri:

Înainte de concepție despre balanță, nu se descoperise legea conservatoare a mișcării și a vieții, legea analogiilor universale reprezentate de numărul misterios al octonarului.

A opta cheie a tarotului reprezintă Justiția ținând balanța în echilibru. Este justiția suverană, se vede după diademă. Nu este justiția oamenilor, căci nu e oarbă. Numărul 8, prin figura lui,

¹ Horațiu, Carmen XXV, ad Lydiam „Libido/Quae solet matres furiae equorum/Saeviet circa jecur ulcerosum“. În traducere: Patima/care mereu stârnește rătăci, cuplului/va chinui ficatul tău bolnav.

² Eliphas Lévi. Le livre du Mystère, ou le Siphra Dzeniouta, marea carte sfântă a Kabalei, tradusă și explicată. Manuscris autograf.

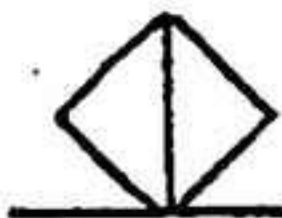
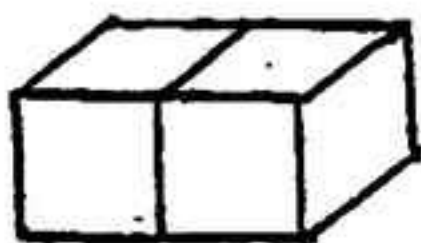
reprezintă șerpilor caduceului; viața una și dublă, în consecință triplă, pentru că în această figură s-au conceput trei unități; el reprezintă, de asemenea ființa și viața. Îl veți găsi cu toate sensurile pe pantaclul Tebei unde indică forma literelor și a numerelor; are drept cvadratura două pătrate care în toată puterea lor, forma cubică, dau douăsprezece pătrate, încă o figură a vieții și a ființei, a stabilității și a mișcării.

Octonarul reprezintă de asemenea eternitatea pentru că el adaugă întotdeauna pe 1 la 7, adică un început fiecărui sfârșit, renașterea după moarte, dimineața urmând nopții.

XXXVII

Frate al meu și prieten,

Reuniți tot ceea ce v-am spus despre quaternar și binar, explicați-l unul prin altul și veți obține legea creației în forma și în principiul oricărei fizici reale. Totul se echilibrează în natură, și totul poate fi reprezentat prin două cuburi balansate unul prin altul. Orice armonie rezultă din analogia contrariilor, orice greutate este suportată prin contragreutatea ei egală, orice forță are drept punct o rezistență la fel de puternică. Senarul reprezintă antagonismul, pentru că două triunghiuri nu-și găsesc imediat echilibrul lor mutual, ceea ce nu se întâmplă cu cele două pătrate, care nu pot lupta unul împotriva celuilalt, pentru că nu reprezintă mișcarea decât în momentul în care sunt înscrise în cerc și dau prin combinație figuri întotdeauna regulate, mai ales dacă se folosesc figuri solide cum sunt cuburile de carton sau de lemn. Două ansambluri dau un paralelogram care se poate așeza pe pământ în toate sensurile, în timp ce două triunghiuri dau un romb imposibil de așezat în vârfuri și a cărui înălțime se va inclina întotdeauna dacă e pus pe o parte.

Octonarul, figurând mișcarea, este astfel și înainte de toate imaginea stabilității. Figura aceasta conciliază deci legile contrare ale naturii. Ea explică eternitatea prin timp, credință prin știință, pe Dumnezeu prin om. Iată de ce 8 este numărul lui Iisus Hristos, omul-Dumnezeu și mediatorul universal al cărui număr complet este 888, cum cel al lui Antihrist este 666 și a cărui rațiune v-am dat-o mai sus.

XXXVIII

6 decembrie

Frate al meu și prieten,

Nebunia e mai tristă decât moartea, căci moartea este o trecere și nebunia un impas, o sincopă a rațiunii a cărei judecată este obligată s-o părăscască pentru că voința s-a fixat în absurd. Sufletele nebunilor seamănă cu acele personaje din fabulă care au fost transformate în statui de Gorgona, în atitudinea în care erau când au avut nefericita curiozitate s-o privească. Gândirea lor este o monedă falsă pe care natura a închis-o în sertarele ei ca să nu mai circule. Vă înțeleg deci durerea. Dumnezeu vă încearcă, dragul meu, pentru că vrea să facă din voi un înțelept, dar să nu crezi totuși că Dumnezeu ne alege el însuși nenorocirile; nu face rău unora pentru a aduce binele altora. Providența lui înaintează pașnic pe calea ordinii eterne și a dreptății; suferința este fatală pentru toți, dar ea nu e rea decât pentru cei nedrepți; pentru ceilalți e un bine. Ceea ce e pentru unii disperare este pentru ceilalți încercare și, în consecință, o speranță.

Rugați-vă pentru prietenii dumneavoastră și revărsați asupra celor care v-au rămas bunăvoința afecțiunii voastre. Cel care vă scrie s-a aflat într-o asemenea primejdie fără să știe. Se pare că pretinsa urticarie care mi-a lăsat urme adânci pe față și pe trup a fost chiar o mică variolă ca să-i spunem pe numele ei de astăzi. Febra, voma, supurațiile, totul a venit și a trecut neobservat datorită divinității care nu mi-a permis să remarc aceste detalii neînsemnate și necunoscute. Parc-am vărsat boala. Nu este Dumnezeu perfectă sănătate și pentru suflet și pentru corp?

XXXIX

Frate al meu și prieten,

Am căutat printre hârtiile mele versurile lui Charrot ca să vi le trimit, dar nu le-am mai găsit. Dacă îmi cad sub ochi, am să vi le transmit. Pot doar să afirm că vi le-am tradus la fel de conștiincios ca autorii care au tradus Biblia al cărei text în latina vulgata este cel puțin la fel de barbar ca rimele lui Charrot. Citiți, de exemplu, Psalmii:

Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum!

Sicut unguentum in capite, quod descendit in barbam, barbam Aaron¹.

Cuvânt cu cuvânt:

Îată, acum, ce este mai bun și ce este mai frumos decât a locui toți frații într-unul!

Ca mirul pe cap, care se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron

Și în Psalmul 67:

Si dormiatis inter medios cleros; pennae columbae deargentatae, et posteriora dorsi ejus in pallore auri.

Dum discernit caelestis reges super eam, nive dealbabuntur in Selmon.

Cuvânt cu cuvânt:

Dacă ați fi dormit între cer și pământ, penele porumbiței argintate și spatele ei va străluci ca aurul, în timp ce împăratul ceresc va alege pe regi peste țara sa, albiți de zăpada de pe Selmon

Nu cred că există un galimatias mai de neînțeles decât acesta:

Aștept, suflet nerăbdător

Ca celesta Imma

A lui Abba lumină înconjurătoare

Să dea fiului Diorama!

Sau:

Din cetatea înțelepților

Gloria unei mirese

Prin veacuri

E anunțată venirea ei.

Înaintează încet

---

¹ Psalmul 132.

*În acordurile lirei mele
Ca un fidel îndrăgostit
Căci ea știe să aleagă.*

.....

Este tot ceea ce-mi mai amintesc din textul poetului nostru.

Cât despre textul lui David, în ebraică este foarte poetic și m-am străduit din toate puterile să ghicesc ebraica bietului nostru Charrot.

XL

10 decembrie

Frate al meu și prieten,

Octonarul este numărul justiției. Or, dreptatea ce este, dacă nu acțiunea maselor conduse de adevăr. Amintiți-vă steaua: Ființa — Adevărul — Realitatea — Rațiunea — Dreptatea.

Vulgul înțelege altfel și pentru el dreptatea este o virtute care dă fiecăruia ce i se cuvine, o putere care recompensează sau pedepsește. Realitatea tristă modifică acest din urmă punct în sensul că dreptatea tribunalelor, ceea ce numim propriu-zis justiție umană, pedepsește nu recompensează.

Astfel greșelile sale sunt inexpiable; el trimite pe Lesurques la eșafod fără să-l reabiliteze.

De ce? pentru că justiția actuală este un expedient și nu o recompensă; o forță nu o putere. Societatea ucide și-și dă dreptate pentru că e cea mai puternică. Dacă se înșeală, neputând să repare greșeala, trebuie să ispășească; ori nu poate ispăși decât abdicând de la dreptatea vechii lumi. Este vechiul drept al războiului: vai de cei învinși!

Ideologii zilelor noastre care scriu sau care vorbesc împotriva pedepsei cu moartea îmi dau impresia unui brav quaker care s-ar duce pe front să strige soldaților și generalilor: Fraților! este interzis să-ți ucizi aproapele! nu e permis homicidul!... Dacă mâine s-ar aboli pedeapsa cu moartea, ar trebui să trimitem brusc la galere toată magistratura pentru complicitate cu asasinii.

Pedeapsa cu moartea! întunecată și teribilă problemă! baza vechiului edificiu care s-ar ruina dacă i s-ar lua cșafodul pentru că un călău susține pământul, așa cum diavolul susține cerul. Iată, în două cuvinte, programul și condamnarea vechii lumi.

XLI

Frate al meu și prieten,

În fața eternei rațiuni, nu există nici o restituire de îndeplinit. Nu se dă ceva, se lasă fiecăruia ceea ce-i aparține.

Nimic nu e mai bine decât toate să fie la locul lor pentru că tot ceea ce e deplasat este un obstacol al vieții. Exercițiul justiției este deci exercițiul celei mai simple rațiuni.

Binele strâmb cucerit nu folosește la nimic; este unul din acele proverbe-axiome ale eternei înțelepciuni.

Dacă răul ne-ar putea face fericiți, ar fi mai bine să facem rău. Am îndrăznit să spun acestea în *Fables et Symboles*, cea mai profundă și cea mai îndrăzneată dintre cărțile mele, și e cum nu se poate mai adevărat. Să nu confundăm, într-adevăr, fericirea cu delirul beției. Un hoț mizerabil, cu banii furați se îmbată și râde stupid grohând că e cel mai fericit om... Dar cine ar îndrăzni să-i invidieze înfricoșătoarea lui fericire?

Lacenaire, unul din răii cei mai inteligenți ai secolului nostru, scria: iată-mă, am trăit, așteptând călăul. Iată cum a trăit: așteptând călăul și târându-și coșmarul din beție în beție!

O sfântă și inevitabilă dreptate, ar trebui să fii nebun să n-o cunoști! și aici, prietene, vă voi aminti o frumoasă alegorie din biblie. Dumnezeu ploua cu mână în tot deșertul pentru toți. Trebuia s-o culegi la timp; unii luau mai mult, alții mai puțin, dar surplusul dreptei măsuri se strica și măsurile incomplete se umpleau de la sine.

Oare până când cartea lui Dumnezeu va rămâne închisă pentru oameni? Prietene, îmi vorbiți de groaza unui înotător care se vede singur în plin ocean!... și spunându-mi acestea, vă gândiți la dumneavoastră!... și de mine cine-și va mai aduce aminte? de mine, cel pe care spiritul îl ține suspendat între atâtea imensități și abisuri!

Frate al meu și prieten,

Omul care moare nebun moare purificat de orice murdărie, pentru că solidaritatea universală pe care Biserica o numește comuniune a sfinților varsă peste el o plenitudine de indulgențe, cărora el nu le poate pune obstacole, neavând responsabilitate. Or, atât timp cât a trăit el a profitat de tot ce e bun pe pământ. E un paralytic moral pe care societatea îl poartă și când moare, el a trăit prin alții tot ceea ce a lipsit proprii lui vieți.

Mă întrebați ce înțeleg prin sillepsa. Prin sillepsa înțeleg operația spiritului care consideră un lucru în ansamblul său, înainte de a fi început analiza. Este o percepție anterioară cunoașterii, cunoașterea neoperându-se decât prin sinteză. Am găsit cuvântul întrebuințat cu acest sens în cărțile clasice de filosofie adoptate de universitate. Știu că în anumite cursuri de retorică i se dă alt sens, dar în fond nu e important.

Nu mă voi grăbi să citesc noile divagații ale acestui biet domn de Mirville care a devenit în secolul nostru marele hierofant al religiei diavolului. Iată pe de altă parte pe domnul Michelet care în Sorcière îl reabilitează pe Satan și-l face să câștige procesul împotriva Tatălui Etern spre marea mulțumire a domnului Victor Hugo și a doamnei George Sand. Se simte străbătând prin această falsă crudiție a bietului pamflet nu știu ce fel de priapism senil de care ți-e rușine și milă. Michelet încercând să mânjească virginitatea creștină, mi-l amintește pe Ixion care credea că o violează pe Junona și care se ostenea împotriva unui nor, iată ce admiră corifeii opiniei. Trebuie să fii de acord cu mine că e o glorie să nu ai parte de asemenea admirație și că e mai bine să faci apel la viitor decât să trudești pentru un secol atât de orb și de bolnav.

Frate al meu și prieten,

*Sumens illud ave
Gabrielis ore.
Fundā nos in pace.
Mutans Evae nomen.*

.....
*Solve vincla reis.
Profer lumen caecis...
—Salve Regina mater misericordiae
vita, dulcedo, et spes nostra, salve.
Eia ergo... illos tuos misericordes oculos ad nos converte.*

Aceste invocații adresate Mariei, printre atâtea altele care se găsesc în liturgia Bisericii ar fi niște impietăți dacă nu s-ar adresa divinei Imma, înțelepteii mame și fiice a lui Dumnezeu, însăși Providenței.

Dacă-i spunem Mariei să se roage pentru noi, nu putem adresa aceeași rugămintă Duhului Sfânt care, după Sfântul Pavel: *ipse postulat pro nobis gemitibus inmarabilibus!*

Mă întrebați dacă binarul cel bun a precedat pe cel rău. Amintiți-vă că în toate lucrurile supuse legii progresului, răul precede întotdeauna binele, Cain s-a născut înaintea lui Abel și fiul risipitor a păcătuit înainte de a se întoarce la tatăl său. În pasajul din Zohar, unde se spune că înainte de determinarea balanței, echilibrul nu exista și toate acestea se repetau în noi toți pentru că fiecare om este o mică lume a formelor.

Acum îmi veți spune că dezordinea și haosul a precedat o veșnicie ordinea. Chestiunea nu e demnă de dumneavoastră, o atribui unei neatenții pasagere și cred că veți avea grația de a nu mă contrazice. N-am traversat marea săptămână a creației pentru a ne întoarce acum să descâlcim haosul și să punem iarăși totul pe tapet.

Și voi spune același lucru despre pasajul din scrisoarea voastră în care-mi spuneți că Iisus Hristos n-a făcut decât să descopere sfânta kabală ceea ce s-ar împăca prost cu divinitatea lui care știa totul. Dacă ar fi după voia domniei voastre, Iisus Hristos știa să vorbească, să

meargă, să scrie încă de la naștere și iată-vă revenit la zeul deghizat în om, la fantoma lui Vișnu etc...

XLIV

19 decembrie

Frate al meu și prieten,

Să nu credeți că am pus un singur moment la îndoială afecțiunea și devotamentul vostru; am dorit doar să vă încurajez mărturisindu-vă că eu însumi sufăr uneori de singurătate ca de un exil al inimii în acest Eden al științei pe care sabia arzândă a heruvimului o interzice oamenilor. Un imens dezgust mă copleșește pentru tot ceea ce fac bietele ființe, pentru tot ceea ce iubesc, gândesc, respectă caută, glorifică. Uitat de ei și mulțumit că sunt, eu nu-i uit totuși. Sunt ca un om care într-un oraș de oameni flămânzi ar fi găsit imense subterane cu hrană, dar pe care nimeni nu vrea să-l creadă, nici să-l asculte. Vai! umanitatea moare de inaniție a moralului, e devorată de prejudecăți și ignoranță ca de o lepră nedomolită, iar remediul e atât de aproape. Adevărul strălucitor așteaptă numai să-l privești pentru a mulțumi toate spiritele și a lumina toate inimile și ei nu-l privesc. Le place mai mult să privească masa învârtindu-se.

În mine se concentrează tot gustul acestei mizerii. Sufăr pentru cei care nu-și simt răul și adesea mă simt lepros și abandonat ca Iov. Atunci îmi vină să strig: *Miseremini, miserimini mei, saltem vos amici mei! quia manus domini tetigit me.* Nimic din toate acestea nu atinge totuși acea pace profundă care constă într-o adeziune profundă la tot ceea ce este bun și drept și într-o credință neclintită în suveranitatea justiției și a bunătății divine.

Adăugați la acestea, prietene, calitățile și defectele unui copil de zece ani și veți intra în posesia tuturor secretelor sufletului bietului vostru hierofant care de patru luni e ciuruit ca un bob de grâu și răgușit ca un papagal bolnav.

Vale e me ama. Mi-e dragă afecțiunea voastră și mă sprijin pe prietenia voastră.

XLV

Frate al meu și prieten,

Cum nu înțelegeți că răul cel mai cumplit care i se poate întâmpla omului trebuie să fie în același timp și cea mai profundă ispășire? Un om inteligent și drept se trezește departe de casa lui și nu se mai poate întoarce fără o istovitoare oboseală. Intră într-un cabaret și uită de el încât până la urmă se îmbată; și pierde mințile și chiar facultatea de a se mișca. Oameni miloși îl iau în trăsura lor sau, dacă vă place mai mult, îl pun pe o brancardă; îl duc acasă la el, îl dezbracă, îl culcă. Ce veți crede despre el dacă la trezire se feliicită de a fi găsit îmbătându-se cel mai lesne mijloc de a se întoarce acasă? N-ar fi trebuit să fie, dimpotrivă, copleșit de durere și rușine? Nebunul fizic și moral mănâncă pâinea asistenței publice. Care om cinstit ar putea zice vreodată: aș vrea să fiu nebun ca să mă hrănesc într-un ospiciu fără să fac nimic? De altfel, nebunul n-a încetat să trăiască în spirit din clipa în care și-a pierdut mințile? Restul existenței sale nu este oare o moarte prelungită care ispășește greșala obstinată a voinței sale? Ce gândește oare când se trezește după dispariția dorinței care l-a înebunit? Câtă oroare nu simte oare față de o asemenea aberație? Dar nu simțiți tot ceea ce nebunia poate avea mai oribil și n-ați meditat niciodată la teribila legendă a lui Nabucodonosor schimbat în fiară? Dar nebunul este mai puțin decât un animal, el este perpetuu înșelat de instinctele lui pervertite. Un câine are mai mult bun simț decât el și dumneavoastră ați vrea să cumpărați cu acest preț beatitudinea eternă? Haideți, frate, treziți-vă, de câteva zile mi se pare că ați căzut în vis. *Quandoque bonus dormitat Homerus*. Să cerem justiției supreme o mie de ani de purgatoriu, oricum ar fi, decât o zi de nebunie!

XLVI

22 decembrie

Frate al meu și prieten,

Litera Cheth este hieroglifică în vechea ebraică, adică anterioară captivității, ca și în ebraica modernă.

Două pătrate juxtapuse, un fronton transversal sprijinit pe două coloane, dubla cruce ierarhică a bastonului pontifical. Adăugați acestor

semne pe cel al numărului 8 reprezentând cei doi șerpi ai caduceul sau șarpele unic din câteva figuri hieratice ale lui Hermes și veți obține toate liniamentele pantaclului Tebei.

Numărul 8 semnifică mai ales viața eternă care se menține prin echilibrul mișcării. Figura celor două pătrate juxtapuse desemnează echilibrul în stabilitate și înălțimea edificiului proporțional cu baza. Bastonul sacerdotal dă quadratura ierarhică și proporțională a cercului și indică raportul octonarului sau octarului (se folosesc ambii termeni), cu ternarul; într-adevăr, două cruci dau 8, dar dacă aceste două cruci se formează din două traverse pe aceeași tijă, figura întreagă este cea a ternarului și reprezintă revelația providenței prin natură, a tatălui prin fiu, mamei eterne prin mama muritoare, a lui Chocmah prin femeie, a legii divine prin Biserica aflată pe pământ. De asemenea, semnul a fost dintotdeauna cel al marilor hierofanți și al suveranilor pontifi. El reprezintă figura balanței supreme și a justiției eterne ale cărei talgere de sus sunt analoage celor de jos. Vedeți câte mistere și adâncimi sunt ascunse sub aceste diverse figuri. Octonarul este, de asemenea, simbolul eternității pentru că 7 figurând toată durata imaginabilă, unitatea care reîncepe după 7 se află dincolo de orice durată.

XLVII

Frate al meu și prieten,

Eternitatea! obiectul aspirațiilor noastre este cea mai ambițioasă dintre speranțele noastre. Eternitatea al cărei început și sfârșit este

numai Dumnezeu. Cercul acesta cuprinde totul, devorează timpul, reproducându-l neîncetat. Eternitatea care nu poate fi somnul sau neantul creaturilor, Eternitatea deci, această activitate fără început și sfârșit, această întrepătrundere a nenumăratelor cicluri, aceasta prăpastie a timpilor finiți în durată, dar infiniți în renașteri și succesiuni. Eternitatea, acest infinit a cărui durată, la fel de absurdă în aparență, dar la fel de riguros necesară ca infinitul spațiului. Eternitatea, vârsta lui Dumnezeu care nu poate fi aceea a răului.

O crimă nu poate fi eternă și pedepsită

Și răul ar fi Dumnezeu dac-ar fi infinit.

Eternitatea, echilibrată ca timpul și având, în consecință, puterea pozitivă și rezistența negativă, ceea ce Ezechiel și Sfântul Ioan au reprezentat printr-o sferă de lumină deasupra unei sfere de foc 8, ceea ce ne aduce la semnul hieroglific al numărului 8 și reprezintă echilibrul ființei și al vieții, al gândirii și al verbului, al ideii și al formei, al luminii și umbrei, al spiritului și al materiei. Astfel nu există ființă fără viață și viață fără ființă, nici verb fără gândire nici gândire fără verb, nici formă fără idee, nici idee fără formă, nici lumină fără umbră, nici umbră fără lumină, nici spirit fără materie, nici materie fără spirit, în consecință nu există cer fără infern, nici infern fără cer. Dar acest infern necesar devine dumnezeiesc ca și cerul. *Eum adstarint filii Dei, ad fuit inter eos etiam Satan*. Ori, aici e unul din marile mistere ale științei pe care trebuie să ne ferim a-l dezvălui.

XLVIII

Frate al meu și prieten,

Am încheiat studiile noastre asupra octonarului și am ajuns la perfectul novenar care este multiplicarea ternarului prin el însuși.

Numărul 9 reprezintă adevărul complet, inițierea perfectă și de aceea a fost plasat ca semn hieroglific al înaltei puteri intelectuale și morale în capul aceluia litus pontifical și a cârjei episcopilor. Nouă reprezintă ceea ce preoții catolici numesc *circuminsession* al persoanelor divine. *Circum in sessio*, proprietatea de a rezida unii în jurul altora și unii în alții fără confuzia noțiunilor.

Astfel, tatăl și Sfântul Duh sunt în fiu și în jurul fiului etc.; în termeni figurativi, fiul poartă în inima lui pe tatăl și pe Duhul Sfânt și se întoarce în el ca-ntr-un veșmânt de grație și de dreptate. Gândiți-vă, ca să înțelegeți, că fiul este verbul sau cuvântul, că verbul poartă în el sensul sau gândirea (tatăl) care îndeamnă la acțiune sau la iubire (Sfântul Duh) și că el îmbracă forma analoagă chiar a acestei gândiri sau a acestei iubiri (Am spus analog în verbul oamenilor, dar în verbul lui Dumnezeu totul este identic lui Dumnezeu. Analogiile nu încep decât odată cu creația care emană din verb). Așa se explică foarte simplu cele mai profunde mistere ale credinței. Vom găsi același circum-inseccion în sephirote care explică trinitatea după evrei. Vom ajunge curând să ne convingem că trinitatea creștină nu e decât un mariaj între Kether-Chocmah-Binah al lui Abraham cu *diespiter-ul*, *logosul* sau *demiurgosul* lui Platon, *pneuma* sofistilor greci și că trebuie să epurăm definitiv dogma noastră de aceste elemente de păgânism și idolatrie.

XLIX

Frate al meu și prieten,

Trebuie, spuneam, să epurăm dogma revenind la concepția primitivă a misterelor, dar fără să schimbăm nimic din termenii și formulele definitiv decretate prin infailibilitatea Bisericii în opera sa din vârstele dintâi.

Termenii împrumutați din mitologii sau din filosofia păgânilor dovedesc tendința către o sinteză universală. Nu trebuie deci să le respingem, ci să le explicăm într-un sens care să nu fie nici cel al sofistilor eleniști, nici al pedanților evului mediu.

Această nouă înțelegere a vechii dogme nu poate fi admisă mai întâi decât de câteva spirite de elită și nu cred că se va vulgariza vreodată.

În 1620, la Toulouse a fost ars, după ce în prealabil i s-a smuls limba cu cleștele înroșit, un preot italian pe nume Lucilio Vanini. Era un om de știință, de elocință și de zel. Dar a fost condamnat ca ateu și lipsit de pietate, numai pentru că a afirmat că trebuia dovedită adevărata religie universală prin armoniile naturii și nu prin legendele călugărilor și sofisme doctorilor.

Că natura întreagă proclamând existența principiului creator, toate raționamentele asupra existenței lui Dumnezeu sunt ridicole și mizere.

Că magia este o știință divină etc.

Pe când îl conduceau la supliciu, s-au oprit în fața unei biserici și i-au poruncit să ceară iertare lui Dumnezeu, regelui și justiției. El le-a răspuns atunci cu voce puternică: nu cred în Dumnezeul vostru, nu v-am jignit regele și cred că e inutil să cer iertare unei justiții ca un infern, pentru că diavolul pe care-l adorați nu iartă niciodată.

Un țipăt de groază s-a auzit atunci din gura tuturor, înăbușind această voce atât de generoasă, dar atât de imprudentă, și fu târât la supliciu ca un blafemator, sfântul Lucillio Vanini, preot și martir.

L

2 decembrie

Frate al meu și prieten,

Trebuie să vă povestesc o anecdotă de mediummanie foarte recentă pentru că am participat incognito la un cerc de învățitori de mese. Un tânăr cu figura bolnăvicioasă ținea în mână un creion și scria printr-un fel de smucitură convulsivă, ghicind gândurile și răspunzând la întrebări dilematice. M-am apropiat de el și el striga că-i fac rău. I-am ordonat să se calmeze și să-mi răspundă. Ce doriți de la mine? m-a întrebat, în cele din urmă. — Spune-mi, cum mă cheamă. Mâna lui ezită câteva secunde, apoi scrie cu litere mari un pic tremurate Rivoel. Am fost ciudat de șocat de această coincidență cu numele pe care mi-l dăduse un alt evocator care nu avea cum să fie înțeles cu acesta. L-am întrebat ce voia să spună acest nume. Și el scrisese repede:

Nu mai știi să citești, tâmpitule?
și dedeusbt ca o semnătură, Osphal.

Atunci m-am luminat, am întors cuvântul citindu-l Leo vir. Ori, gravura lui Lavater care reprezintă alphos-ul, pe Maphon de Gablidone are ca principală emblemă toate acestea adoratorilor lui ob și am rămas pentru ei copleșit sub povara injuriei pe care mi-o adresase pretinsul spirit, care din acel moment începu să bată câmpii, nemairobind pentru medium decât fraze goale de sens și tâmpenii. Oh! dacă domnul de

Mirville ar fi știut toate acestea, ce triumf pentru el! dar și ce încurcătură! Ar fi fost obligat să spună despre mine: *In principe demoniorum ejicit demonia*. Dar i-ar fi fost teamă să mă tratează ca fariseii pe Iisus ca să nu-și atragă răspunsul: *Și Satanam ejicit quomodo stabit regnum ejus?* Vă încredințez această istorioară ca să reflectați la ea.

LI

Frate al meu și prieten,

Noel! natalis dies. Astăzi aniversăm ziua nașterii umanității. Emmanuel! Dumnezeu cu noi! Dumnezeu viu între oameni, umanitatea divină, divinitatea umană, iată ce ne dezvăluie această zi de 1863 de ori binecuvântată, dar oamenii n-au știut să facă din ea decât o religie inumană și o umanitate damnată. Boul, măgarul și păstorii din iesle au ghicit singurii din instinct pe mântuitorul naturii. Magii veniți să-l adore, ghidați de pentagrama divină, marele arcan al omului-Dumnezeu, au trebuit să se întoarcă pe alt drum pentru a evita furia lui Irod și capcanele preoților. Astfel, știința antică, ce venca singură la leagănul creștinismului, a fost alungată și parcă distrusă de persecuție. Steaua a căzut, spune legenda într-un puț de lângă Bethleem. „Ar trebui căutat în acel puț, spunea Voltaire, cu siguranță acolo se află adevărul“.

Niciodată marele batjocoritor n-a vorbit mai bine, fără să știe. Da, puțul stelei este puțul adevărului; când îl vor cerceta înțelepții acestei lumi?

Magii sunt regi și adevărați inițiați. Sunt trei, număr sacru, și de altfel reprezintă cele trei lumi. Balthassard, dezinteresatul căutând adevărata comoară, omul păcii profunde pentru că numele lui înseamnă toate aceste prerogative, ambasadorul ierarhiei supreme, reprezentantul marilor aleși. El este cel care oferă tămâie noului născut al noii umanități. Melchior, regele cetății, prințul luminii, vine în numele copiilor științei și el va oferi aurul. În sfârșit, Gaspard, sau mai bine Kathzar, conducătorul oamenilor, prezintă mirul care îmbălsămează morții și figurează speranța nemuririi.

Frate al meu și prieten,

Cartea *La Science des Esprits* se alcătuiește și documentele abundă. N-am scris încă nici un cuvânt, dar când acest cuvânt, primul de pe prima pagină, va fi scris celelalte vor veni buluc și opera se va împlini ca și cum aș copia o carte din lăuntruul meu. Pot să vă încredințez aceste mici mistere ale muncii mele, dar despre altele nu voi vorbi niciodată: să nu mă iei drept un medium.

LIII

Frate al meu și prieten,

Dumnezeu a întins un vâl peste gloria sa și pe acest vâl a brodat forma tipică a lucrurilor. Viața privește și copiază urmând legile preciziei, în felul în care lucrătorii gobelinelor copiază tablouri cu capete de lână numerotate. Acest vâl este mediatorul plastic universal; el este lumina, eterată în spațiu, astrală în astre, vitală și magnetică în ființele vii. Imaginile corespund între ele și se produc urmând impulsurile precise ale forțelor. Iată de ce un idiot în extaz poate citi lucruri sublime în această lumină. Iată de ce medium-urile însuflețesc adesea corzile marelui instrument la care nu știu să cânte. Dar prezența unei ființe mai echilibrate, necesar echilibrantă, le îngreuiază intuiția și le neliniștește luciditatea ca de pericolul unui fel de avort. Iată de ce aceștia sunt înjurați, dar și omagiați involuntar.

Dacă aveți cartea lui Mirville, aș cere prea mult de la domnia voastră dacă v-aș ruga să-mi copiați pasajele în care vorbește despre mine? Dacă merită obiecții, acestea își vor găsi loc în *Science des Esprits* care, sper, nu se va apropia cu nimic de ignoranța diavolului și de cărțile pe care susnumitul diavol le inspiră apărătorilor și prietenilor lui.

A mai apărut o nouă carte a domnului Gougenot des Mousseaux și cred că sunt maltratat în ea într-o manieră foarte amuzantă. Sieur Gougenot des Mousseaux este comicul dramei diabolice. Este maimu-

țoiul acestui șarlatan, mai mult sau mai puțin de bună credință numit domnul marchiz de Mirville. Cred că această carte se numește *La magie, ses moyens, ses milieux, ses savants* etc. Trebuie să fie acolo multe prostii și dacă aș avea timp l-aș pierde ca să-o citesc.

Fericiți cei săraci cu duhul! adică fericiți săracii care au spirit. Sunt atât de mulți oameni bogați de stupiditate!

LV

Frate al meu și prieten,

Cerurile au provocat o mare pierdere în persoana domnului Louis Lucas, vecinul și prietenul meu, chimist dintre cei mai distinși, inițiat în secretele lui Hermes și inventatorul unui aparat pe care el îl numea biometru și care dovedea riguros teoriile noastre asupra magnetismului sau magnetismului special al ființelor vii. Aparatul consta într-o busolă neutralizată, adică insensibilă la electricitate chiar prin electricitate, care pune în comunicare consultații prin intermediul unui lanț de asemenea neutru și insensibil la fluidul electric obișnuit. Persoanele care ating acest lanț dezvăluie pe loc puterea lor magnetică și echilibrul lor vital. Unele imprimă acului o mișcare lentă și măsurată, altele îi comunică oscilații inegale, altele o mișcare dezordonată care imprimă acului o mișcare de rotație; și, ceea ce este extraordinar de interesant, numai printr-un simplu act interior de voință, acul indicator al busolei poate fi oprit sau făcut să se rotească în sens invers.

Am asistat la aceste experiențe, împins de o mare curiozitate și ele mi-au părut foarte convingătoare dar n-a sosit timpul în care știința modernă să fie inițiată în marile mistere ale vieții. Domnul Lucas a murit și am fost cu la înmormântare. Abia împlinise 49 de ani și în urma lui au rămas doi copii. Am plâns văzând lacrimile celor doi copii cărora inexorabila natură le luase tatăl a cărui viață se încheiase înainte de termen și pentru ei și pentru noi.

Odihnească-se în pace!

Frate al meu și prieten,

Mi-am procurat cele trei volume ale acestui rău domn de Mirville și m-am minunat de convertirea lui la doctrinele noastre. *Salutem ex inimicis nostris*. Iată un nou medium, comparabil cu avocatul lui Chambery care profetizează ca Balaam pentru Israel, ajungând să-l blesteme! Astfel, catolicismul universal are un nou apostol. Apostol, c adevărat, fără voia lui și furios împotriva acestui bun Eliphas care-și permite să-l numească bunul domn de Mirville. Astfel, verbul adevărului era adorat sub chipul lui Thoth, Osiris și Helios, astfel marea Maia, Devaki, Isis a vechilor sanctuare erau aceleași cu Maria. Astfel, Dumnezeu se revelează în întreaga umanitate și papa poate binecuvânta toate popoarele prezente, trecute și viitoare. El poate deschide tezaurul indulgențelor pentru ca adoratorii lui Brahma, Iuceferienii, phitii, schivaiții, seizii lui Buvani și discipolii domnului de Mirville să nu mai adore sau cel puțin să nu se mai teamă de zeul umbrei. Satan se dezice, el abdică.

Obscurantismul omagiază lumina. Un adevărat miracol. Am admirat formidabila mânie a bietului domn pe care l-am făcut să reacționeze fără voia lui și, uitând că m-a taxat de nebun și plicticos, citează excelentele mele studii (el spune) și-ngrămădește munți de erudiție pentru a dovedi că eu am dreptate și nu el. Vă mulțumesc că m-ați îndemnat să citesc aceste trei volume, pentru că la recomandarea domniei voastre le-am cumpărat.

Să-i lăsăm domnului de Mirville drăcușorul lui cel negru dacă măscăriciul îl amuză. Din moment ce admiră lumina, își poate păstra conul lui de umbră, fără ca noi să-l invidiem.

LVII

Frate al meu și prieten,

Numărul nouă reprezintă, așa cum v-am spus, dogma teologică a circumcesiunii persoanelor divine.

Această dogmă explică Trinitatea într-o manieră complet kabalistică. Dacă cele trei persoane sunt în fiecare din ele, ipostazele sunt indivizibile și persoanele cu toate că sunt distincte nu pot fi separate. Astfel singur Dumnezeu rămâne unic în trei concepții personale. Dacă în el nu s-ar afirma decât o singură persoană, cuvântul persoană ar fi fost idolatru pentru că ar reprezenta obligatoriu o idee individuală și numărabilă dacă pot să mă exprim astfel. Dar Dumnezeul unic, care n-ar putea fi impersonal prin concepția noastră fără să devină o abstracție, un lucru, un vis, o idee fără formă, este tripersonal, adică omnipersonal pentru că, așa cum știm, concepția ternarului conține orice idee de viață și personalitate. Este unul, este trei și de trei ori trei pentru că fiecare unitate a ternarului este inseparabilă de celelalte.

Nu sunt totuși trei tați, trei fii, trei sfinte duhuri, ci este tatăl în fiu, fiul în tată, și Duhul Sfânt în amândoi, și este mereu același tată, fiu și Sfânt Duh, trei noțiuni distincte și diverse de personalități. Astfel, există tatăl, fiul și Sfântul Duh sau Kether, Chocmah și Binah în Aziluth; tată, fiu și Sfânt Duh în Briah sau Gedulah, Geburah și Tiphereth; tatăl, fiu și Sfânt Duh în Ietzirah sau Nethsah, Hodet Jesod. Căci Tiphereth este Schechinah lui Kether și Jesod, lumina vizibilă a lui Schechinah. 1 în 3, 3 în 9 și 9 în 1.

LVIII

25 ianuarie

Frate al meu și prieten,

Numărul 9 reprezintă trei mari mistere ale creștinismului care se explică toate prin ternar.

1	2	3
TRINITATEA	ÎNCARNAREA	IZBĂVIREA
1. Tatăl	1. Dumnezeu	1. Ofensatul
2. Fiul	2. Omul	2. Ofensatorul
3. Duhul Sfânt	3. Omul-Dumnezeu	3. Victima

Ori, în victimă se află ofensatorul și ofensatul. În omul-Dumnezeu se află, Dumnezeu și omul. — În Sfântul Duh se află tatăl și fiul. Ceea ce se poate afirma și în sens contrar despre ceilalți trei termeni ai celor trei ternari. De asemenea, Trinitatea este misterul tatălui; Încarnarea, misterul fiului și izbăvirea, misterul Duhului Sfânt. Astfel cei nouă sunt în trei și trei x trei fac nouă sau douăzeci și șapte, ale cărui cifre adunate dau tot nouă. Acestea sunt adâncimile inefabile ale novenarului.

De asemenea, acest număr rezumă și figurează toată înțelepciunea reprezentată în tarot printr-un bătrân având în frunte semnul sacru al lui Jod într-un dublu cerc, cu o lanternă în mână adică o lumină preservată, o lumină ocultă și în cealaltă mână un baston pe care se sprijină și cu care sondează terenul în fața lui; e acoperit de o mantie de sus până jos, simbol al discreției și al prudenței. Comparați această imagine cu aceea a nebunului și veți remarca toate contrastele: nebunul are veșminte dar lasă să se vadă nuditatea; are două bastoane unul îl îngreuiază, celălalt îl împiedică etc.

LIX

Frate al meu și prieten,

Fraza pe care mi-o citați din Saint-Martin îmi pare lipsită și de precizie și neadevărată: „Secta mea este providența”. Providența nu poate fi în nici un fel comparată sau măcar gramatical opusă unei secte. „Și prozeliții mei sunt eu”. Dacă vrea să spună că el încearcă mai întâi să se convingă pe el însuși și să se convertească, ar fi trebuit să scrie prozelitul meu și nu prozeliții mei. Dacă ar fi spus dogma mea este providența și nu mă am decât pe mine prozelit, l-aș fi putut înțelege, dar fraza așa cum e construită este incorectă ca expresie și absurdă ca idee. Nu cred deci că ați putea-o adopta ca o maximă, cel puțin dacă n-ați rectificat forma prin ideea pe care o afirmam mai sus și în acest caz nu mai aveți de ce să vă acuzați de orgoliu. *Accedentem ad Deum*, spunea Sfântul Pavel, *oportet credere quia est, et inquietibus se remunerator sit*. Aici se află rezumată credința, după marele apostol, și aceasta este simplu noțiunea de providență. În ceea ce privește prozelitismul trebuie multă prudență și să se înceapă prin

corectarea personală. Când ai devenit bun, îi faci și pe ceilalți buni, fără să te gândești măcar. Mijlocul de a deveni echilibrat nu e acela de a te echilibra? *Quaerite primo regnum Dei et justitiam ejus et haec omnia adjicientur vobis.*

Vă mulțumesc pentru că mi-ați trimis cartea acestui biet Gougenot. Personajul acesta grotesc mă distrează cu înjurăturile lui grosolane care nu sunt deplasate într-o lucrare care cuprinde enorme prostii. Îmi place mai mult sfântul Louis Veuillot; acesta înțelege cel puțin strâmba credință umoristică și se arată insolent și răuvoitor cu inteligența.

LX.

30 ianuarie

Frate al meu și prieten,

Novenarul este Jesod fundamentul și principiul existenței, pentru că este ternarul în toată fecunditatea lui. Jesod este de asemenea fundamentul sau baza oricărui adevăr, adică criteriul de certitudine, cum se zice în școală, pentru că este un triplu silogism cu trei termeni desăvârșit echilibrați și echilibranți unii pentru alții, în așa fel încât minora și concluzia sunt conținute în majoră și la fel cu ceilalți termeni. Acesta este, de asemenea, acordul perfect al rațiunii și al autorității, provenind dintr-o rațiune autorizată, autoritate rezonabilă, armonie sau autoritate a rațiunii creând rațiunea autorității sau ordinea perfectă a armoniei. Totul se naște din această rădăcină perfectă și natura egalată de numere mai dă trei pentru a-l reprezenta pe Dumnezeu, trei pentru a-l reprezenta pe om, trei pentru a reprezenta materia supusă omului ale cărei modificări și producții sunt conținute în trei regnuri. Lumina este de asemenea de trei ori triplă; Lumină de glorie în Aziluth și Briah Jesirah; Lumină de viață, universală; astrală și magnetică; Lumina vizibilă, celestă, terestră și arzătoare. Acestea sunt misterele lui Jesod pe care le regăsim în tot ceea ce există conform legilor ternarului care este, după cum știți compasul prin care se măsoară existența tuturor ființelor. Aici se încheie analiza numerelor care reîncep din zece în zece, adică din sinteză în sinteză. Încheiem aici

studiul nostru asupra novenarului și ajungem la denar care este regatul lui Dumnezeu.

LXI

Frate al meu și prieten,

Într-una din cele mai misterioase parabole ale Domnului, este vorba de zece virgine, cinci înțelepte, cinci nebune; cele cinci fecioare nebune s-au dus să caute ulei și au ajuns prea târziu la porțile festinului nupțial, iar mirele le-ar fi spus: nu vă cunosc.

Iată sfârșitul inedit al acestei parabole.

„Atunci cele cinci fecioare înțelepte s-au căit că nu le-au dat ulei și tovarășelor lor sau că nu le-au oferit lumina lămpilor lor pentru a le lumina, pentru a intra odată cu ele la festinul mirilor.

Și atunci s-au adresat mirelui: Se poate oare, Doamne să nu le cunoști, când ne cunoști pe noi iar noi le cunoaștem pe ele?

Sunt surorile și însoțitoarele noastre ale căror lămpi s-au stins dar ele s-au reaprins.

Acastă lumină le luminează fețele scăldate în lacrimi și tu ai putea să le recunoști pentru că noi le recunoaștem.

Au fost neglijente, dar au străbătut câmpia în timpul nopții căutând ulei pentru lampă.

Au fost lipsite de bucuria primelor ore, dar nu-ți mai amintești, Doamne, că i-ai acceptat pe lucrătorii viei tale să lucreze la orice oră din zi?

Și seara nu le-ai dat tuturor aceeași plată?

Vei fi mai neiertător în noaptea nunții tale decât ai fost într-o zi lucrătoare?

Și Domnul nu le-a răspuns nimic dar a dat fecioarei cheia pentru a deschide poarta surorilor ei“.

Frate al meu și prieten,

Dumnezeu considerat numai în rigoarea și autocrația sa, fără balanță și fără control este diavolul acestui grațios domn de Mirville și măscăriciul lui des Mousseaux. Este Dumnezeul pseudo-catolicilor, clericilor care văd toată religia numai în puterea temporală, pentru că regatul lui Iisus Hristos nu este din această lume și pentru că Satan, dimpotrivă, este prințul acestei lumi unde mai domnește încă despotismul și violența producând iremisibilul păcat împotriva spiritului, care constă în înăbușirea adevărului și a științei: o reacție feminină se manifestă împotriva acestei opresiuni brutale, se operează chiar și în afara Bisericii prin confrerii mistice și dulcegării caline și sentimentale ale cultului mamei lui Dumnezeu. Este căprioara albă opusă căprioarei negre. Dar aceste două fracțiuni ale adevărului, opuse una alteia nu sunt decât negarea uneia de către cealaltă. Religia mai sare și acum într-un picior; când pe dreptul, când pe stângul. Sub dominația mesianică va începe cu adevărat să meargă.

Fecioarele nebune bat la porțile mirelui, dar nu vor intra decât când fecioarele înțelepte vor veni în întâmpinarea lor și le vor întinde mâna.

Atunci se vor adeveri cuvintele Scripturii: *Justitia et pax oscultae sunt — Justitia et veritas obviaverunt sibi*. Acestea vin să completeze sensul parabolei fecioarelor unde textul reține lumina la poartă pentru că nebunele înțelepțindu-se au acum ulei, dar li se refuză intrarea.

Vedeți că e necesar complementul și că sfârșitul parabolei care nu se află în literă există realmente în spirit.

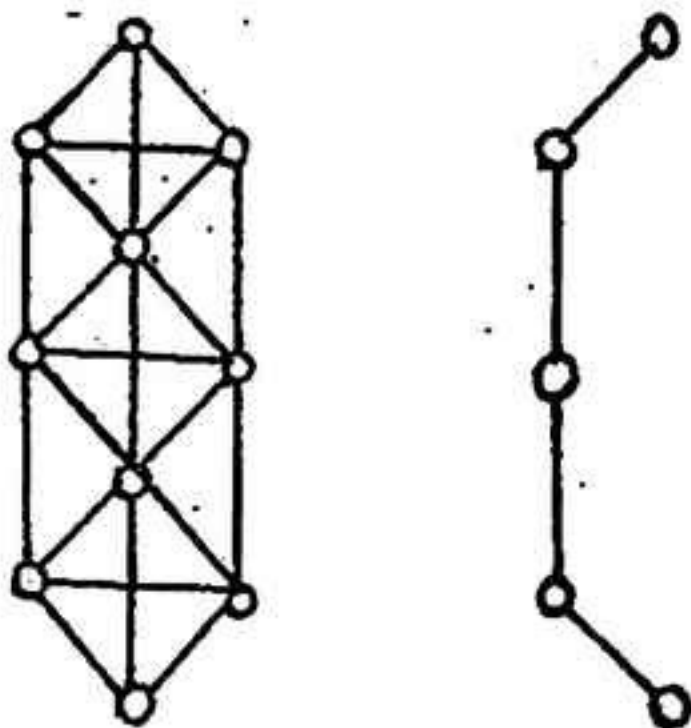
Frate al meu și prieten,

10 se compune din unitatea luminoasă și din tenebrosul zero. Există două pentagrame în acest număr, așa cum sunt două triumfuri în numărul 6; pentagrama albă și pentagrama neagră; cinci numere

pure și cinci numere impure; cinci rase de uriași și cinci îngeri care-i combat prin virtutea lui יהוה; cinci fecioare nebune și cinci fecioare înțelepte. Or, nunta mirilor este mijlocul între negru și alb, formând separația între fecioare.

Cum legenda ne spune că în epoca în care verbul lui Dumnezeu rostea יהי אור, s-a produs o separație între îngeri. Lumina, într-adevăr, nu se manifesta fără să se manifeste și umbra și umbra este necesară luminii. Lumina adoptă umbra și o luminează cu reflexele ei. Toate acestea ajung pentru a explica sumar parabola celor zece fecioare nebune în legătură cu care în ultima mea scrisoare v-am dat concluzia ocultă și complementul inedit.

Trasați arborele Sephirotelor și luați o singură parte, fie Kether-Binah-Geburah-Netsah-Malchuth.

Veți avea cornul lunii riguroase și coarnele căprioarei negre. Faceți același lucru în sens contrar și veți obține cornul alb și căprioara iubirii. Aceste expresii sunt consacrate de kabaliști și nu trebuie să vă uimească. Aveți de fiecare parte cinci numere: unele albe, celelalte negre; unele riguroase, celelalte milostive. Kether și Malchuth pot fi luate și în bine și în rău, pentru că una e cauza celeilalte, iar în Malchuth binele și răul par să se amestece.

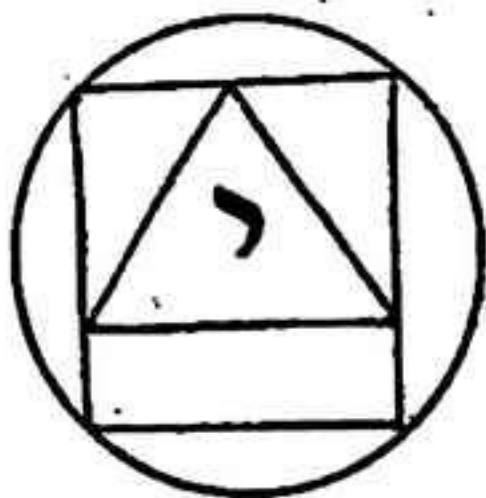
Frate al meu și prieten,

A zecea literă a alfabetului sacru este litera Jod în ebraică. Această literă este cea mai importantă și se plasează în centrul pantaclului literelor între cele trei mame. Cu ea începe numele lui Jehovah și se încheie numele lui Adonai. De la ea se trage numele iudeilor ca și cum s-ar numi poporul lui Jod sau Jud. Numele de Juda sau Iehuda vine din aceeași rădăcină și probabil a aparținut tribului regal al cărui baston sau sceptru figurat de Jod va înflori neîncetat până la venirea Mântuitorului.

Numele literei în ebraică se scrie cu Jod vau daleth și înseamnă: universul, creația, stăpânul — sau legea, libertatea și puterea — ceea ce veți recunoaște examinând hieroglifile de la a zecea, a șasea și a patra cheie a Tarotului.

Cuvântul mai înseamnă: tata, iubirea, Domnul sau stăpânul, Duhul Sfânt și fiul. Iată mărețele lucruri într-o literă și în numele ei și veți înțelege de ce figura kabalistică a lui Dumnezeu este un triunghi într-un pătrat circumscris de un cerc și în mijlocul triunghiului un singur Jod.

Triunghiul este trei; pătratul; cercul doisprezece; totul este 19, ale cărui cifre adunate dau 10. Astfel. 1+2 fac 3, 3+4 fac 7, cu 5 fac

doisprezece, cu 6 fac 18 cu 7 fac 25 ale cărui cifre aditionate fac 7. Cele zece numere aditionate dau 55, ale cărui cifre adunate dau 10. Numărul 10, unitatea, figura ființei, și zero, imaginea vieții. Este bagheta și șarpele; hieroglifa universală.

LXV

Frate al meu și prieten,

Așa cum există 10, Sephiroth, există 10 porunci ale lui Dumnezeu și legea morală, ca și legea dogmatică se poate numi decalog sau verbul în zece litere. Iată de ce pedeapsa păcatului este figurată prin cele zece răni ale Egiptului. Fiecărui păcat îi revine o pedeapsă specială, există zece păcate pentru că există zece legi. Dar acestea zece se raportează la 7, 7 la 3 și 3 la 2.

Există șapte păcate opuse celor șapte virtuți; trei căpete ale concupiscenței; orgoliul, cupiditatea, luxura — și cele două păcate împotriva lui Dumnezeu și a aproapelui toate concentrându-se în unul care este nedreptatea sau păcatul împotriva dreptății pentru că-i suntem datori lui Dumnezeu și aproapelui.

Aici ajunsesem când am primit ultima scrisoare de la domnia voastră în care aproape că vă plângeți cât de bine ați înțeles novenarul. Îmi spuneți că vă ascund ceva. Sigur că vă ascund ceea ce nu v-am scris încă, dar corespondența noastră, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu se va încheia aici. Permiteți-mi să folosesc dacă nu rezerva măcar metoda în această instrucție. Nu observați că în tarot, înțeleptul de la numărul 9 se luminează cu o lanternă și că soarele nu strălucește decât la a 19-a cheie?

Posedata dumneavoastră este probabil o femeie isterică. Ori, aceste genuri de boală sunt foarte greu de vindecat. Utilizarea cărbunelui de lemn pentru calmare poate fi folositoare, dar pot exista grave dezordini ale organelor genitale interne care cer îngrijirea unui chirurg abil asistat de un alienist distins.

Sănătatea mea revine încet și numai cu multe îngrijiri.

LXVI

15 februarie

Frate al meu și prieten,

Cât de multe lucruri mi-au rămas să vă spun!

Sunt imensități care se leagă de alte imensități ca în spațiu

universurile de universuri! Mă aflu adesea în mijlocul tuturor acestor prăpăstii, îngrozit și tremurând ca o pasăre pierdută de cuib, și dacă aş şti unde cad mi-aş da drumul. Să te trezeşti singur sau aproape singur în mijlocul unui palat sau al unui Babel ale cărui spirale adăpostesc mii de generații, nu e îngrozitor și monoton?

Relațiile cu oamenii devin cu fiecare zi din ce în ce mai dificile și mai penibile. Oricâtă bunăvoință aş avea îmi este imposibil să mă interesez de ceea ce fac ei, de ceea ce spun sau gândesc. Simt în mine, pentru ei o bunăvoință pe care ei nu mi-o arată și pe care nici n-ar putea să mi-o arate: *oblitusque suorum obliviscendus et illis*. Nu credeți că sunt trist, nu e decât puțină melancolie pe care o împărtășesc domniei voastre.

LXVII

20 februarie

Frate al meu și prieten,

Pământul lui Chanaan, înainte de a fi cucerit de către evrei era locuit de copiii uriașilor, adică de moștenitorii colosalelor inechități ale lumii vechi. Inechități ale căror amintiri, conservate în familia lui Noe, deveniseră o tradiție vie în rasa blestemată a lui Chanaan, fiul lui Cham, profanatorul somnului tatălui său.

Printre acești titani ai impietății cinci rase diferite purtau nume caracteristice: enacimii, nephilimii, geburimii, raphaimii, amaleciții.

Cele cinci nume însemnau:

Enacim; anarhiștii sau fiii lui Belial, oamenii fără lege;

Geburim, oamenii severi sau violenți;

Nephilim, voluptuoșii sau efeminații;

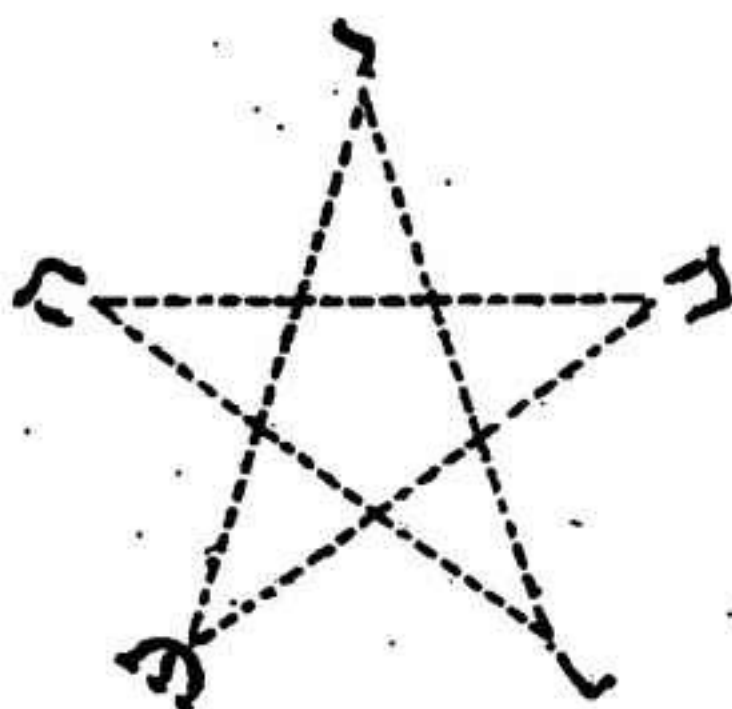
Raphaim, leneșii sau lașii;

Amalecit, agresorii pentru că ei îi atacau pe primii israeliți în deșert.

Să trasăm acum pentagrama perfecției cu cele cinci litere care formează numele lui Jehosuah, Josue sau Iisus învingătorul lor.

Jod, tatăl și stăpânul suprem negat de anarhiști

He mama sau milostiva providență negată de Geburim.

He corespunzător — natura ultragiată de efeminați.

Vau fecunditatea creatoare aducând libertatea prin muncă, negată sau ultragiată de lași.

Schin, echilibrul material sau justiția elementară ofensată de agresori.

Jod este manifestarea lui Kether în Tiphereth. — Primul he corespunde lui Gedulah; al doilea lui Geburah — vau corespunde lui Netsah și Schin lui Hod. Îngerii care-i păzesc sunt ketherielimii sau jodielimii conduși de Mihail.

LXVIII

Frate al meu și prieten,

Îngerii primului he sunt chocmaelimii, chesedielimii și helimii conduși de Gabriel. Apărătorii lui Schin sunt Eloimii inferiori sub conducerea lui Uriel și protectorii celui de al doilea he sau îngerii naturii sunt Elohimii sau emmanuelimii sub conducerea lui Rafael. Vedeți limpede că uriașii și îngerii nu sunt aici personaje ci forțe pure și impure în luptă unii contra altora. Acesta este geniul primitiv al Scripturii care închide întotdeauna un dublu sens și care nu trebuie aproape niciodată luat ad literam și acceptat în sensul lor propriu cum spune Sfântul Petru în epistola lui catolică sau în enciclica sa către toate Bisericile: *Omnis scriptura... propria interpretatione non fit*. Pasajul

limpede și decisiv pe care comentatorii interesați îl deturnează de la veritabilul sens, străduindu-se să-l traducă astfel: Sfânta Scriptură nu trebuie înțeleasă după judecata celui care o citește ci după sensul pe care-l impune autoritatea Bisericii.

Cele cinci rase de uriași adică cele cinci vârfuri ale stelei negre sau ale pentagramei răsturnate au fost figurate de asemenea de cele cinci orașe din Pentapole acoperite sub apele nămolose și ulcioase ale Mării Moarte: Sodoma, Gomorra, Seboim, Adama și Segor.

Sodoma înseamnă misterul oamenilor, Gomorra poporul rebel, Adama omul efeminat, Seboim sclavii și Segor meschinăria sau josnicia. Regăsim aici viciile opuse adoratului nume al lui Iisus.

LXIX

23 februarie

Nu reproșez acestci biete spețe umane că nu m-a iubit. Am avut întotdeauna buni și adevărați prieteni. Îi mai am încă. Am un fiu frumos și înțelept. Toată lumea în jurul meu e bună cu mine. Când trec, copiii îmi zâmbesc. În odăița mea cei care intră au fețele binevoitoare. Totul respiră o pace adâncă. Soarele pare să strălucească aici mai tare ca în altă parte și parcă într-o voioasă reculegere. Pământul ar fi pentru mine un rai dacă frații mei n-ar suferi atât.

Dar când spiritul mă înalță în spațiu atunci mă simt singur și mi-e frică. Atunci neliniștit caut un punct de sprijin. Spiritul meu vede lucruri care lasă în urma lor un sentiment de stupefacție și care-l fac indiferent la toate vicisitudinile vieții.

După ce am auzit vocea lui Dumnezeu, vocea sau mai degrabă foșnetul oamenilor mă obosește și mă plictisește, asta voiam să spun în melancolica mea scrisoare. Altfel, te rog să mă crezi că sunt cel mai fericit și mai iubit dintre muritori. Ceea ce mă tulbură mă întristează, ceea ce mă face să disper, nu în mizantropia mea, ci în filantropia mea este prostia umană. Văd atâtea ființe absurde și impotente moral, că mă întreb dacă viața rezonabilă a început cu asemenea creaturi. Simt strâmb, văd de-a-ndoaselea, judecă fals. Încearcă deci să-i înstruiești! Un filosof căruia îi spuneam alaltăieri că ființa există, mi-a răspuns: „Ce absurditate!“...

LXX

Frate al meu și prieten,

Vă mărturisesc că femeia lui Loth transformată într-o statuie de sare, nu mă neliniștește mai mult decât Niobe transformată într-o stâncă. Sarea este simbolul înțelepciunii. Nefericirea unora devine înțelepciunea altora prin exemplu. Sodomiții vrând să-i violeze pe îngeri și Loth oferindu-și cele două fiice sodomitelor, apoi făcând el după ce s-a îmbătat ceea ce sodomiiții nu vruseseră să facă etc; toate acestea oferă aceleași garanții de certitudine ca și metamorfozele lui Ovidiu. Războiul Troiei este un fapt istoric, dar să fie adevărat că Venus a fost rănită de Diomede?

L-aș certa pe un copil de zece ani dacă mi-ar pune această întrebare. I-aș zice chiar că n-ar trebui să aibă încredere în palladium și în calul de lemn, dar că Homer trebuie admirat și înalta lui filosofie crezută. Achille și Ulysse sunt două tipuri de forță, una violentă cealaltă prudentă; Iliada și Odiseea sunt dubla epopee a umanității, Odiseea mai ales, care seamănă ca alegoric cu marele poem al lui Jod și reprezintă inițierea omului prin muncă și durere. Ulysse abordând singur, gol, rănit și acoperit de algele mării, coasta fenicienilor, este despuat de toate ca sfântul Arab și se va arăta ca un rege prin propria-i măreție și merit personal.

Este oare o poveste? Da, aceea a aleșilor lumii.

LXXI

Frate al meu și prieten,

Cui a povestit Dumnezeu ce a spus el înainte de crearea soarelui? Henoch cel dintâi a scris sau mai degrabă a desenat pe coloane nu istoria ci știința primitivă. Dacă Geneza ar fi fost o poveste, ar fi fost una visată de Moise.

Sfântul Petru ne spune că, în nici un fel, cărțile sfinte nu trebuie interpretate în sensul lor propriu. Or, geneza care conține marile secrete ale generației universale este cartea sacră prin excelență. Este scrisă hieroglific și simbolic. Adică se află în ele un dublu simbolism: acela al

literelor și acela al alegoriilor. Știți că primele două litere ale acestei cărți colosale închid toată știința întregii cărți și toată Kabala:

כואשיה כוא

Bereschith Bara

כוא

ש

י

ה

כוא

Considerați-l pe Jod în centrul a toate, între cele două litere mamă care reprezintă ființa și viața, lumina și umbra, ideea și forma, apoi cei doi tați în opoziția fecundă cu cele două mame, doi Alephi uniți cu doi Beth: ceea ce este sus ca și ceea ce este jos și totul echilibrat prin dublul Resch al lui Eloim care explică renașterea eternă.

Întrebați-mă dacă toate acestea sunt poveste? Da, povestea eternității; cronica eternă a lui Dumnezeu: fericiți cei care vor fi demni de a-i descifra primul cuvânt!

LXXII

4 martie

Frate al meu și prieten,

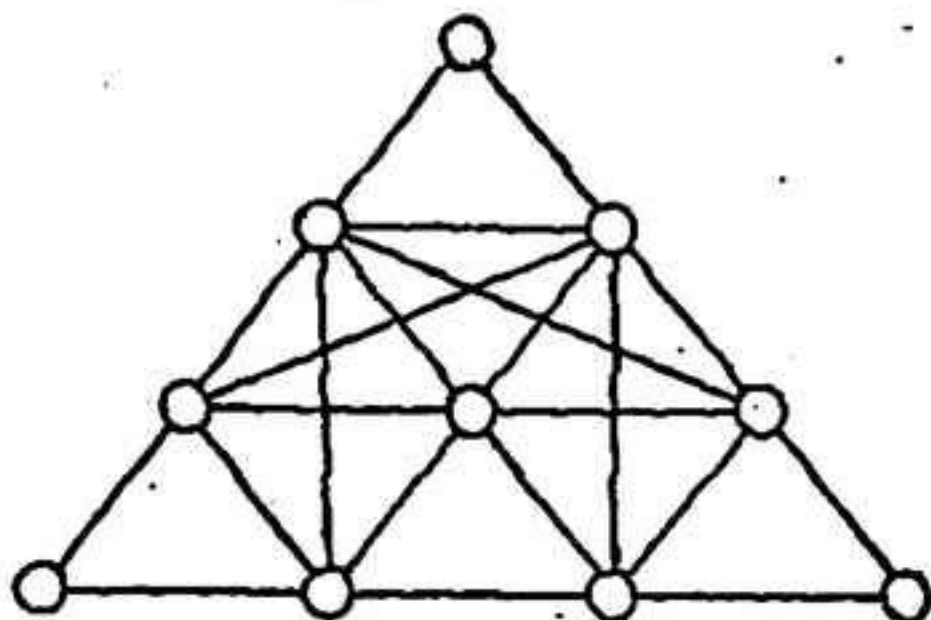
Numărul zece este al Sephirothelor sau al noțiunilor numerale ale lui Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu-l putem cunoaște prin numere și nume. Noțiunile prin numere se numesc Sephirothe, noțiunile prin nume se numesc Schemoth.

Schemothele sunt explicațiile lui Schema sau numele prin excelență; Schema explicată se numește Schema hamphorasch.

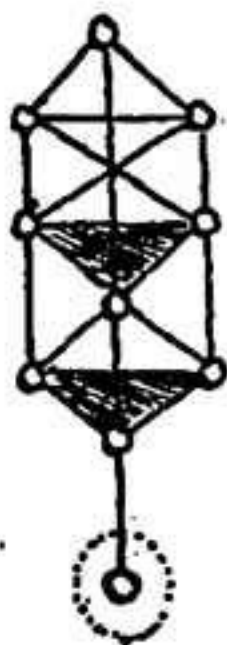
Numerele și numele se acordă unele cu altele și se explică unele prin altele.

Fiecare nume explică o idee specială a lui Dumnezeu, și toate ideile lui Dumnezeu sunt idei invariabile și universale.

Există zece nume atașate celor zece Sephirothe. Când sephirothele se repetă schimbându-și mediul concepțional, numele se schimbă, în așa fel încât numele pentru sephirothe sunt patruzeci repetate de patru ori și legate de cele patru litere ale tetragramei pentru că toate numerele sunt conținute în fiecare număr. Sephirothele, parcurgând scara ascendentă și descendentă a Septenarului, formează 70 de nume la care adăugându-se două, adică unitatea principiantă și unitatea sintetică, Alpha și Omega grecilor, Alph-ul și Tau-ul evreilor, obținem valoarea numerală 72 numărul numelor pe care Solomon le-a gravat pe cele treizeci și șase de talismane.

Cele zece sephirothe se împart în trei triunghiuri și un cerc. Primul triunghi este drept, celelalte sunt răsturnate, cele răsturnate sunt dublul miraj al triunghiului drept: sau, dacă vrei, cele trei triunghiuri sunt cele trei unghiuri perfecte ale aceluiași triunghi!

LXXIII

Frate al meu și prieten,

Cele treizeci și două de căi ale Științei sunt cele zece Sephirothe multiplicat cu trei cu invariabilul Aleph, Tau-ul începutului și sfâr-

șitului. Cele cincizeci de porți sunt Sephirothele multiplicare cu cinci, punctele arzânde ale stelei, imaginea luminii și a științei universale.

Cele cincizeci de porți se deschid cu cele treizeci și două de chei care sunt numerele și literele;

Cele douăzeci și două de litere ajung pentru a figura cele treizeci și două de căi, pentru că cele zece dintâi exprimă credința și verbul, concepția pură și forma dintâi, numărul abstract și numărul concret, figuratul și figura, numărul și numerantul, absolutul și relativul.

Primul număr este coroana și ultimul este regatul: Kether și Malchuth.

Regatul presupune coroana; universul îl confirmă pe Dumnezeu, natura demonstrează providența; ochiul de jos este luminat de ochiul de sus; fiul îl presupune pe tată. Echilibrul unuia dintre talgerele balanței presupune neapărat și pe celălalt, umanitatea îl confirmă pe Dumnezeu.

Kether! coroana. Dar unde este coroana regelui suprem, dacă nu în Malchuth care este, de asemenea, regatul?

Dumnezeu se încoronează cu opera sa. El se revelează în gândirea umană. Astfel, ceea ce este sus este și jos. Kether se afla în Malchuth și concepția lui Kether este Malchuth al inteligenței umane. Dumnezeu crează sufletul omului și sufletul omului crează știința lui Dumnezeu. *Parturit homo Deum!*

XXIV

7 martie

Frate al meu și prieten,

Dreptatea infinită, echilibrată de infinita frumusețe și frumusețea susținută și motivată de dreptate, formează idealul de frumusețe pe care îl numim splendoarea lui Dumnezeu. Skekinah, Zaur sau Sohar, lumina de glorie: Tiphereth!

În centrul acestui soare de inteligență umană se înscrie incomunicabila tetragramă, numele indicibil de J. H. V. H. numele care nu se citește, ci se silabisește; Jod, he, vau, he iahouvaou, i, e, o, u, a din care compunem Jehovah înlocuind cu cele cinci vocale ale noastre marile litere hieroglifice ale evreilor.

Astfel numele sacru nu este scris decât într-o singură zi de lumină. El este ultimul cuvânt ascendent al inteligenței umane părăsind vârfurile cele mai înflăcărâte ale Științei pentru a se încredința aripilor credinței. Nu este decât numele omenesc al lui Dumnezeu sau, dacă vreți, numele divin al naturii și al omului.

Jod, activitatea creatoare; he, înțelepciunea neclintită; vau, uniunea echilibrată a celor doi; jod-Chocmah; he-binah; vau-Tiphereth; al doilea he, regatul, sau Malchuth în care găsim mirajul și curcubeul coroanei; aceasta este noțiunea divină în cele trei lumi. Trei triumphiuri care fac unul. Trei concepții complete, trei personificări, distincte și absolute ale aceluiași Dumnezeu, trei în unu și trei în fiecare din trei; nouă și unul. Cercul și axa în jurul căreia se învâрте, ființa și viața, cele două semne hieroglifice ale numărului.

LXXV

Frate al meu și prieten,

Volatilul și imobilul, mișcarea și stabilitatea, forma variabilă a infinitului și ființa imuabilă în esența ei sunt balanța eternă a vieții. Forma se ameliorează și renaște mai vie după o aparentă destrucție, constituind progresul, adică victoria, Netsah. Ordinea mereu aceeași, legea mereu stabilă, ființa întotdeauna indestructibilă, aceasta este eternitatea, Hod; armonia acestor două contrarii este legea creației, Jesod.

Cele două forțe și legea armoniei se revelează în întreaga natură. Regatul lui Dumnezeu, adică creația, nu este decât stabilitate și schimbare. Nimic nu este veșnic în formă, nimic nu este muritor în esență. Efemerul nu trăiește decât o zi, dar tipul lui este nemuritor. Ce ne revelează aceste fenomene atât de diverse? Existența în cauză a ceea ce se manifestă în efect. Ordinea eternă dovedește o înțelepciune eternă. Progresul în forme anunță o inteligență mereu fecundă și activă. Hod îl dovedește pe Chocmah, Netsah este demonstrația lui Binah, cum Malchuth este rațiunea peremptorie a credinței în existența lui Kether.

Legea creației dovedește un creator legislativ. Regatul dovedește existența regelui din care noi nu putem înțelege și afirma decât coroana. *Confessionem et decorem induisti, amictus lumine sicut vestimento.* Netsah, Hod și Jesod sunt cele trei unghiuri ale triunghiului răsturnat corespunzând în steaua lui Solomon celor trei unghiuri ale triunghiului drept, Kether, Chocmah, Binah; și între aceste două extremități, ca un miraj mediator, îi găsim pe Gedulah, Geburah și Tiphereth, despre care vă voi vorbi în scrisoarea care va urma.

LXXVI

8 martie

Frate al meu și prieten,

Kether este coroana înțelepciunii, a inteligenței, a milostivirii, a dreptății, a frumuseții etc; Chocmah este înțelepciunea coroanei, a inteligenței etc. Astfel, denarul întreg se raportează la fiecare unitate a denarului.

Numele care se referă la Kether este *Eie ascher eie* — ființa este ființa. Ființa este proporțională ființei. Această afirmație absolută este ultimul cuvânt al științei și credința având ca bază esențialitatea, imutabilitatea și imortalitatea ființei; fără credință, știința se prăbușește în abisurile scepticismului și nu mai îndrăznește să afirme că ființa există. Ea nu mai cercetează decât un fenomen nesigur și nu îndrăznește să se bazeze pe mărturiile îndoicnice ale simțurilor. Nu mai vede ființa, vede ființele și nu îndrăznește să facă sinteză pentru că-i scapă analiza. Materia este sau nu divizibilă la nesfârșit? Este sensibilă, poate înceta să fie și corporală? Ce devine atunci distincția între suflet și materie?

Ceea ce noi numim suflet este o substanță imaterială sau o activitate a materiei? Totul se confundă, totul devine îndoială, abis. Viața devine vis. Tăcerea mai înțeleaptă decât cuvântul. „Ce știu eu?” a lui Montaigne rezumă toată știința, regatul întreg dispare de îndată ce nu mai este coroana.

Ființa este, totuși! și afirmând ființa îl afirm pe Dumnezeu care este rațiunea supremă a ființei, Elie se confirmă prin Jehovah!

LXXVII

Frate al meu și prieten,

Dumnezeu nu iartă niciodată pentru că el nu e niciodată supărat. Dreptatea lui este identică cu bunătatea lui; e drept pentru că e bun, este bun pentru că este drept. Este deci inutil să vă gândiți că l-ați putea îndupleca, când ați făcut răul, trebuie să ispășiți și s-o luați de la capăt. Dumnezeu e răbdător pentru că este etern, spune sfântul Augustin. S-ar putea spune de asemenea că este implacabil pentru că nu lovește niciodată decât pentru a vindeca. Ce-ați gândi oare despre un chirurg care, din compasiune pentru bolnavul său, ar tăia brațul numai pe jumătate sau i-ar cauteriza imperfect un ulcer cângrenat?

Astfel, progresul și ordinea acordându-și reciproc un sprijin mutual sunt riguroase și severe una pentru cealaltă. Orice dezordine trage înapoi, numai ordinea avansează, tot așa cum orice progres real are o lege ca punct de sprijin. Autoritatea fără rațiune este o autoritate fără viitor și rațiunea fără autoritate este o rațiune fără temei și fără adevăr.

Dumnezeu este bun pentru că e înțelept, este sever pentru că este creator și trebuie să fie conservator; își probează înțelepciunea imuabilă prin operele sale progresive și variate la nesfârșit.

Primul triunghi explică și figurează pe Jod; al doilea îl explică pe He; al treilea pe Vau și Malchuth reprezintă al doilea he. Astfel, patru se explică și se figurează prin zece și arborele sephiric este primul pantaclu revelator al misterelor lui Schema hamporach.

Mă întrebați dacă Enacimii și alți uriași sunt forțe sau rase care au existat cu adevărat? Ați putea întreba același lucru despre titani. Acestea sunt fabule care se leagă de primele amintiri istorice acum amestecate cu poezia simbolică a legendelor.

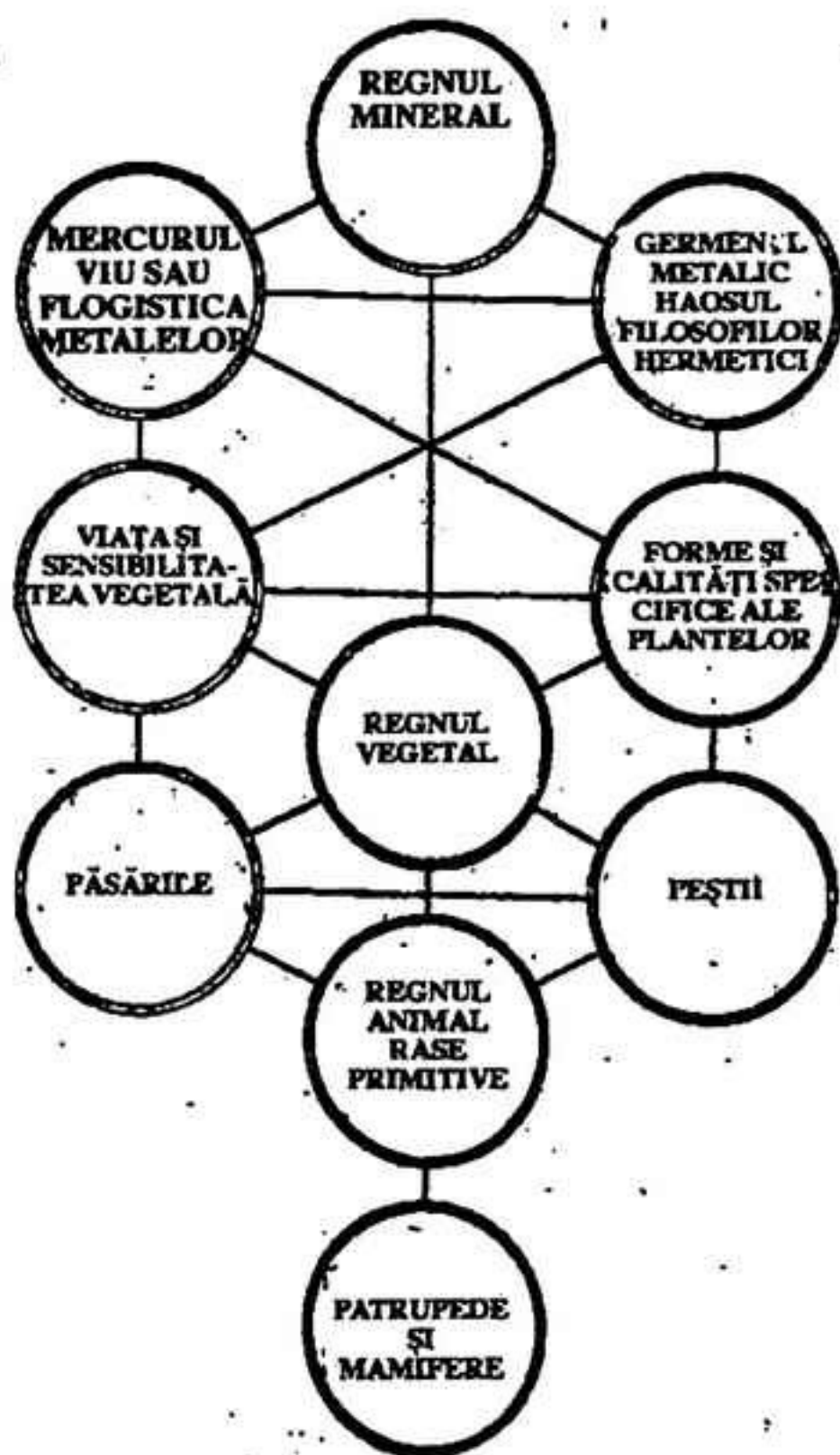
LXXVIII

20 martie

Frate al meu și prieten,

Am verificat și am dispus cele 50 de porții pe scara sephirică pentru a vă trimite tabloul cu explicațiile. Am încheiat travaliul și veți primi două scrisori pe zi până când îl veți avea în întregime.

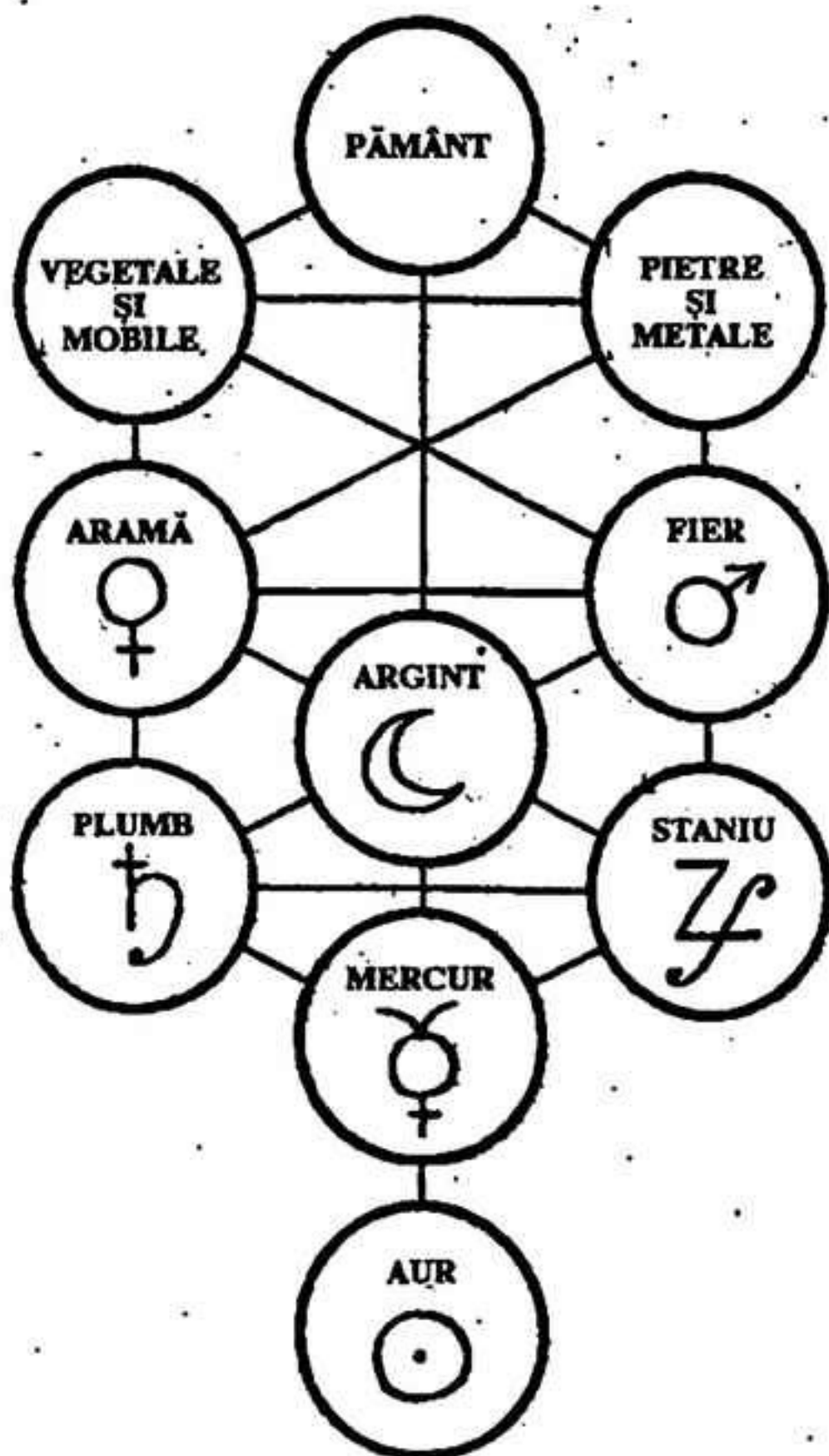
Prima este decada primordială elementară; a doua este decada mixtelor; a treia decada microcosmică; a patra este decada celestă; a cincea este decada spiritelor.

A DOISPREZECEA DECADA

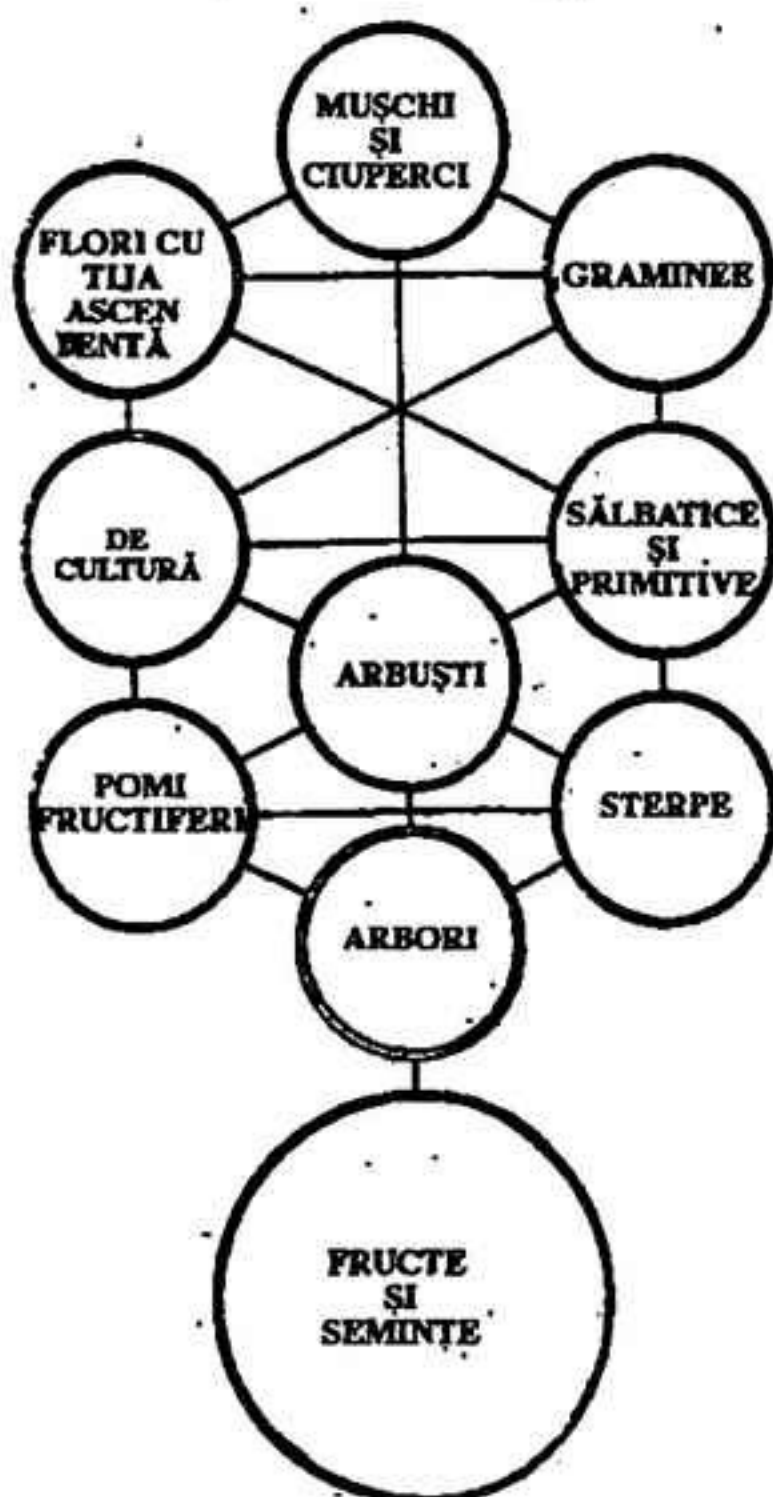
Observați că fiecare decadă conține zece coroane, în fiecare dintre ele se poate înscrie o altă decadă explicativă; astfel, de exemplu, în coroana în care noi am scris regnul mineral puteți adăuga:

Frate al meu și prieten,

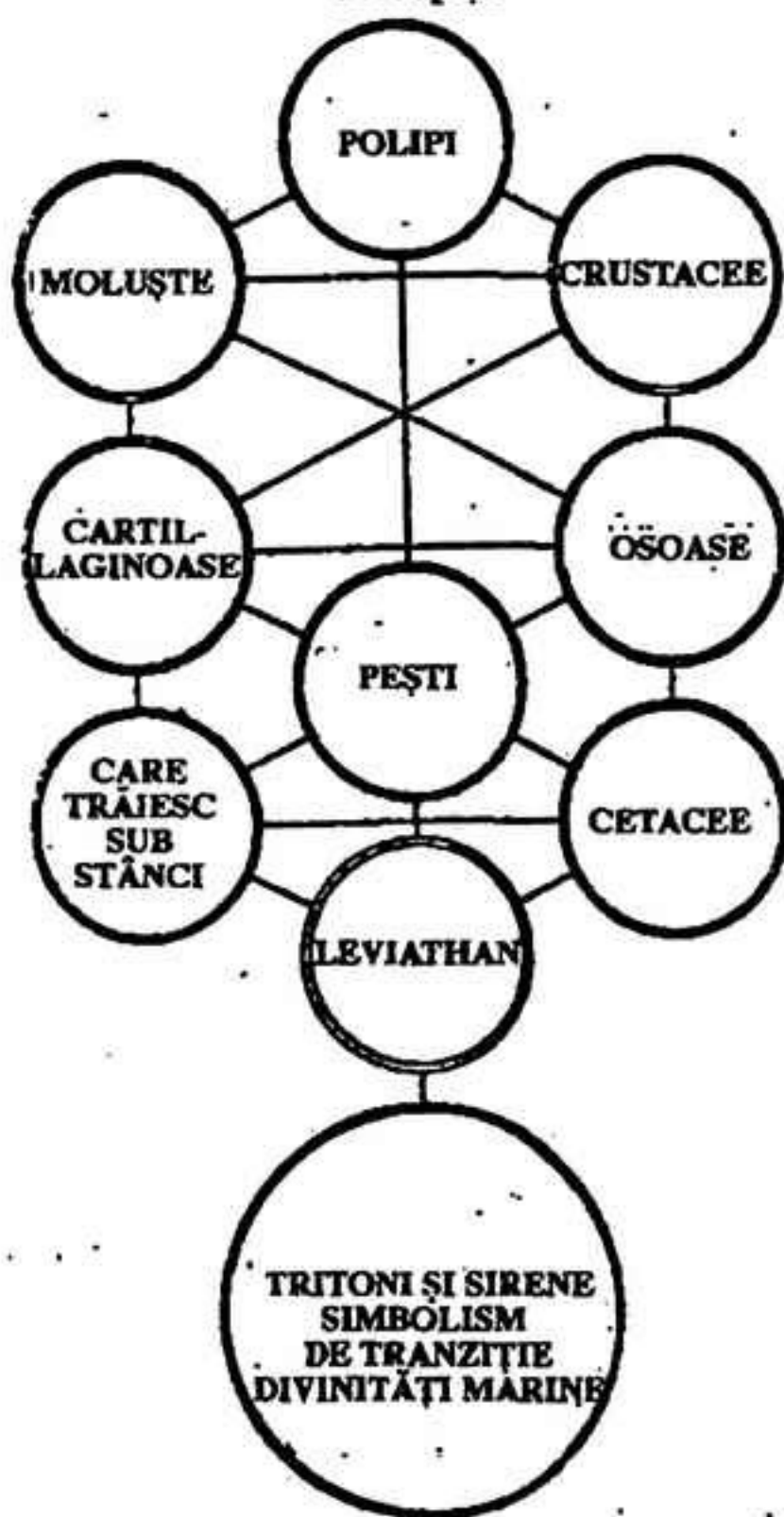
Iată câteva decade analitice incluse în coroanele marilor decade care, în număr de cinci, compun steaua celor cinci Porți sau sinteza universală a științelor.

REGNUL VEGETAL

ARBORELE VIEȚII — ARBORELE ȘTIINȚEI

REGNUL ANIMAL
Ornitologie
Genul pește

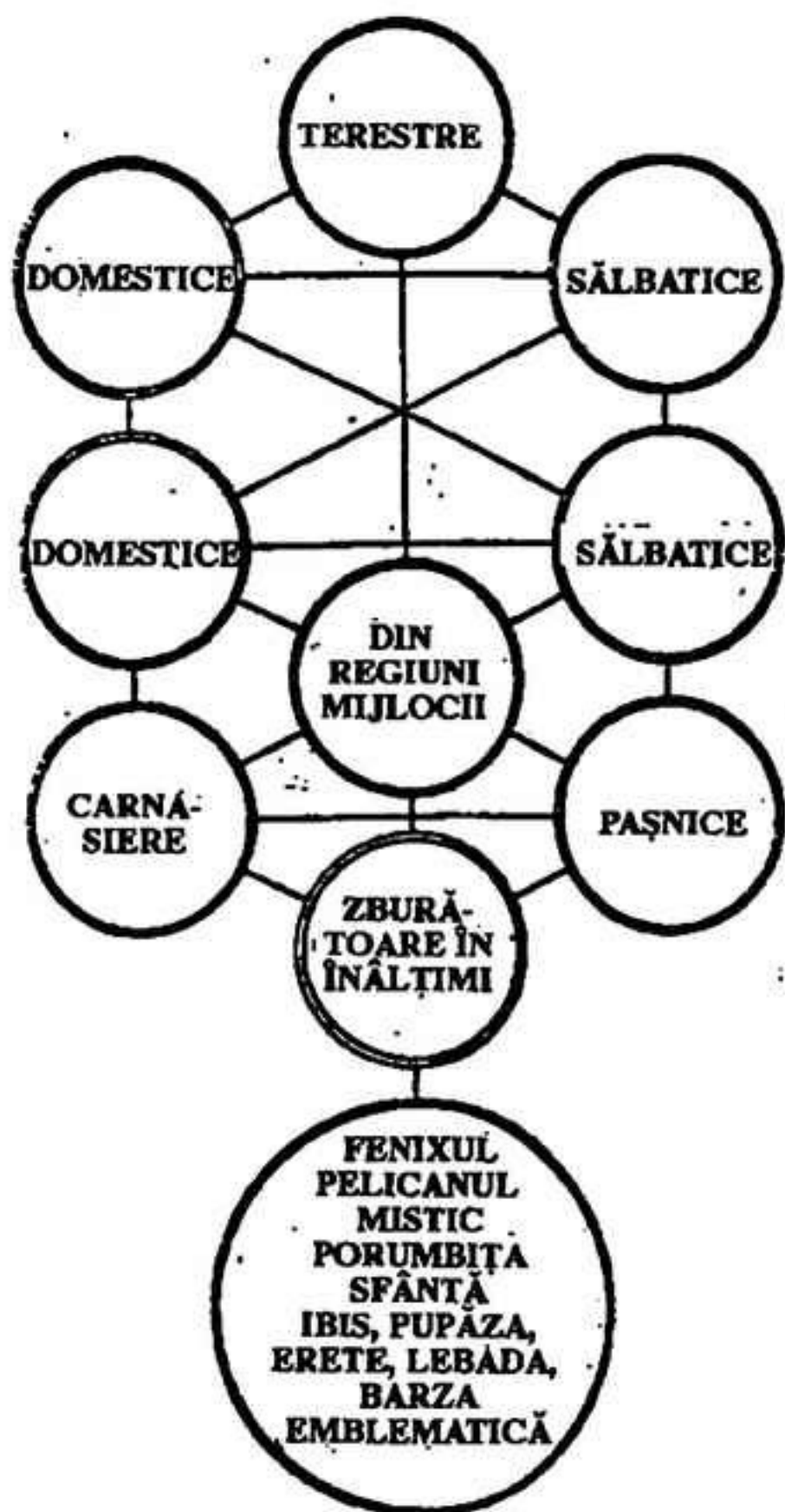

Încarnarea lui Vișnu în pește
Peștele lui Rafael și al lui Iona
Peștele salvator
IESUS CHRISTOS
THEU VIOS SOTER

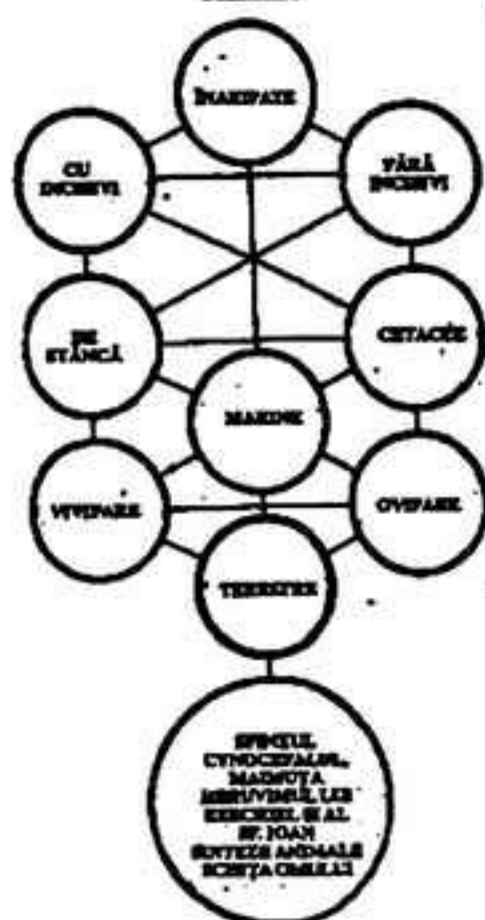
Observați că decadele sunt ascendente și procedează ca în
Creație de la imperfect la perfect

GENUL PĂSĂRILOR

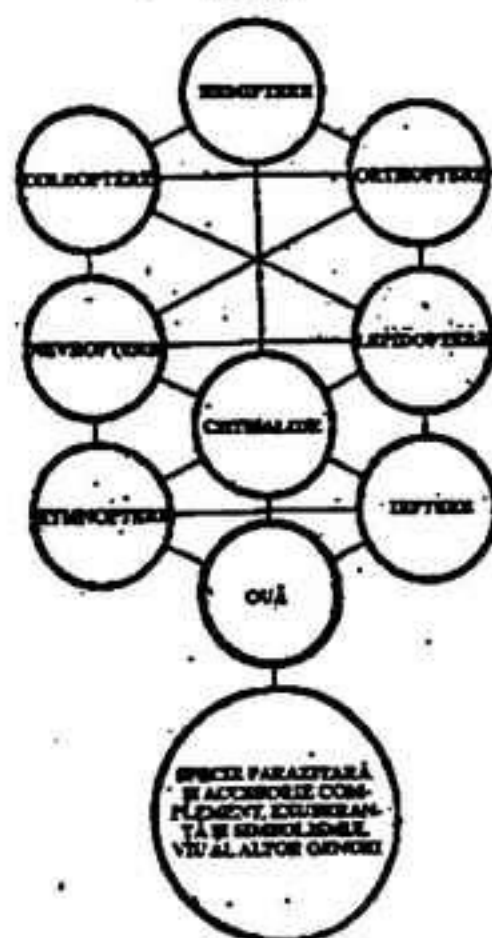

LXXXII

Membră

Emaciale

Aveți aici, frate al meu și prieten, marile clasificări ale întregii istorii naturale și indicarea principiului și a sfârșitului tuturor ființelor vii; raporturile secrete între cutare animal, cutare plantă, cutare metal etc. și cutare facultate a sufletului reprezentată de cutare organ al corpului; și totul reglat de scara sephirică.

Astfel, dispunând ierarhic toate ființele, Solomon a putut să scrie despre virtuțile oculte ale plantelor, de la cedru până la isop.

Înțelegeți că aici nu pot decât să vă indic Porțile și să vă dau cheile, căci pentru a explica totul, mi-ar trebui zece sau douăzeci de volume.

Veți putea înțelege astfel cum simpatiile și antipatiile noastre pentru cutare animal sau cutare plantă, cutare piatră sau cutare culoare pot revela destinele noastre. Mi s-a terminat hârtia. Pe mâine.

LXXXII

Frate al meu și prieten,

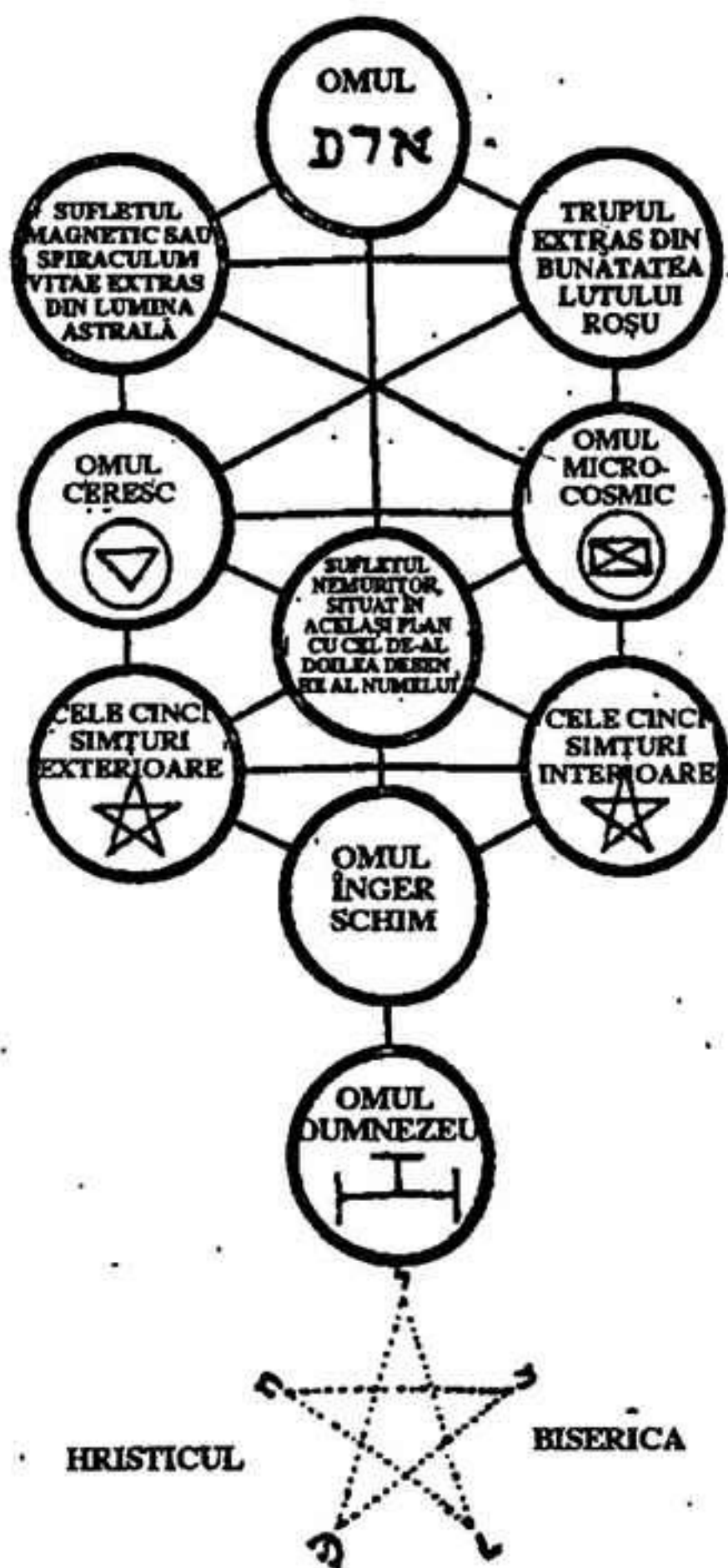
Am ajuns la decada umană. Dumnezeu a spus: să facem omul. Cui i-a spus?

Omului care urma să se nască și care exista deja în gândirea lui, în verbul lui; pentru Hristosul lui, prototipul etern al umanității. Omul este chemat să desăvârșească opera lui Dumnezeu și Dumnezeu nu-l face sau nu-l desăvârșește pe om fără ajutorul omului.

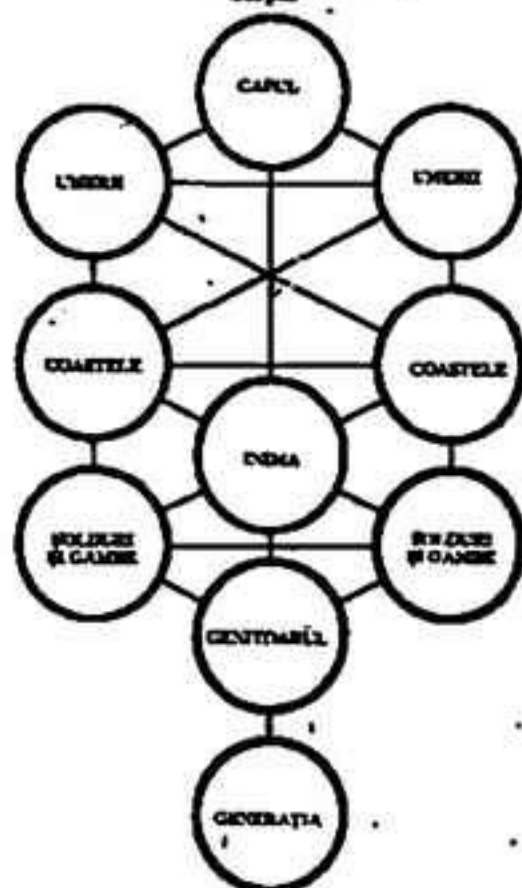
Omul este imaginea apropiată prin refracție, mirajul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este mirajul omului.

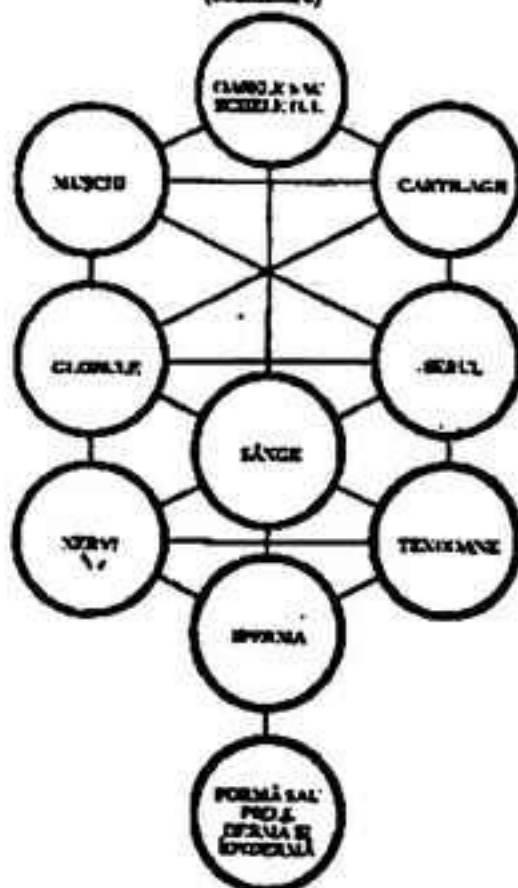
Decada umană

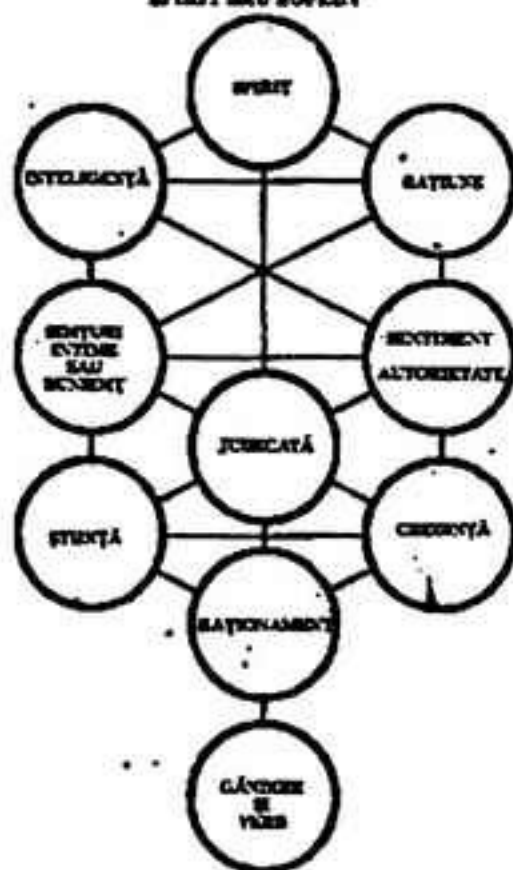
Decade analitice și sintetizante
Corpus

Corpus
(conținut)

**Domestic availability of supplements
(continued)
SPIRIT SAU SUPLET**

Aveți acum, Frate și Prieten, posibilitatea să reconstituiți toată filosofia istoriei în raport cu psihologia umană și înțelegeți deja planul imens al științei universale.

Măine, decadele Cerului și ale Spiritului și astfel vom fi parcurs toate treptele marii scări a lui Iacob.

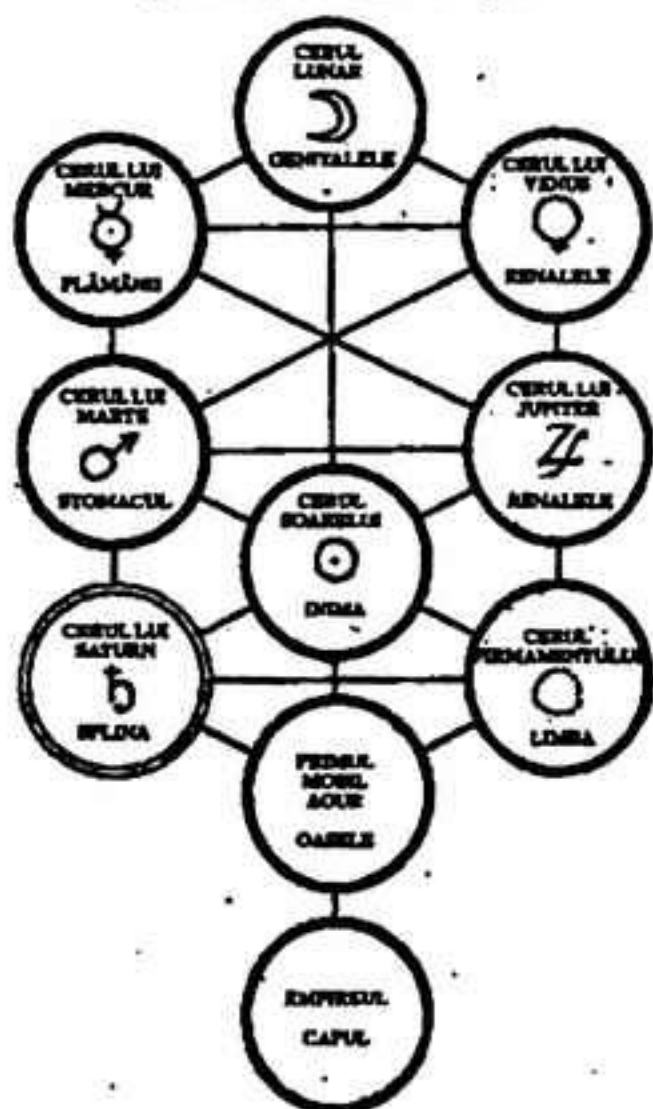
LXXXIV

Frate al meu și prieten,

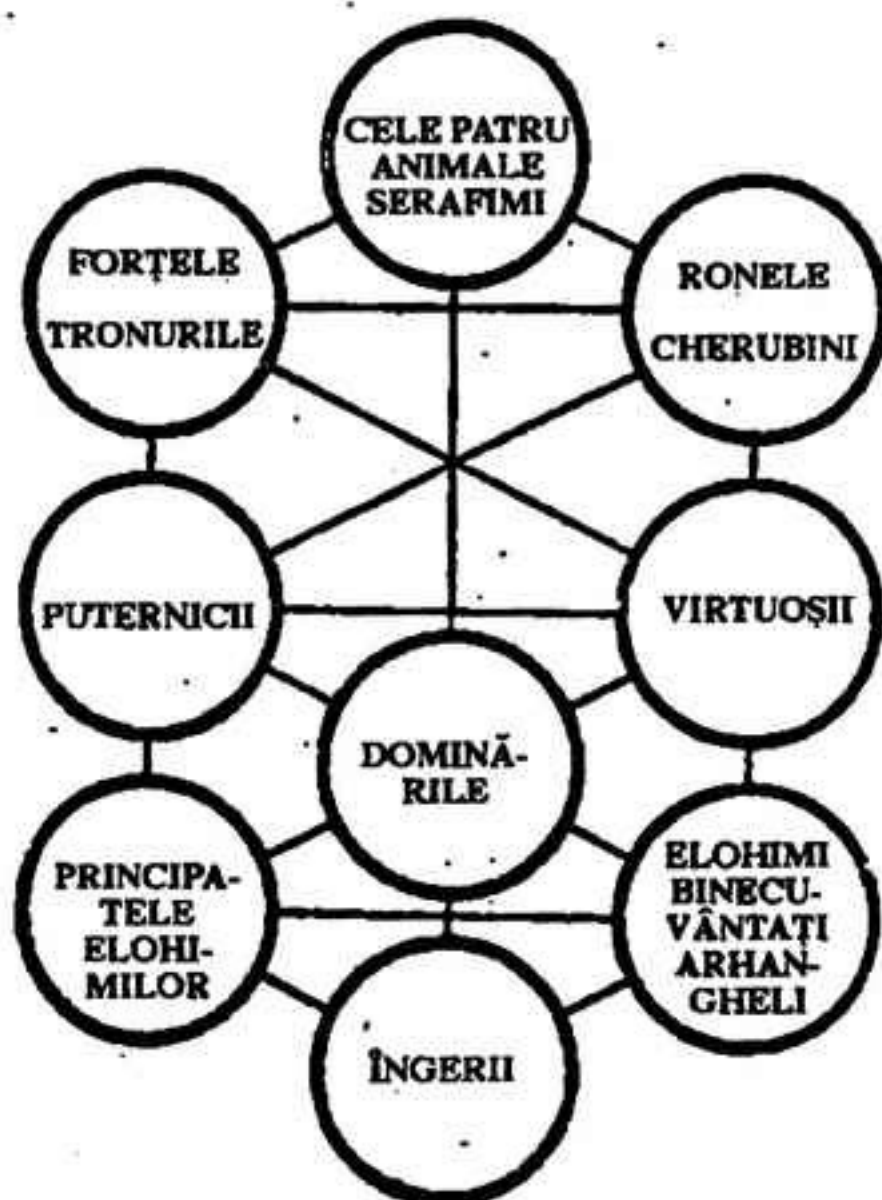
Cele treizecișidouă de Căi figurate prin douăzeci și patru de litere, din care prima zecime are o dublă valoare, dau 72, cum vă scriam și cum presupuneam că deja știți.

Să continuăm deci, marile noastre decade.

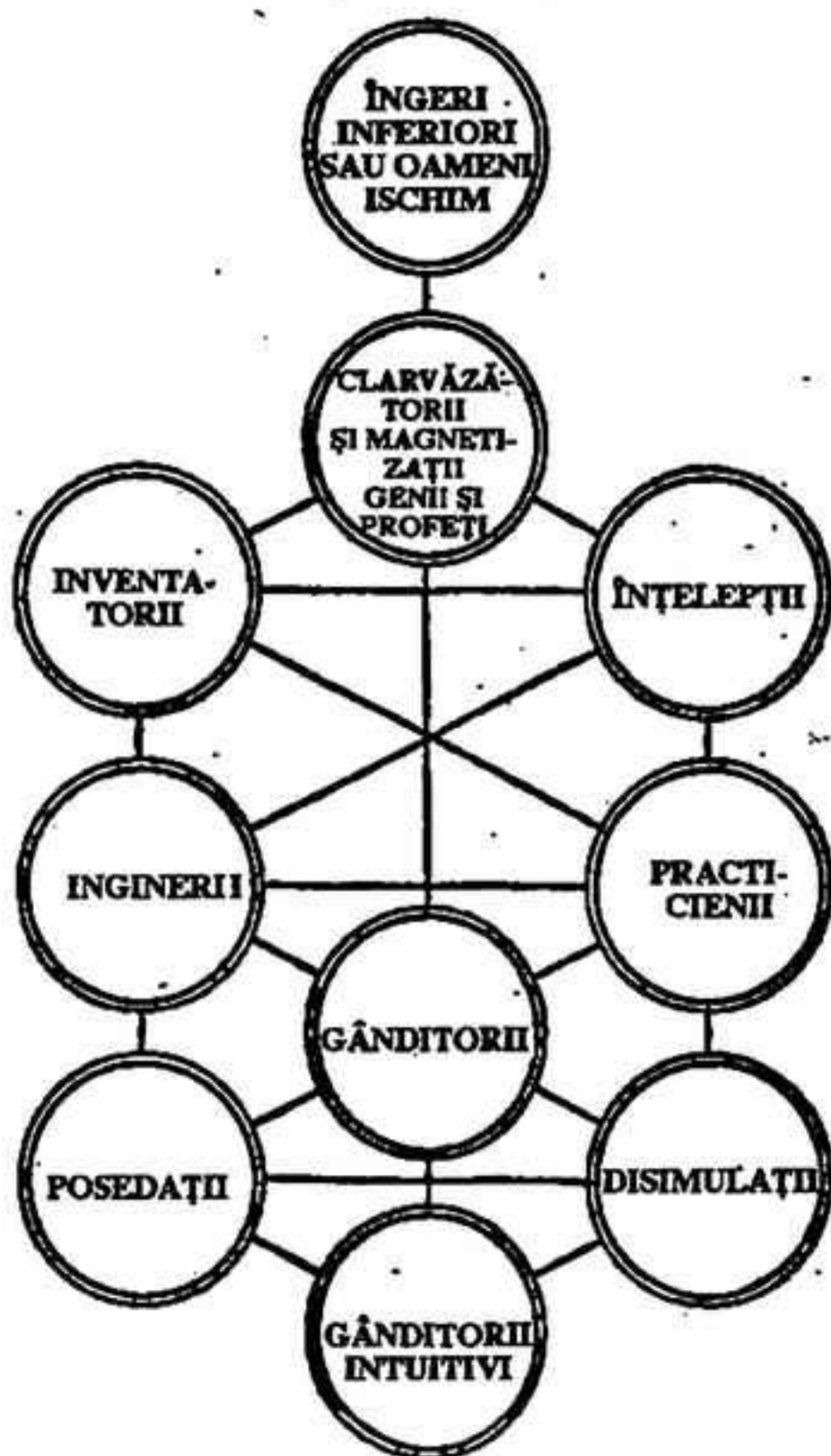
Decada cerească sau astrologică

Decada spirituală

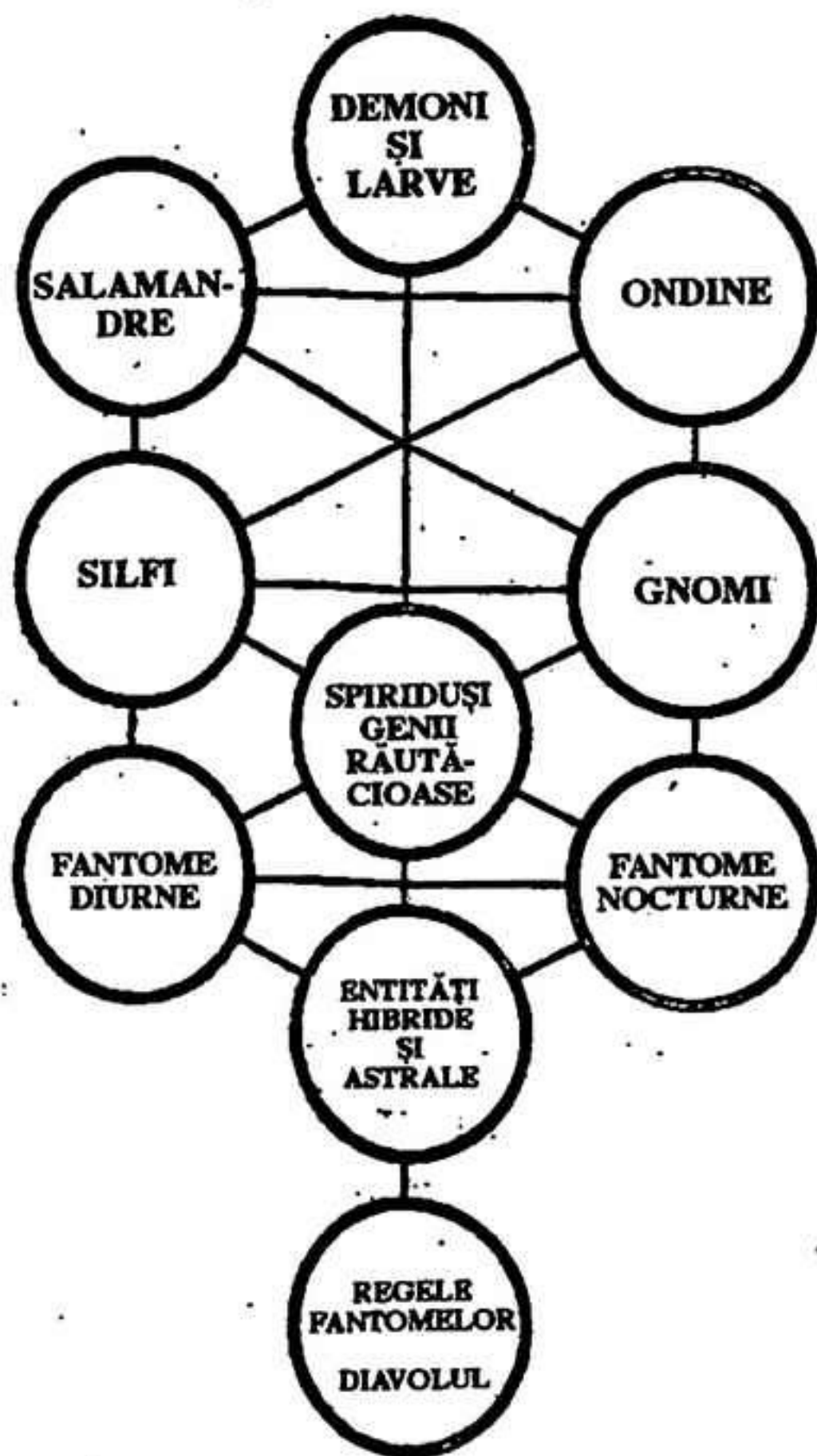

Decade complementare și analitice

Spiritele elementare

Frate al meu și prieten,

Cele cincizeci de Porți indică ierarhia ființelor și rațiunea de a fi a formelor. Denarul sacru se va afla pretutindeni și puteți deja pătrunde misterul vechii Tebe cu o sută de Porți pentru că la fiecare Poartă a Luminii corespunde o Poartă de Umbră pentru că pentagramei divine îi corespunde pentagrama umană, pentru că steaua arzând cu cinci raze dă întotdeauna zece Lumini.

Iată de ce kabaliștii, explicând căderea lui Adam spun că, înainte de păcat, capul atingea zenitul și când pășea umbra călcâiului întuneca soarele, dar, odată cu păcatul, membrele prefăcute în scoarță s-au despărțit de trup micșorându-l până la o sută de coți; acestea sunt, într-adevăr, înălțările și căderile spiritului uman. Știința universală, redusă acum la proporțiile Tebei mistice, cu o sută de Porți nu are, în adevăr și în gândul lui Dumnezeu, alte limite decât infinitul în care este firesc ca ea să se întindă la infinit.

Trupul lui Adam redus la o sută de coți este Biserica ocultă a clarvăzătorilor reprezentată în mod necesar de sinagogă și de ierarhia catolică.

Bisericile exterioare pot deveni învelișuri moarte din învelișuri vii cum erau; aceasta se întâmplă când ele se usucă într-atât încât ajung să se rupă de arborele care este dogma însuflețită de grația divină.

Dar arborele nu părăsește niciodată din propria sa voință scoarța și iată de ce Iisus Hristos n-a încercat să renege sinagoga; excomunicat de ea, el n-a excomunicat-o, propovăduind-o discipolilor săi în continuare. Scribii și învățații stau în amvonul lui Moise, ascultați-le învățăturile, dar nu le urmați faptele.

Frate al meu și prieten,

Încheiem aici studiul nostru despre denar și putem acum pune punct primei serii a studiului nostru despre numere.

În doi ani am trecut în revistă zece litere, dar aceste zece litere conțin toată știința; acum veți înțelege de ce nouă nu este nimic înainte de zece, dar că nouă integrat în zece este lumina perfectă și inițierea completă. Contemplați acum această figură misterioasă care rezumă toate numerele în denar. O roată al cărei ax este susținut de două osii, echilibrată de trei reprezentări simbolice și pusă în mișcare de un car invizibil dând celor trei valoare de *patru*, cele două osii și cele trei reprezentări fac cinci; există șase globuri planetare pe spițele roții al cărei butuc dă șapte și reprezintă Soarele. Cele șase spițe și cele două figuri laterale ale lui Anubis și Typhan explică echilibrul lui *opt*, adăugați Sfînxul dominator al mișcării și veți obține *nouă* axul și circumferința roții fac *zece*. Sfînxul este dotat cu o sabie pe care o poartă pe partea lui Typhon, simbol care poate fi remarcat și în figura indiană a lui Adda-Nari pe care am reprodus-o în *Dogme et Rituel de la Haute Magie*.

Luați acum tarotul, orându-iți în fața domniei voastre primele zece chei și priviți-le atent; veți realiza că prima, a treia, a șaptea și a zecea vă indică rezumate progresive ale științei și veți admira această carte nu numai inspirată, ci și revelatoare, de natură absolut divină pentru că exclude greșeala, această carte care are Biblia drept umbră, această mare geneză a lui Enoch, acest magnific testament al lui Hermes.

LXXXVIII

8 aprilie

Frate al meu și prieten,

Chestiunea destinului postum al copiilor morți fără botez este foarte gravă și în același timp foarte delicată. Dacă se pleacă de la principiul că în afara Bisericii nu există salvare, dacă recunoaștem că numai prin botez se poate intra în Biserică, e sigur că acești copii vor fi condamnați la chinurile veșnice fără drept de apel. Dar, dacă pe de altă parte, ne gândim la justiția divină nu putem admite că ei ar putea pedepsi nevinovați. Dogma oficială este evazivă propagând, astfel, îndoiala și neliniștea.

Iată învățăturile filosofiei oculte, asupra acestei dileme:

„Vechea lege nu condamna copiii morți necircumciși (aceasta era situația tuturor micuțelor israelite); cum ar putea atunci legea cea nouă care este o lege a grației să-i piardă pe acești copii pe care vechea lege îi salva?

Pentru a ispăși pe drept o pedeapsă sau pentru a merita o răsplată, trebuie să fii responsabil; ori pentru acești copii nu se pune problema responsabilității.

Pedeapsa păcatului original fiind moartea, acești copii au ispășit-o fără să fi avut vreo vină, au jucat rolul țapului ispășitor. Aici pedeapsa forțează recompensa și Dumnezeu le datorează o despăgubire de viață.

Copilul mort este botezat prin dorința tatălui și mamei sale, și este adevărat că în Biserica primitivă cei vii se botezau în locul morților crezând că botezul se va întoarce asupra acestora din urmă.

Copiii ai căror părinți nu sunt creștini aparțin Bisericii care are asupra lor drept de tutelă spirituală. Ei sunt deci botezați din oficiu și prin propria lor moarte care poate fi considerată un martiraj.

LXXXIX

(urmare)

Deci, admițând că n-ar putea fi salvați copiii morți fără botez, putem crede că toți copiii morți înainte de a deveni responsabili sunt salvați pentru că, într-adevăr, nici unul din ei n-ar fi știut că a murit nebotezat.

Am spus că Dumnezeu le datorează o despăgubire de viață, dar am văzut că ei nu puteau obține pedeapsa sau recompensa prin ei înșiși.

Vor renaște deci într-o ipostază superioară, de încercare, deasupra condiției de muritori căci ei au murit o dată. Spiritul lor este asemenea celui îngeresc, intuiția populară descoperindu-le natura, căci vulgul spune în astfel de situații: „S-a ridicat un înger la cer”.

Qui modico quam angeli minoratus est, eum videmus, propter passionem mortis gloria et honore coronatum.

În concluzie:

În legea veche, botezul nu era figurat de circumcizie care reprezenta semnul distinctiv al familiei lui Abraham.

El nu exista decât în credința celor drepti. Or, aceștia, adevărați părinți ai speței umane, răspundeau în fața lui Dumnezeu de toate ființele minore sau needificate moral.

De când s-a instituit botezul, el se săvârșește prin apă, sânge și prin dorință. Ori dorința Bisericii este ca toți copiii să fie botezați.

Ea îi botează fără să-i consulte, prin dreptul ei de tutelă.

Nu există deci copii care ar putea muri nebotezați

XC

Frate al meu și prieten,

Am ceva important de adăugat la lucrurile pe care ți le-am dezvăluit cu privire la copiii morți fără botez. Botezul prin dorință își datorează eficacitatea eforturilor la care sunt obligați toți adevărații creștini (chiar în pericol de moarte) pentru a boteza efectiv cu botezul de apă pe toți cei aflați în primejdie, pentru că eficacitatea harului ține de fermitatea credinței în eficacitatea semnului.

Vedeți dar că misterul botezului universal nu trebuie să fie revelat, el aparține științei oculte. Cum să botez cu prețul vieții mele un copil idolatru dacă știu că Biserica îl va boteza oricum și fără mine? Totuși, dacă mă abțin, botezul prin dorință nu va lipsi copilului, dar voi lipsi eu de la botezul prin dorință, neconfirmându-l prin realitatea actelor mele și prin aceasta voi fi tot atât de vinovat ca și cum mi-aș fi renegat propriul meu botez.

Iată adevăruri pe care puține suflete sunt pregătite să le înțeleagă.